

תפ"ח 25581/12/12 - מדינת ישראל נגד מרדכי אברהמי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 25581-12-12 מדינת ישראל נ' אברהמי(עציר)
בפני כבוד השופט ברוך אזולאי, אב"ד כבוד השופט נתן זלוצ'ובר כבוד השופטת יעל רז-לוי

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שרית שמש
נגד
מרדכי אברהמי (עציר)
הנאשם
ע"י ב"כ עוה"ד דורון נוי ויהלי שפרלינג

הכרעת דין

השופט ב. אזולאי

1. ההליך

נגד הנאשם הוגש כתב אישום, בו נטען שביצע עבירה של קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), עבירה של ניסיון לרצח, לפי סעיף 305(1) לחוק, עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף 335(א)(1)+(2), עבירה של החזקת נשק, לפי סעיף 144(א) לחוק ועבירה של נשיאת נשק, לפי סעיף 144(ב) לחוק הנ"ל.

בזמנים הרלוונטיים לאישום זה התגורר הנאשם יחד עם שחרבניטה (להלן: "שחר") בדירת קרקע באילת. עובר ליום 13.2.11, פנה אילן בן שטרית (להלן: "אילן") למתלון (להלן: "א.ו.א" או "המתלון"), ליקיר שריקי (להלן: "יקיר"), לחן בן שטרית, שהינו בנו של אילן, לשי כהן ז"ל (להלן: "שי") ולתומר כהן (להלן: "תומר"), והציע להם לבצע שוד ולגנוב סכום כסף שנמצא ברשות הנאשם, וזאת תוך שימוש באלימות ובנשק חסאוקר.

אילן דרש לקבל לידי 30% מכספי השוד בתמורה לאישור שנתן לביצוע השוד, בהיותו ראש ארגון פשיעה באילת ותמורת המידע שמסר אודות הכסף שנמצא ברשות הנאשם. המתלון, יקיר, חן, שיתומר (להלן: "הקושרים") הסכימו להצעה והקשו שרעם אילן לשדוד את הנאשם. כעבור מספר ימים נודע לאילן כי מימין הקושרים הביע אתמורת רוחו מהסכום אותו דרש לקבל לידי מכספיהשוד, על כן אמר לקושרים שמאחר שהם מדברים על גובה הסכום שעליהם להעביר לידי מכספיהשוד "מסתכלים ולעלה כיס" חזר בו מההצעה שהביצע ואתהשוד. גם חן הודיע כי אינו כוונתו לבצע אתהשוד. יתרה קושרים החליטו כי יביצעו אתהשוד, ולאחר מכן ישלמו לאילן חלק מסוים מכספיהשוד.

במקביל לאירועים שתוארו לעיל, עובר ליום 13.2.11, גמלה בליבם של הנאשם ושל שחר ההחלטה להמית את המתלון שלא כדין. על כן קשרו השניים קשר לביצוע פשע - לגרום למותו של המתלון.

במסגרת הקשר ולשם קידומו, ביום 13.2.11 או בסמוך למועד זה, הסיר שחר את מצלמות האבטחה אשר היו מותקנות מחוץ לדירתו והזמין את המתלון לשחק עמו משחק קלפים מתמורת כסף. המתלון הסכים להצעה והזמין את קירלובאעמולדירה. בסמוך לשעה 19:00, הגיעו המתלון וקירלובאעמולדירה והבחינו בשחר שהוויאזא מהדירה ואוחז בדוב שקית. שחר אמר למתלון וליקיריהוא צריך לתת משהו לחברו ביקש שיחזרו כעבור חצי שעה. מיד לאחר מכן, נפגשו המתלון, יקיר, שיותו מרוסי כמו כן יבצעו את השוד בדוביום, כך ששעה המתלון ישחק קלפים עם שחר, יקיר מסורלשיו לתומרה המועדבו הנאשם יעזוב את הדירה, ושיותו מריבצעו את השוד.

בסמוך לאחר מכן, חזרו המתלון וקירלובאעמולדירה והמתלון שא לאת שחר מדוע הסיר את מצלמות האבטחה מחוץ לדירה. שחר השיב כי כוונתו לעבור דירה.

המתלון ושחר החלו לשחק בקלפים. במהלך המשחק, נכנס הנאשם לדירה כשהוא אוחז בשקיתו ומסר את השקית לשחר. השניים החליפו ביניהם מספר מילים והנאשם יצא מהדירה דרך המרפסת במטרה לתכנן אתמה לך היריב המתלון, אשר יגרום למותו. במקביל, המתלון ביקש מיקיר שייעדכן את שיותו מרוב כך שהנאשם יצא מהדירה, אך הכסף לא ברשותו, זאת מכיוון שהמתלון ויקירסברו שהשקית מכילה את הכסף שבכוונתם לשדוד. יקיר חזר ועדכן את המתלון כי תומרושילאנמצאים במקום. קבעו. המתלון המשיך לשחק בקלפים עם שחר. במהלך המשחק אמר המתלון לשחר: **"אתה לא יכול עלי, אתה לא יכול לקחת ממני כסף"**, ושחר השיב לו: **"אלתדאג, זה יגמר בקרוב"**.

במסגרת הקשר ולשם קידומו, בסמוך לשעה 03:45, חזר הנאשם לדירה ושא לאת שחר מתי הם מסיימים לשחק. שחר השיב שהם יסיימו בעוד מספר דקות. הנאשם אמר לשחר שהוא נוסע לטאבה וביקש משחר שייתן לו את הכסף. שחר מסר לנאשם את השקית והנאשם יצא לכיוון המרפסת. במרפסת החליפו שוב הנאשם ושחר מספר מילים והנאשם יצא מהמרפסת. כעבור כרבע שעה, סיימו המתלון ושחר את המשחק והמתלון ויקיריהו בדרכם במסגרת הקשר ולשם קידומו, ביקש שחר מיקיר להישאר בדירה ולהחליף עמו מספר מילים, וזאת כדי שלא יסכל את מטרת הקשר עם הנאשם.

המתלון יצא מהכניסה הראשית של הדירה, כשהוא לבדו, בסמוך לשעה 03:58 לפנות בוקר. בסמוך לכניסה לחדרה מדרגות שבדירה, חיכה אותו לעברה המתלון. המתלון שנבהל, אמר לנאשם: **"לאמתאים מוטי"**, וזה הנאשם ירה ששה כדורים ואוותר לעבר חזהו, בכוונה להמיתו.

במהלך הירי המתלון הגן על פניו עם ידו הימנית, והנאשם המשיך לירות לעברו. כאשר המתלון ניסה להימלט בחזרה לדירה. המתלון הצליח להיכנס לדירה והתמוטט בכניסה. הנאשם נמלט מהדירה בריצה. במהלך מרוצתו, נכנס ל"מאפיית שחמון באילת, וביקש שמעובדה מאפייה להזמין עבורו מונית, כשהוא מזדהבשם אחר, וזה הזמין עבורו מונית. לאחר מספר דקות הגיעה המונית ונהגה מוניתה סיע את הנאשם, לבקשתו, למעברה גבולב"טאבה", ובשעה 04:15, יצא הנאשם מהארץ דרך מעברה גבולבטאבה.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, הובהל המתלון לביתה חולים "יוספטל", כשהוא פצוע וסובל ממספר פצעים יריבי ביתה החזה מימין, אזור האריולה, בבטן התחתונה משמאל, מותן שמאל וכף ידי מימין. המתלון

הועבר למחלקת טיפול נמרץ בבית החולים תלה שומרו ושחרר ביום 22.2.11, ולאחר מכן עבר לשיקום.

ביום 6.3.11, בסמוך לשעה 15:55, שב הנאשם לארץ ונעצר במסוף הגבול בטאבה.

2. במענה לאישום, כפר הנאשם בכל העובדות המפורטות בכתב האישום, למעט העובדה שהתגורר בדירה של שחר, וכן ששחר שיחק קלפים עם המתלון. כמו כן, אישר שאמר לשחר כי בכוונתו לנסוע לטאבה, וששה במאפיית שחמון ומשם נסע לטאבה.

3. ראיות התביעה

א. חשיפת האירועים ומהלך החקירה

לאחר הירי נשוא האישום במתלון, סירב המתלון לשתף פעולה עם המשטרה ומסר שאינו יודע את זהות היורה וכן שהוא היה רעול פנים. לכך הוא מסר הסברים שונים כשהפך לימים לעד מדינה, כפי שיפורט להלן, ורק במסגרת הליך המו"מ בין המשטרה למתלון, לקראת חתימתו על הסכם עד מדינה בתיק האחר, מסר כי הנאשם הוא שניסה לרצוח אותו באילת, כשהוא גלוי פנים.

תחילת חקירת הפרשה הינה לאחר שתחנת אילת החלה לחקור את אירוע הירי בא.ו. מיד למחרת הירי ביום 14.2.11. בשלב מסוים התיק עבר ליאחב"ל במסגרת פרשת: "רוח דרומית", שעניינה חקירת ארגון הפשיעה בראשותו של אילן בן שטרית, לאחר שהמתלון בתיק זה גויס על ידי ימ"ר נגב כעד מדינה.

טרם חתימה על הסכם עד מדינה, ביום 16.4.12, הגיע המתלון מיוזמתו לרכז מודיעין ימ"ר נגב ששמו אלברט אביטן (להלן: "אלברט"), והציע לשמש סוכן סמוי או עד מדינה, זאת על מנת לצאת מעולם הפשע (פרוטוקול מיום 10.9.13, עמ' 32, ש' 3). לאחר מכן, הוא נפגש יחד עם אלברט ועם רפי עמוס, שהינו קצין סוכנים בימ"ר, והחל לספר על אירועים שקרו (כעולה מת/41), ביניהם שהנאשם, שהיה חבר שלו, ירה בו באילת על מנת לרצוח אותו (עמ' 33, ש' 7, וכן תמלול החקירות מיום 14.6.12 ת/36, ת/37, 5.7.12). כן סיפר, שהוא חפץ להיות עד מדינה ולהיות מאובטח על ידי הרשות להגנת עדים (ת/66). בהמשך נחתם הסכם, והסכם מקדמי (ת/3), טרם חתימה על הסכם עד המדינה (ת/2).

המתלון סיפר לרפי עמוס על מקרה נוסף בו הוא נורה על ידי בן וענונו בנובמבר 2011, באולמי הינומה בבאר שבע.

ב. המתלון

אמרות המתלון

באמרתו מיום 14.6.12 (ת/36, ת/37), סיפר המתלון שראה שהנאשם נצמד לקיר עם אקדח, ובתגובה אמר לנאשם: **"לא מתאים מוטי"**. הוא לא עיכל את הדברים, עד שהרגיש את הירייה הראשונה, וכשהוא ברח, הוא נורה עוד 4 - 5 פעמים (עמ' 4).

באמרתו מיום 8.8.12, בשעה 11:20, אמר המתלון: **"מוטי אברהמי ירה בי ליד הבית של שחר בניטה"** (עמ' 2, ש' 2).

34). הוא סיפר שהרקע למעשה היה תכנון השוד של הנאשם, רעיון אותו הגה אילן בן שטרית. לאחר שעקבו אחרי שחר לבית של חגית, שהינה ידידתו של שחר, וגמלו בליבם לבצע את השוד באותו היום, הוא חזר לבית של שחר, הוא הבחין ששחר הוריד את המצלמות מסביב לביתו, וכששאל אותו לגבי זה, שחר אמר שהוא עובר דירה (עמ' 3, 72-74). הוא ושחר שיחקו קלפים, והנאשם נכנס ונתן לשחר את השקית אותה ראו, ושחשבו שבה נמצא הכסף שתכננו לשדוד. המתלונן תיאר: **"שקית עם מעטפה חומה גדולה, ובסופו של דבר התברר שזה אקדח"** (עמ' 4, 84-85). בהמשך שחר נתן לנאשם את השקית והם החליפו ביניהם מספר מילים. כשהמתלונן ויקיר רצו לצאת מהדירה, שחר ביקש להחליף מספר מילים עם יקיר, והוא רצה להתקדם לכיוון הרכב. לדבריו: **"איך שיצאתי מהבית של שחר, מהכניסה הראשית, יש את המעלית. צמוד למעלית מאחורה, בכניסה למדרגות עמד מוטי (הנאשם). התקדמתי, ופתאום ראיתי את מוטי עומד ומכוון עלי אקדח"** (עמ' 4, ש' 97-99, לוח תמונות מהזירה ת/4). בהמשך אמר, **"מצד ימין, בין המעלית לכניסה לחדר המדרגות, צמוד לקיר שליד המעלית עמד מוטי אברהמי. הוא עמד גלוי, הכוונה עם פנים חשופות, לא רעול ולא כלום. קלטתי אותו. נבהלתי, ולפני שירה, אמרתי "לא מתאים מוטי" וקפאתי. אז הוא התחיל לירות עלי. הגנתי על הפנים עם יד ימין שלי והסתובבתי לחזור לתוך הבית של שחר, ומוטי המשיך לירות בי"** (עמ' 5, ש' 111-116).

בהמשך אמר, שהוא אמר "שמע ישראל" וחשב שהוא ימות, וכן ששחר בדק היכן הוא נפגע ושיקיר החזיק לו את היד ושאל אם הוא ראה מי זה היה, והוא אמר לו: "כן, מוטי", שחר שאל את יקיר מה הוא אמר, ויקיר אמר לו, שלא משנה, ואז הגיעה המשטרה למקום (עמ' 5, ש' 12-131).

הרופאה שבדקה אותו, אמרה לו שהוא עומד למות ושיספר מי ירה בו, וכן שמעון זוהר שאל אותו מי ירה בו, אך הוא לא אמר דבר (עמ' 5, ש' 135-137). כן אמר שאילן התכתב איתו בפייסבוק והציע לו לשוב לאילת, אך הוא בטוח שהוא רצה להשלים את העבודה ולהרוג אותו (עמ' 6, ש' 151-153).

בהמשך אמר: **"אני בטוח שמוטי (הנאשם) בא נחוש לרצוח אותי בכוונה תחילה, כי זה לא בוקס או בעיטה או כדור ברגל, זה 5-6 כדורים בפלג גוף עליון מטווח אפס. יקיר אמר לי שמיכאל ביקש מיקיר שיביא אותי לכיפה באזור כביש הערבה שם, ויקיר אמר להם שהוא לא יעשה את זה, כי אני (המתלונן) חבר ילדות"** (עמ' 6, ש' 153-156).

באמרתו מיום 12.12.12, בשעה 12:30, מסר שכעולה מחקירתו ביום 8.8.12, לאחר ניסיון הרצח באילת, שמעון זוהר שאל אותו לגבי זהות היורה, אך הוא לא התכוון למסור לו תשובה, והוא סיפר שזה הנאשם רק ביום בו הוא התלבט אם להפוך לעד מדינה (עמ' 2, ש' 19-22).

עדות המתלונן בבית המשפט

בעדותו מיום 10.9.13, התפרץ הנאשם לעבר א.ו., ובתגובה לכך הטיח העד בנאשם: **"ניסית להרוג אותי במצח נחושה.. בן אדם ניסה להרוג אותי, מה קורה לך"** (עמ' 33, ש' 27-30).

המתלונן סיפר שהיה מעורב בעולם הפשע בבאר שבע כסוחר סמים, התעסק בגניבות ובכל מה שאפשר לעשות בו כסף לדבריו, לרבות מעורבות בניסיון לרצח (עמ' 39, ש' 2-6).

בבאר שבע הוא היה תחת חסותו של משה זיתון ז"ל, יחד עם שלומי זיתון, איתמר ביטון, שמוליק גרינברג, מולאי אמהרן, גיא ללוז ויוסף סלמון, והם היו מסוכסכים עם קבוצה אחרת, שכללה את ניבי וחגי זגורי, משה רובין ויוני שבתייב. בשנת 2008, כשלושה חודשים לפני שמשה זיתון נרצח, הוא עבר לאילת בעקבות חברתו לחיים, שם חבר לאורן אלמקייס, ניב מלול ושלומי ואזנה, המשתייכים לארגון של אילן בן שטרית. לאחר שמשה זיתון נרצח, הוא היה צמוד לאילן וחבר בארגון שלו (פרוטוקול עמ' 40, שורות 6-16).

במסגרת חברותו בארגון, המתלונן סיפר שהוא היה מעורב בפלילים והתעסק בסחיטות באיומים, עבירות סמים, הימורים ופריטות צ'קים. מאחר ולאילן ושלומי זיתון לא היה רישיון, הוא גם שימש נהג שלהם, למלט אותם בשעת הצורך.

המתלונן סיפר שאילן הציע לו ול'חיילים' שלו - חן בן שטרית, יקיר שריקי, תומר כהן ושי כהן לשדוד את הנאשם, שהיה אמור לשאת עימו סכום של \$150,000 במזומן.

לדבריו, הנאשם ושחר בניטה השתייכו לארגון של מיכאל מור, שהיה חבר של אילן. כאשר מיכאל הורחק מיוקנעם, הוא עבר לאילת, והתחבר לאילן. המתלונן סיפר ששחר בניטה היה חבר שלו והם היו מהמרים יחד, יוצאים ומבלים.

הם החלו לתכנן את השוד, והגיעו מספר פעמים בסמוך לבית בו התגורר הנאשם יחד עם שחר בניטה, ודלית, בת זוגו. שם לדבריו הוא נורה כשבועיים לאחר מכן.

מאחר ואילן ראה שהם מתעכבים בביצוע השוד, ומאחר ונודע לאילן ששי כהן אינו מרוצה מכך ש-30% מכספי השוד אמורים לעבור לידי, החליט אילן שלא לתת אישור לבצע את השוד. חרף התנגדותו של אילן, החליטו המתלונן, יקיר, תומר ושי כהן ז"ל לשדוד את הנאשם, ותכננו להפריש חלק מהשלל לאילן.

לדבריו, שחר בניטה עסק באישורים בטאבה, שהכוונה למתן קו אשראי להמר בריבית של 10% ליום וכן בהלוואות באילת, והנאשם עבד אצלו (עמ' 43, ש' 9-10).

המתלונן סיפר שהוא הלווה כ- 300,000 ₪ למיכאל מור וסכומים של 150,000 - 170,000 ₪ לאחרים.

ביום 13.2.12, התקשר שחר למתלונן וביקש ממנו להגיע ל'קלוב' של אמנון מגורי, שמהווה מקום הימורים לא חוקי, כדי לשחק עימו.

מאחר ושחר היה במעצר בית לילי, הם קבעו להמשיך לשחק בקלפים אצל שחר. כשהמתלונן ויקיר הגיעו לביתו של שחר, הם ראו אותו יוצא עם שקית ומעטפה. שחר אמר להם שהוא יוצא למסור משהו לחבר וחוזר. הוא נכנס למונית וביקש מהם לחזור כעבור כ- 20 דקות (עמ' 49, ש' 23-25).

המתלונן ויקיר הבחינו ששחר ניסה להסתיר מהם את המעטפה והשקית, וחשבו שמדובר בכסף, ועל כן הם החליטו לעקוב אחריו ברכב. הם הבחינו ששחר הגיע לבית ידידתו חגית אלמקייס. משם הוא ויקיר נסעו לביתו של תומר כהן ועדכנו אותו **שבאותו היום הם יבצעו את השוד** (עמ' 49, ש' 31-32).

לדבריו, התכנון היה שהמתלונן ישחק קלפים יחד עם שחר ויעסיק אותו, יקיר אמר היה לשבת על ידו ולהעביר אינפורמציה לשי ותומר כהן, שהמתינו מחוץ לבית של שחר, וכשהנאשם ייצא מהבית לכיוון טאבה, בין השעות 20:00 - 00:00, הם ישדדו אותו. בשעות אלה אנשים מגיעים להמר, וכשנגמר להם הכסף, הנאשם צריך לתת 'אישורים' (קו

אשראי).

בסביבות השעה 22:00, הנאשם הגיע לבית של שחר כשהשקית הייתה בידיו. הוא מסר אותה לשחר, וכעבור מספר דקות, הנאשם יצא מהמרפסת. המתלונן ויקיר היו בסלון ושמעו ששחר דיבר עם הנאשם ועם חברתו דלית. בסמוך לשעה 01:00 בלילה, הנאשם שאל את שחר מתי הם מסיימים, והאחרון השיב, שבעוד כרבע שעה. הנאשם אמר שהוא ייסע לטאבה שחר מסר לו את השקית והנאשם יצא מהמרפסת. המתלונן הוסיף, שבמהלך המשחק הוא עצבן את שחר, ושחר אמר לו: **"היום זה יסתיים לך"**, והוא השיב לשחר: **"באהבה, אתה יכול לקחת רק כסף"** (פרו' עמ' 51, שורה 19).

ויקיר יצא מהדירה כדי להודיע לשי ולתומר שהנאשם יצא בלי הכסף, שכן השקית נותרה אצל שחר, אך הם לא היו במקום. הדבר הלחיץ את המתלונן, שכן באותו היום מצלמות האבטחה הוסרו, אך הוא לא חשד שמתכוונים לפגוע בו. **כששאל את שחר מדוע אין מצלמות אבטחה בדירה, שחר השיב שבעלת הדירה מפנה אותו מהדירה** (עמ' 52, שורה 1).

המתלונן סיפר, שכאשר הוא ויקיר עמדו לצאת מהדירה, שחר פנה ליקיר וביקש להחליף איתו מס' מילים. המתלונן ביקש מיקיר את מפתחות הרכב, כדי לבדוק האם הצמידו להם מטען לרכב, נוהל שהקפידו לעשותו לפני כל נסיעה (שורות 11-14).

המתלונן תיאר, ששחר התגורר בדירת גן בקומת הקרקע בבנין בן 6 קומות. החניון הינו מעין תת קרקעי, שכן יורדים אליו במדרגות (חו"ד מז"פ ותמונות מזירת האירוע - ת/4). כאשר הוא יצא מהכניסה הראשית, הוא פסע כשניים - שלושה צעדים, ולפתע **הבחין בנאשם כשהוא מתחבא ליד המעלית, עומד בפינה, נצמד לקיר ומכוון אקדח לעברו, כשידיו מתוחות לפניו. מאחר והנאשם גבוה ממנו, הוא היטה את ידיו מטה כשירה**. המתלונן אמר לנאשם: **"לא מתאים מוטי"**, והנאשם החל לירות לעברו (עמ' 58, ש' 10-31).

המתלונן תיאר, שהגן על פניו עם הידיים, ונורה בידו הימנית מטווח אפס, כאשר הקליע נכנס בשורש כף היד ויצא, שעה שהוא ניסה לעצור את הירי, וכן שהנאשם ירה לעבר פלג גופו העליון, ופגע בבטנו ובחזהו ושעד היום נותר לו כדור בחזה (עמ' 62, שורה 19). היריות היו ברצף, ותוך כדי מנוסתו מהנאשם, הוא נורה שוב. סה"כ חדרו לגופו 5 קליעים. כן תיאר שהנאשם נצמד לקיר כשירה, ושככל הנראה הוא פחד מההדף.

לדברי המתלונן, **הנאשם לבש קפוצ'ון שחור - אפור, וג'ינס בצבע כחול - תכלת. כובע הקפוצ'ון היה על ראשו, אך הוא לא היה רעול פנים, שכן לדבריו, הנאשם היה בטוח שהוא לא יוותר בן החיים בעקבות הירי** (עמ' 76, שורה 1, 20-23).

הוא הצליח להימלט חזרה אל ביתו של שחר, ביקש שיזמינו עבורו אמבולנס והתמוטט על הרצפה כשהוא שותת דם. המתלונן אושפז בבית"ח יוספטל באילת, משם הועבר לבית"ח תל השומר, ובהמשך עבר שיקום אצל משפחתו בירושלים.

המתלונן סיפר ששחר בדק היכן הוא נורה ו**ויקיר הצמיד אליו את אוזנו ושאל מי ירה בו**. הוא אמר לו **שזה הנאשם**, ויקיר הביע פליאה על כך. המתלונן אמר שהוא כמעט בטוח שיקיר אינו מעורב בכך, אך הוא יודע ששחר עשה לו "כיפה

אדומה" ושהנאשם ירה בו (עמ' 64, שורות 1-3).

האמבולנס התעכב ובינתיים הגיעה משטרה למקום. הוא סיפר להם שאינו יודע מי היורה או שהוא היה רעול פנים, כדי שיתנערו ממנו מאחר וסבל מכאבים.

קצין המודיעין של אילת בזמנו - שמעון זוהר הגיע לבית החולים ושאל אותו לזהות היורה, אך הוא אמר לו שאינו יודע מי זה, גם בשל הכאבים מהם סבל וגם מאחר והוא רצה לנקום בנאשם בעצמו. המתלונן הוסיף, שבעולם העברייני לא נהוג למסור את שם היורה, כי אז הוא "שרוף", והוא היה עבריין מאוד פעיל שלא עלה על הפרק שהוא יהיה עד מדינה. בקשר לכך, הסביר: "אני עדיין חי את החיים האלה, ועוד רציתי לחזור ולנקום במוטי (הנאשם) ... לא התכוונתי למסור את השם שלו למרות שהייתי מקור, ואם הייתי בתור מקור והיה קורה איתי משהו, אז הוא היה מחויב לעשות את המעצר ורציתי למות בידיעה שאף אחד לא יודע שאני מקור. זה המחשבה שלי" (עמ' 63, ש' 63-68).

בתום השיקום הוא רצה לחזור לחיות באילת ולנקום בנאשם, אך יקיר אמר לו שלא יחזור, מאחר ואילן ומיכאל מור "דלוקים עליו", כשהכוונה שברצונם להשלים את ניסיון הרצח, ומיכאל ביקש מיקיר להביא אותו לאילת ולעשות לו "כיפה אדומה" נוספת (עמ' 72, שורות 29-32). יקיר סירב לכך, מאחר והם היו חברי ילדות.

תחילה הוא כלל לא חשד שלאילן יש יד בדבר, אך הוא הבין זאת משי כהן ז"ל ויקיר. שי הציע לו לעבור לגור איתו ושיחד הם יפגעו בהם, אך הוא חשד ששי בודק אותו, ובסופו של יום שי נרצח. המתלונן הוסיף שיקיר הגיע אליו והסביר לו את כל התמונה.

לאחר שיקומו, חזר המתלונן להתגורר בבאר שבע, וחבר לארגון של משה זיתון ז"ל, אליו השתייך טרם מעברו לאילת.

לאחר אירוע הירי השני במתלונן, בנובמבר 2011 על ידי בן וענונו, מחוץ לאולם האירועים הינומה בבאר שבע, הקשר שלו עם יקיר דעך.

לדבריו, אילן בן שטרית, יניב מלול ומיכאל מור נפגשו עם יקיר במלון מרידיאן, ואילן אמר ליקיר שהוא לא קשור לירי במתלונן, ושהמתלונן הוא שהסית את כולם לגבי השוד של הנאשם, ונתן את חסותו שלא יפגעו ביקיר.

מאז ניסיון הרצח, ביום ה- 14.2.11 המתלונן לא חזר לאילת, למעט לצורך הצבעות שעשה כשחתם על הסכם עד המדינה.

בחקירתו הנגדית, סיפר שבהגיעו לבית החולים יוספטל לאחר אירוע הירי, הגיעו אליו שוטרים נוספים שאינו יודע את זהותם, אך הוא לא סיפר להם מי ירה בו ומסר תיאורים שבדה מליבו, כגון: רעול פנים, ערבי וכו', ולא נגבתה ממנו הודעה בכתב. לאחר מכן, הוא היה מורדם והתעורר בבית החולים תל השומר, לשם הגיעו שוטר ושוטרת שתשאלו אותו, אך הוא לא שתף עמם פעולה.

המתלונן שלל את הטענה לפיה המשטרה שיתפה אותו לגבי פרטי החקירה, וציין כי יקיר עדכן אותו באשר לכך שהוא, שחר, מיכאל ואנשים נוספים נעצרו לאחר ניסיון הרצח, שהנאשם דרוש לחקירה (פרוטוקול עמ' 96, שורות 2-8), וכן שאילן ומיכאל מור דיברו ביניהם ויזמו את אירוע הירי כלפיו.

המתלונן שלל אפשרות שקיבל מידע מהרופאים או מהמשטרה לגבי קליבר הנשק ממנו נורה, לאחר שהקליע הוצא מגופו (עמ' 106).

המתלונן אישר שבהיותו מקור משטרתי מסר ידיעות מודיעיניות על אנשי ארגון הפשע בבאר שבע ובאילת, אליו השתייך.

בהמשך חקירתו הנגדית מיום 16.9.15, אישר המתלונן שלאחר אירוע הירי, הוא נפגש עם יקיר פעמיים או שלוש. יקיר לא ביקר אותו בבית החולים, אך נפגש עימו בכותל וסיפר לו שהנאשם נעצר (כפי שעולה גם מהודעתו מיום 8.8.13, בעמ' 5). הוא לא ידע שהנאשם אורב לו, ובדיעבד, זה התאים לכך שהסירו את מצלמות האבטחה בביתו של שחר.

המתלונן אישר שדיבר עם יקיר, שי ואורן לאחר אירוע הירי, אך לא סיפר להם מי ירה בו, מאחר וכ"חילים" ועבריינים, הם נמנעים מלדבר מפורשות על נושאים מעין אלו.

המתלונן תיאר, שעל אף השתייכותו לארגון של אילן, ואחד האנשים הכי מקורבים אליו, הוא לא סיפר לאילן מי ירה בו, מאחר ולדבריו כל ירי באילת צריך לקבל את האישור שלו, ומשלא מנע זאת מבעוד מעוד, הבין שהוא מעורב בכך ושנתן את האישור לירות בו. יקיר דיבר איתו, ואישר את הדברים. בקשר לכך אמר: **"אין לי צורך לעדכן את מי ש'נתן אותי'"** (עמ' 38, שורות 13-18).

המתלונן אישר שהוא לא מסר למפעילו בבאר שבע - אלברט אביטן שהנאשם הוא זה שירה בו. גם אלברט עצמו אישר שהמתלונן לא אמר לו את הדברים.

כן אישר שמס' ימים לפני ניסיון הרצח, ביום 8.2.11, רפ"ק שמעון זוהר הזהיר אותו שהוא נמצא בסכנת חיים והזהר בעצמו שלא לפגוע באחרים (נ/2), אך לא נמסר לו מפני מי (עמ' 41, שורות 20-23, עמ' 73, שורה 10). אין הוא יודע האם חבריו לארגון קיבלו אזהרות לחייהם, אך הוא עדכן בכך את יקיר.

לדברי המתלונן, הדברים שמסר כמקור משטרתי היו מתוך דברים ששמע, ראה ומצבים בהם היה נוכח. הוא השתדל למסור את הדברים באופן מדויק, בפרט לגבי דברים בהם לא היה מעורב. לפעמים היה שומע דברים מסוימים, היה משלים מידע ומוסר את הדברים לפי הבנתו (עמ' 78, שורות 8-12). המתלונן אישר שהשתדל שלא למסור ידיעות מודיעיניות לגבי יקיר, שהיה חברו הטוב (עמ' 82, שורות 19-29). כן אישר שמסר ידיעה מודיעינית לגבי הצתת מועדון ה"ויו" באילת, שבה לא השתתף באופן פיזי אך היה מעורב בכך פעמיים.

בהמשך חקירתו הנגדית מיום 7.1.13, אישר שהופעל כסוכן ומסר מידע למשטרה גם לאחר שחתם על הסכם עד מדינה.

בנובמבר 2011, כתשעה חודשים לאחר אירוע הירי באילת, המתלונן נורה פעם נוספת בבאר שבע, על ידי בן וענונו. גם במקרה זה אמר המתלונן כי לא שיתף פעולה עם המשטרה ולא סיפר מי ירה בו, שכן, זה היה הקוד הרגיל של העבריינים, שלא לשתף פעולה, אולם מאז שחתם על הסכם עד המדינה, כל הדברים שמסר הם אמת.

הוא חשב לנקום גם בבן, ומסר בעניינו מידע לרכז המודיעין, שכן וענונו התכוון לירות ביוני שבתייב, אך בהמשך סיפר את האמת. לדבריו, בשונה מהנאשם, שניסה לרצוח אותו, בן וענונו היה חבר שלו, ולאחר שחבר לקבוצה אחרת הוא ניסה

רק לפגוע בו, לאיים עליו ולהרתיע אותו, בשל הסכסוך בין שתי הקבוצות שלהם, אך לא לרצוח אותו (עמ' 133 שורות 8-9).

המתלונן חזר על כך שהוא לא דיווח למפעיליו - אלברט אביטן או לשמעון זוהר, שהנאשם ירה בו, שכן, הוא חשב כיצד לפגוע ביוזמה בעצמו. בקשר לכך אמר: **"בתכלס, לא רציתי למסור על מוטי בזמן בית חולים. ברור.. אני עד שלא החלטתי לעשות את הצעד הזה, רק אז שיתפתי אותם. כל הזמן חשבתי איך לפגוע בו"** (עמ' 120, שורות 4-6, ש' 26).

המתלונן סיפר שמגיל 13 הוא חי את עולם הפשע, ואף עבר מגוון עבירות, מכר סמים, דקר, שרף וסחט גורמים שונים (עמ' 117 לפרוטוקול, שורות 5-16). לדבריו, הוא חי בין שני עולמות, האחד, עולם הפשע והעבירות שביצע, והאחר, בו הוא עובד בשיתוף פעולה עם המשטרה ומוסר מידע, ונזהר מלהיחשף.

כשנאמר לו שהוא מסר לאיש משטרה שמי שירה בו היה רעול פנים, השיב: **"אמרתי יכול להיות. אני אומר לך ששיקרתי כל הזה.. אז יכולתי להגיד להם זה מוטי (הנאשם) וזהו, נפתר הסיפור"** (עמ' 124, שורות 10-11).

המתלונן אישר שקרא "שמע ישראל" והרגיש שהוא הולך למות (עמ' 124, שורה 24). הוא לא סיפר שהנאשם ירה בו, מאחר ולדבריו: **"אם אני הייתי מת ואני לא חשוף כמקור, אז לפחות את יודעת, אנשים היו זוכרים אותי בסבבה בעולם העבריינים ואף אחד לא היה מלכלך עליי, ואם אני הייתי זה, אז הכל היה נחשף ואז גם לבית העלמין לא היו באים.."** (עמ' 126, שורות 4-6). בהמשך אמר, שהוא הלשין, אך לא רצה שיידעו על כך (שורה 18).

כשנאמר לו שהוא מסר פרטים בזירה לשוטר גל דפני, שמדובר היה ביוזמה אחד, רעול פנים אשר נמלט באופן רגלי מהמקום, וכן שלא נשמע רעש של רכב, אמר שהוא מסר פרטים אלה על מנת להיפטר מהשוטר, ואף הוסיף שהוא מסר גם שהוא נורה בידי אליהו הנביא או ערבי.

באירוע הירי השני, במהלכו בן וענונו ירה במתלונן, הוא חשב לנקום גם בו, אולם מסר בעניינו מידע לרכז המודיעין שבן וענונו התכוון לירות ביוני שבתייב ולאחר מכן סיפר את האמת. בקשר לכך אמר, שלהבדיל מהירי שביצע בו הנאשם, שניסה לרצוח אותו, בן וענונו היה חבר שלו, שאחר כך עבר לצד השני והוא נפגע ממנו. לדבריו בן וענונו לא ניסה להרוג אותו אלא רק לפגוע בו, לאיים עליו ולהרתיע אותו. כן ציין, כי בן וענונו ירה בו בשל הסכסוך בין שתי הקבוצות שלהם (עמ' 133 שורות 8-9).

ביחס למה שהניע אותו לחתום על הסכם בו אמר: **"בשלב הזה של בן וענונו, זה היה הקש ששבר את גב הגמל לקראת הסוף, ומפה כבר התחלתי לחשוב יענו אחרי חודש, שבועיים, התחלתי כבר לחשוב מה אני עושה עם החיים שלי. זה היה חבר שלי שניסה להרוג אותי.. ההוא שמסתובב יהרוג אותי. מה נשאר? א.ו. גופה. יאללה נמאס. יש ילד. רוצה להתקדם בחיים. נמאס"** (עמ' 135, שורות 14-18).

גם בעדותו מיום 10.10.13, אמר שכל רצונו היה להיות בחסות הרשות להגנת עדים, ולא עשה זאת מתוך בצע כסף (ת/66). בקשר לכך אמר: **"בלעדיהם, גם בסביבת המשטרה, אני גופה מהלכת"** (עמ' 132, שורות 31-32).

העד חזר על כך שמסר מידע על הירי שביצע בו בן וענונו אך לא על הירי שביצע הנאשם (עמ' 135 שורה 31).

בהמשך אישר שלא מסר את שמו של הנאשם כמי שירה בו, גם מאחר וחשש ממנו וממי שעומד מאחוריו, והוא לא היה בטוח שהמשטרה תגן עליו מפניהם. בהמשך אמר שייתכן והודיע לאלברט אביטן שבן וענונו ירה בו, אך ביקש ממנו לא לעשות דבר בנדון. כמו כן אמר: "הדבר היחידי שביקשתי, אתה חושב שרציתי איזה טובה כלשהי? אני רציתי את האבטחה החזקה ביותר. אני יודע מי האנשים, אני הייתי איתם, אוקיי?". (עמ' 137, שורה 30 ואילך).

כשהוצג בפניו התזה מטעם ההגנה, לפיה אדם רעול פנים ירה בו, וכשהוא שמע שהנאשם נסע לטאבה ושהוא דרוש לחקירה הוא הסיק שמדובר בנאשם, אמר: "ראיתי את מוטי (הנאשם), זה שום מסקנה... זה בן אדם ירה בי, נראה לך שאני לא יכול נו לזכור אותו?..". (עמ' 141, שורה 16-23).

לדבריו, רק ביום 14.6.12 (ת/36, ת/37), הוא סיפר ליאחב"ל שהנאשם הוא שירה בו, מאחר ובהתחלה הוא נחקר בתמצית על האירועים והוא לא חשב שהוא יעשה את כל המהלכים שעשה. הוא לא סיפר על עניין "הכיפה אדומה" שתכננו לעשות לו ולא הזכיר שרצה לנקום במי שירה בו, אלא רק בשלבים מאוחרים יותר, כאשר מסר פרטים בהרחבה. כן ציין, כי עד היום לא מסר פרטים אודות זהות האדם שדקר אותו בידו הימנית.

בהמשך עדותו, אישר שכשחזר לבאר שבע, התחבר לחבורה של שמוליק גרינברג ומשה זיתון ושהייתה קיימת מלחמת כנופיות מאז 2001 ועד היום עם הקבוצה היריבה, כאשר במהלך השנים הללו היו הרבה יריות בין הקבוצות. בשל הסכסוך בין הקבוצות הוא היה מועמד פוטנציאלי לפגיעה מתמדת מהקבוצה היריבה, בה חברים בין היתר: משה רובין, אמרי אמריקאי, יוני שבתייב, ניבי וחגי זגורי ועוד.

המתלונן שלל את הטענה, לפיה הוא היה חשוף לפגיעה גם מצד גורמים בהם פגע במהלך הסחיטות והצתת המועדונים, שכן לדבריו הם פגעו באנשים חלשים מהם.

כן אישר, שלאחר שהסכים לשמש כסוכן, הוא הקליט אנשים כדי לחזק את הראיות נגדם, ביניהם: "ברווז" (בוריס ניסנוב), ואישר שהסתובב הרבה עם שמוליק גרינברג ואגבבה, ושהרכב בו נסעו היה מואזן.

המתלונן הוסיף, שסיפר לשמוליק שמדובר בנאשם, וציין שאף היה ניסיון מטעמו של שמוליק שהמתלונן יגיע לצפון והם ינסו ליישב את הדברים ביניהם, אך המתלונן חשש שמא הם מתכננים להשלים את המשימה ולפגוע בו. לדבריו, הוא סיפר גם ל"ברווז" על זהות היורה (עמ' 164, שורות 24-25).

המתלונן אישר שבעבר היה חבר של מיכאל מור ושלקח לו זמן להבין שיש קשר בין עניין השוד שתכננו לבין הירי עליו. בקשר לכך אמר: "הרי איזו סיבה יש למוטי (הנאשם) לירות בי?" (עמ' 168, שורות 27-29). כן השיב, שהוא לא פנה למיכאל מור, לאחר הירי ושאל אותו מדוע הנאשם ירה בו, ואמר: "נראה לך שמוטי (הנאשם) היה בא בלי שליחות של מישהו? בלי הסכמה של מישהו? אני אחייג לראש שלו?" (עמ' 169, שורות 15-18).

הוא הסיק מהדברים שמסר לו יקיר, ביניהם שמיכאל מור הגיע לאילת, שהוא הכין את התשתית לירי בו, אך הוא לא ראה את מיכאל בעצמו באותו היום (עמ' 170, ש' 11-13).

המתלונן שלל את הטענה לפיה הכניס את מיכאל לתמונה כדי לרצות את החוקרים ולהכניס "דג שמן" לעניין, שכן הוא לא היה רוצה להסתכסך איתו ולשרבב את שמו, אם לא היה שומע על כך מיקיר (עמ' 171, ש' 27).

לדבריו, הואיל והנאשם היה עובד של שחר ומיכאל מור, אז התכונן למעשה היה לשדוד את הכסף של מיכאל ושחר (עמ' 191, ש' 13-14). לדבריו, לא הייתה עם כך בעיה, שכן אילן אישר את השוד, והוא חבר של מיכאל (עמ' 191, ש' 26).

שי ותומר כהן היו אמורים לבצע את השוד, כאשר התכונן היה לדקור את הנאשם או לשדוד אותו באמצעות אקדח, על מנת שהנאשם ייבהל וימסור להם את הכסף (עמ' 192, שורות 10-11).

כשנאמר למתלונן, כי בסופו של דבר אילן לא אישר לבצע את השוד, השיב שאילן היה נותן להם גיבוי, שכן הוא היה מקבל על זה כסף. בהמשך אמר: **"אם היינו באים ועושים את זה ככה על סמך דעתנו, אז פה גם אילן זה כבר היה רעידת אדמה. אבל ברגע שאילן בא ונתן את הרעיון, אז זה כבר היה לו בראש. הוא רצה לעשות את זה. ואם היינו מצליחים לעשות את זה, והיינו נותנים לאילן סכום כלשהו, אז הכל היה בסדר** (עמ' 193, שורות 25-29), ובהמשך הם עדכנו את אילן אחרי שהחליטו לבצע את השוד (עמ' 200, שורה 28).

כשנאמר לו, שיקיר סיפר בעדותו שהוא ביקש ממנו לאחר שנורה שימסור לאימו ולחברתו שירן שהוא אוהב אותן, השיב שהדבר ייתכן, מאחר שהוא ראה את המוות שלו.

לדבריו, יקיר לא מסר את זהות היורה מאחר והוא עברין פעיל שרוצה להגיע למעמד גבוה והוא לא "ימכור" את הנאשם (עמ' 177, שורה 10-16), אף שבמועד האירוע, יקיר היה כמו אח עבורו, הוא האמין בו ואהב אותו.

כשנאמר לו, שכפי שעולה ממידעים מודיעיניים (נ/5, 19) יקיר סיפר לעבריינים שהוא והמתלונן חושדים שמי שירה בו היה **"מוטי בלי השן מקדימה"** (הנאשם), ובידיעה נוספת (נ/5, 20) נאמר שהמתלונן נורה בידי רעול פנים (עמ' 10, שורות 22-27), השיב שהוא לא יכול היה לומר שמדובר באדם רעול פנים, שכן לדבריו **"הוא ידע וודאי שזה מוטי אברהמי"** (עמ' 181, שורה 9).

בהמשך עדותו מיום 10.10.13, המתלונן תיאר שהוא שיער שבמעטפה שעברה מידיו של שחר לידי הנאשם היה הכסף אותו תכננו לשדוד, אך לאחר שנורה הבין שהיה בה אקדח, שבאמצעותו הוא נורה (עמ' 108, שורות 15-23). כשהנאשם יצא מהמרפסת, להערכתו הוא עשה את הבדיקות הדרושות לפני שירה בו (עמ' 112, שורות 1-5).

כשנאמר לו שכעולה מדו"ח מז"פ (ת/1), רואים שיש מצלמות בדירה, השיב שהוא לא חושב שהדבר ייתכן, מאחר ולשחר היו מצלמות עם לדים אדומים, אחת בחזית ואחת מאחור, וכשהוא נכנס לדירה הוא לא ראה את האור האדום של המצלמה דלוק.

לשאלה כיצד ייתכן, שהנאשם, שלדבריו מתגורר עם שחר ומוכר באזור, ירה בו כשהוא חשוף ואינו רעול פנים, ומדוע שיקיר ימסור מידע לפיו המתלונן סיפר לו שהוא נורה בידי רעול פנים ושהוא חושד בנאשם, השיב שהוא עומד על כך שיקיר לא ראה את הנאשם יורה בו, ושהוא סיפר ליקיר שהנאשם ירה בו, ואין לו הסבר מדוע יקיר אמר שזה בגדר חשד. בקשר לכך אמר: וכן: **"יקיר לא ראה את מוטי, אני ראיתי את מוטי. אני סיפרתי ליקיר שזה מוטי. יקיר יכול**

להעלות חשדות ומה שהוא רוצה. אני ראיתי. אני אמרתי לו שזה היה מוטי גלוי.. לא מעניין אותי מה יקיר אומר. אני אמרתי ליקיר וודאי שזה מוטי.. מה שיקיר עושה עם זה, מה שיקיר אומר לאנשים, מה שיקיר סגר איתם לא מעניין אותי" (עמ' 116, שורות 26-27, עמ' 117, ש' 7-10).

כשנאמר לו שבחקירותיו הראשונות סיפר שהוא אמר ליורה: **"לא מתאים"**, ובחקירותיו המאוחרות מיום 27.6.12 (ת/38) ומיום 8.8.12, הוא לפתע שרבב את שמו של הנאשם ואמר שפנה ליורה ואמר: **"לא מתאים מוטי"**, עמד על כך שהוא הזכיר את שמו של הנאשם בכל החקירות (עמ' 129, שורה 15).

כשנאמר לו שהוא יודע שהוא נורה בידי אדם רעול פנים, והוא סיפר על כך בהזדמנות הראשונה לקצין משטרה ולרופאה שטיפלה בו, והוא מצביע על הנאשם לא בשל כך שראה אותו, אלא בשל כך שהוא חושד ברמה גבוהה שזה הנאשם, והדברים משתלבים עם הדברים שיקיר מסר ועם העובדה שנתפסו כובע גרב וכפפות באזור האירוע, השיב המתלון **שהוא ראה בוודאות שהנאשם הוא שירה בו**. בקשר לכך אמר: **"למה שאני אקבור אותו חס וחלילה? אם הוא לא היה עושה את זה.. ראיתי את מוטי בוודאות. זה שום מסקנה"** (עמ' 138, שורות 10-15, עמ' 139, ש' 26). כן הוסיף, שאם הוא לא היה רואה אותו, הוא לא היה מוסר את השם שלו, שכן הנאשם לא עשה לו קודם לכן כל רע. כן הוסיף, שהתכנון היה שלהם לשדוד את הנאשם.

המתלון הבהיר, כי כשהוא חתם על הסכם עד מדינה עם המשטרה, הוצע לו סכום של 200,000 ₪, ושלושה חודשים טרם עדותו הוסיפו לו 200,000 ₪ נוספים.

בהשלמת חקירת המתלון מיום 30.12.13, לבקשת ב"כ הנאשם, אישר שהוא סיפר לשמוליק גרינברג ולחברים נוספים מהקבוצה שלו שהוא ראה שהנאשם הוא שירה בו. בקשר לכך אמר: **"אני סיפרתי במקרים מסוימים שראיתי את מוטי אברהמי, במקרים מסוימים שלא רציתי לנהל שיחות יותר מדי לגבי הנושא הזה נמנעתי מלהעלות את זה"** (עמ' 135, שורות 12-14).

כן אישר שכאשר עבד בשיתוף פעולה עם המשטרה הרכב שלו היה מואזן ומוקלט. המתלון חזר על כך שסיפר לשמוליק גרינברג מספר פעמים שהנאשם ירה בו והם ניהלו על כך שיחות. לדבריו: **".. זה שהוא ידע בוודאות במיליון אחוז שזה מוטי אברהמי הוא ידע, הוא רצה לעשות לנו סולחה"** (עמ' 136, שורות 12-15).

אין הוא זוכר אם סיפר לאבי אגבבה ולשלומי זיתון שהנאשם ירה בו, אך הוא זוכר בוודאות שלבוריס ניסנוב ולשמוליק גרינברג הוא כן סיפר.

לשאלה אם סיפר שהוא ראה את הנאשם יורה בו או שמדובר רק בחשד, אמר: **".. ברור שראיתי את מוטי אברהמי (הנאשם), בשיחות הראשונות שניהלתי איתם אני אמרתי לשמוליק שזה מוטי אברהמי"** (עמ' 137, שורות 10-11).

לדבריו, גם זזה (צדיק) ידע על כך וזה עלה במקרים מסוימים. לדבריו: **"כן, ידעו כי אני אמרתי את זה, ואני זוכר בוודאות שאמרתי לשמוליק גרינברג, לבוריס ניסנוב ... זה גם ידע וכל השאר בשיחות ש... במקרים מסוימים זה עלה, אז אני יכול להגיד דברים שיכולים להישמר בקודים האלה שכאילו לא מדברים ... שכאילו אני עדיין**

כאן, שכאילו אני עדיין בעסק" (עמ' 138, שורות 7-10).

כשהופנה למט 44/12 (נ/23) לשיחה שניהל עם שלומי זיתון, במועדון סנוקר בבאר שבע, אישר שהם שוחחו ביניהם על שיחת אזהרה ששלומי זיתון קיבל מהמשטרה והמתלון סיפר לו על כך שהמשטרה הזהירה גם אותו מספר ימים לפני שנורה. כאשר רשום "מנהל שיחות עם ילד", ואומר שאינו יודע מי ירה בו, השיב המתלון שהכוונה היא לבנו של שלומי זיתון, שהינו ילד קטן כבן 6 - 8 שנים, והוא לא היה מעוניין לנהל איתו שיחה על כך. כן המשיך, ששלומי זיתון ושמוליק יודעים בוודאות שהנאשם ירה בו. כמו אמר, שגם אם שלומי זיתון היה שואל אותו מי ירה בו בנוכחות של אנשים אחרים, הוא לא היה מספר על כך על ידם.

ג. מצבו הרפואי של המתלון בעקבות הירי (ת/71, ת/72)

כעולה מהחומר הרפואי של המתלון, המתלון נורה בכף היד, בזרוע הימנית באזור בית השחי ויציאה באזור החזה, קליע נוסף נכנס בצד ימין חלף את בית החזה ונותר תקוע בצד השמאלי של בית החזה עד היום, ולא ניתן להוציאו בשל הקרבה ללב, פצע ירי נוסף בבטן ויציאה מאזור הסמוך לעמוד השדרה ובאזור הישבן.

בצילום חזה הנראה בין השארה מוטורקס מסיבי משמאל, קליע שלם בריאה ימנית-אמצעית, מספר רסיסים באזור עמוד השדרה עליון אמצעי, ושברים מרוסקים בכף היד בעצמות השורש. לאורזאת הובהלה המתלון לניתוח דחוף.

ד. עדי תביעה נוספים

ישראל חי מגן

בעדותו סיפר שביליל האירוע, עבד במאפיית החרמון בשכונת שחמון באילת. בסביבות בשעה 03:00 - 04:00, הגיע בחור (הנאשם) **כשהוא מיוזע, עצבני ולחוץ. הבחור היה מבוהל והסתכל לצדדים כאילו שמישהו רודף אחריו, והוא ביקש ממנו שיזמין עבורו מונית.** העד תיאר שהנאשם ישב מחוץ למאפייה והמתין למונית, וכשהגיעה המונית, הוא נסע מהמקום. בבוקר, בעל המאפייה סיפר על כך למשגיח הכשרות - יוסי גוזלן, שהינו מתנדב במד"א, ויוסי סיפר שהיו יריות בסמוך לאזור.

העד תיאר שהנאשם לבש קפוצ'ון בצבע לבן או חום, נעל נעלי ספורט ולבש מכנס ארוך. לדבריו, היה פער של כ- 7 דקות בין השעון בפלאפון שלו, ממנו התקשר להזמין מונית, לבין השעון שהופיע במצלמות שהיו בקיוסק שליד המאפייה.

בחקירתו הנגדית, לאחר שהוכרז כעד עוין לאחר שלא זכר את השעה בה בוצעה השיחה כפי שנרשם באמרתו, ואמרתו הוגשה לפי סעיף 10א' לפקודת הראיות (ת/1, ת/1א'). באמרתו ציין העד שהשיחה בינו לבין הנאשם שהזדהה בשם "ארז", לא נמשכה זמן רב, והסתכמה בבקשתו שיזמין עבורו מונית.

העד התרשם שהבחור לחוץ, הואיל והוא ביקש לשלם לו עבור שיחת הטלפון וציין שהוא **הזיע, בשעת לילה בתקופת החורף.**

רס"ב אסף בריגה

העד משרת כחוקר ביאחב"ל במפלג פשיעה מודיעינית.

בחקירתו הנגדית, אישר שכאשר הנאשם היה בדרום אפריקה, נשלחה לו הזמנה להתייצב לחקירה באופן דחוף, והנאשם הגיע לארץ.

במזכר שכתב (ת/9), תיאר את התנהלות החריגה של הנאשם במהלך החקירה, סירובו להיכנס לחדר החקירה ועשיית "הצגות" כדי להימנע מחקירה. כן ציין שהנאשם ניהל איתו שיחות חולין, אולם סירב לשתף פעולה בחקירה ושמר על זכות השתיקה (פרוטוקול מיום 14.10.13, עמ' 127, שורות 1-4).

ישראל חזן

העד משמש ראש מחלק ביחידה הכלכלית. בתקופה הרלבנטית לכתב האישום, שימש כראש צוות חקירה ביאחב"ל במפלג הפשיעה המאורגנת.

לדבריו, בליל ניסיון הרצח בעקבות אירוע הירי בוצעו פעולות בתיק ומעצרים על ידי משטרת אילת, ובכללם, נעצרו למשך כשבוע - שבועיים גם שחר בניטה, חברתו - דלית גולן ויקיר שריקי, שהיו נוכחים בזירה בזמן האירוע. הנאשם ברח לטאבה, והוא נעצר ביום 18.3.11, במעבר הגבול כשחזר לארץ.

בצהרי היום, לאחר ניסיון הרצח, נעצר גם מיכאל מור, יחד עם שלושה נוספים, ביניהם ככל הנראה גם גלעד בן שלמה ופיני טאו, ושחררו לאחר יום אחד.

בחקירתו הנגדית, אישר שקיבל את החומרים הגולמיים שנאספו על ידי תחנת אילת. העדויות שנלקחו מהמתלונן רובן ככולן בוצעו על ידי ימ"ר נגב, וחלקן נלקחו על ידי צוות החקירה שניהל את פרשת רוח דרומית ביאחב"ל, אך הצוות שלו לא גבה עדות מהמתלונן.

לדבריו, לרוב מנסים לגבות הודעה מקורבן לאירוע, אך המתלונן לא שיתף פעולה במקרה זה.

כעולה מהמזכרים שערך מיום 4.12.12 (נ/6, נ/7), מבדיקה מול רכזי המודיעין - אלברט אביטן ושרון זנתי, הם שללו שהמתלונן מסר להם את זהות היורה. הוא לא פנה לשמעון זוהר, שהינו רכז המודיעין באילת והמפעיל של עד המדינה, מאחר שלמיטב ידיעתו הוא מפקדם של השניים. כן אישר שידע שהמתלונן הינו עד מדינה המופעל כסוכן, אך הם לא ביצעו איתו כל פעולה כסוכן, הואיל ולדעתו מצב הראיות בתיק היה די טוב.

העד אישר שבהתחלה אכן היה מידע מודיעיני, כי מי שביצעו את הירי לעבר המתלונן היו משה רובין ונדב בודביקה, ושכעולה ממזכר מיום 14.11.12, עולה שהשניים לא היו בכלל ולא יצאו מהארץ. משה רובין נחקר על ידיהם באזהרה. הוא שמר על זכות השתיקה ושלל כל קשר לאירוע, ואילו נדב בודביקה זומן לחקירה, אך סירב להגיע. הם לא המשיכו לבדוק בכיוון זה, ככל הנראה מאחר והם מיצו את כיוון החקירה הזה לאור הראיות שהיו בידיהם בנוגע לנאשם, מה גם שלא הייתה אינדיקציה לכך שמשה רובין או נדב בודביקה היו באזור האירוע.

העד אישר שבתחילת החקירה הכניסו לנאשם מדובבים. הוא דיבר איתם על המקרה אך לא שיתף פעולה באופן מלא ולא היו ממצאים מפלילים משיחות אלו.

בחקירה חוזרת, הבהיר שכאשר ישנן ידיעות מודיעיניות והתשתית הראייתית מצביעה על כיוון מסוים, ההשקעה בשלילת הידיעות הינה נמוכה יותר, ובעיקר במקרים בהם יש סתירות בין העובדות בשטח לבין תוכן הידיעה.

באשר למידע המודיעיני העולה מהפרפרזה לגבי משה רובין ונדב בודביקה, לפיה עד המדינה נורה מרובה קלצ'ניקוב, ומפרפרזה נוספת לפיה הירי בוצע בבאר שבע, השיב שעד המדינה נורה מאקדח, באילת.

פקד עופר אילת

העד שימש כקצין תשאול בתחנת אילת, והיה ראש צח"מ בתיק אשר חקר את הנאשם וגבה ממנו הודעה (ת/19, 19א'), (ת/20).

בחקירתו הנגדית, אישר שכשהגיע לזירת הירי באילת, הוא לא היה מודע לכך שהמתלונן שימש מקור משטרתי באותו זמן. המתלונן לא מסר תיאור של היורה, וגם כשהגיע אליו לבית החולים, הוא לא שיתף פעולה.

לאחר שעיין במזכר שערך הקצין גל דפני, ממנו עולה שהמתלונן אמר לו בזירת האירוע שמדובר ביורה אחד, רעול פנים שברח ברגל מהמקום, השיב שאם זה מה שכתוב, אז כך היה, אך כשהם הגיעו לגבות ממנו הודעה בבית החולים, הוא לא רצה לשתף פעולה.

העד שלל את הטענה לפיה המתלונן אמר לאנשי המשטרה שהוא נורה בידי ערבי, ואישר שאין אינדיקציה לכך. כן אישר שכעולה מדו"ח הפעולה של החוקר אייל מימון מיום 16.2.11 בזירת האירוע, נעשה תחקור שכנים, וכן שדניאל חדד נחקר באזהרה לגבי ניסיון הרצח בתכוף לאירוע הירי, לאור סכסוך שהיה ביניהם.

רס"ב איליה גולדין

העד משמש חוקר בתחנת אילת וכחוקר מיומן למיצוי ראיות ממחשב. כעולה מדו"ח חיפוש ממחשב, שנערך על ידיו ביום 17.2.11 (ת/21), בוצעה העתקת ספר הטלפונים מהטלפון של דלית וכן מההודעות הנכנסות.

בחקירתו הנגדית, אישר שדו"ח החיפוש שערך ביום 30.3.11 (נ/9), מתייחס למחשב נייד שבין היתר שימש למצלמות אבטחה בביתו של שחר, וכעולה מהדו"ח, נמצאו 577 קבצי וידאו מחוקים מיום 14.2.11. מדובר בקבצים שנמחקו באופן יזום על ידי משתמש המחשב, אשר לא היו נגישים ולא נראו לעין, בלי שבוצעה פעולת שחזור יזומה.

יניב רבוח

העד עובד במעקב הטכני במשטרת אילת. הוא העתיק צילומים ממצלמות האבטחה במרכזון שסמוך לבניין בו אירע אירוע הירי וכן במעבר טאבה, ואף עשה סריקות במטרה לאתר את כלי הנשק (ת/23, ת/24, ת/25, ת/26, ת/27, ת/28).

בחקירתו הנגדית, אישר שהתבקש על ידי רלמ"ב לבדוק את מצלמות אבטחה בזירת האירוע, בדירה של שחר, המוכר לו מאירועים קודמים (ת/23). לדבריו, הבית ממוקם בקומת הקרקע, כאשר המצלמות נראו מחוץ לדירה. למיטב זכרונו הייתה מצלמה בחצר, אך המחשב של מצלמות האבטחה לא היה מחובר.

יעקב יעקובוביץ'

העד משרת בתחנת מסובים (ת/29), (ת/30). בחקירתו הנגדית, ציין כי בהיותו נציג המשטרה בבית החולים תל השומר, החוקרים מסרו לו מידע שיתשאל פצוע שהגיע, כפי שעולה מהמזכר שערך ביום 15.2.11. הוא הגיע לתשאל את המתלונן במחלקת טיפול נמרץ, בטרומה, כשהוא לבוש במדי משטרה, אך הוא לא שיתף פעולה.

יאיר אברג'ל

העד הינו בעל מאפייה. בחקירתו הנגדית, אישר שהוא נחקר 3 פעמים. ביום 4.12.12 בשעה 13:16 (ת/31), ביום 4.12.12 בשעה 16:37 (ת/31א'), ופעם נוספת ביום 14.2.11 (ת/31ב').

בעדותו סיפר שהמצלמות שתיעדו את התיאור שמסר בהודעותיו נלקחו מעסק הסמוך אליו.

לדבריו, הוא היה בחדר בו מייצרים את הבצק במאפייה, ולא היה לו כל מגע אישי עם הבחור שנכנס למאפייה (הנאשם) וביקש להזמין מונית. הוא ראה אותו מהחלון, כשהנאשם ישב על כיסא שנמצא בחוץ, עם הגב אליו. העובד שלו - חי הסב את תשומת ליבו לבחור שנמצא בחוץ והוא נראה מבוהל.

הדברים שמסר בהודעתו השנייה, שנגבתה לאחר כשנה ועשרה חודשים (ת/31א') כי הבחור נראה לא רגוע ולחוץ, היו לפי התיאור שמסר לו חי.

לדבריו, יוסי גוזלן, שהינו משגיח הכשרות, הגיע למאפייה כמידי יום בבוקר, וחי עדכן אותו לגבי הבחור המבוהל. בתגובה יוסי סיפר להם שבאותו לילה אירע אירוע ירי באילת, ועדכן בכך את המשטרה.

בחקירתו החוזרת, אישר את הדברים שמסר בהודעתו (ת/31א'): "אני זוכר שהבחור הגיע, הוא היה רזה, גבוה, עם קפוצ'ון בהיר, ראיתי שהוא לא רגוע ולחוץ. ביקש שנזמין לו מונית, הוא לא קנה שום דבר. חי התקשר למוניות והבחור ישב בחוץ על הכיסא והמתין. ראיתי שהוא לא רגוע, יושב כשידיו בין כפות ידיו, משפשף את הפנים. כשהמונית הגיעה הוא ממש רץ אליה".

כן אישר, שראה את הבחור רץ אל המונית שהגיעה וכן, שלהתרשמותו הבחור היה לא רגוע ולחוץ.

יוסי גוזלן

העד הינו משגיח כשרות במאפייה ומתנדב במד"א. ביום האירוע הגיע לעבודה בסמוך לשעה 4:00 - 4:20 לפנות בוקר, ולאחר שסיפרו לו עובדי המאפייה על האירוע שהיה במקום ועל התנהגותו המחשידה של הנאשם דיווח על כך

למשטרה.

ראובן ניסנוב

העד עבד כנהג מונית באילת. אמרתיו הוגשו במסגרת חקירה ראשית (ת/32, ת/32א', ת/33).

בחקירתו הנגדית, אישר שבתקופה הרלוונטית לכתב האישום עבד כנהג מונית באילת. כן אישר שלקח הלוואה משחר בניטה, באמצעות הנאשם, ושנהגי מוניות נוספים לוו מהם כספים. כן אישר, שהנאשם היה נוסע קבוע במוניות.

לדבריו, הם היו "מסתדרים" עם הכסף שהוא לווה והיה חייב לנאשם, והסביר שבאחת הפעמים, הוא לווה 2,000 ₪, ובמקום להחזיר לשחר ולנאשם את הכסף, הוא היה מסיע את הנאשם והחוב שלו היה מתקזז. כן אישר שידע שהנאשם היה עובד בקזינו בטאבה.

לאחר אירוע הירי, אסף העד את כספי ההלוואות שהיו חייבים לנאשם. כן אישר שכאשר הנאשם היה בטאבה, הוא ביקש ממנו להיכנס ולהביא לו את רשימת האנשים החייבים.

העד אישר שביום האירוע בבוקר, הוא לקח את שחר בניטה לחתום במשטרה ולאחר מכן לקח אותו לקלוב של מגורי לשחק קלפים. כן אישר **שבסביבות השעה 21:15 באותו היום, שחר בניטה התקשר אליו וביקש ממנו שיבוא לאסוף אותו אל ביתו, שם הוא ראה את המתלונן ויקיר ברכב מסוג מאזדה בצבע לבן ממתנים מחוץ לבית של שחר, וכן אישר ששחר יצא לעברם ואמר להם שיחזרו מאוחר יותר.**

בעדותו אישר, שכפי שמסר בהודעתו, הוא לקח את שחר בניטה מביתו למקום שנקרא "צופית תחתית" לאסוף את חברתו, אך היא לא הייתה שם והוא חזר לביתו, שכן הוא היה במעצר בית החל מהשעה 22:00. הוא לא ראה ששחר בניטה החזיק בדבר מה במהלך הנסיעה, וכשהוא החזיר את שחר לביתו, הוא לא ראה את המתלונן ואת יקיר.

רפ"ק גיל בן שושן

העד שימש כראש צוות ביאחב"ל, וכחוקר בפרשת "רוח דרומית" (ת/34).

בחקירתו הנגדית, אמר שישראל חזן היה אמון על תיק זה ביחס לעבירת ניסיון הרצח, בעוד שהוא טיפל בתיק במסגרת הפרשייה הכוללת "רוח דרומית".

הם לא הפעילו את המתלונן כסוכן בנוסף על היותו עד מדינה, הואיל ומדובר היה באירועים ישנים, משנת 2011, ומעבר לכך, הנסיבות היו בעייתיות, שכן עד המדינה עזב את אילת בחודש פברואר ומאז הוא לא חזר לאילת בשל החשש לביטחונו האישי.

כשהופנה למזכר שערך רפי עמוס מיום 12.6.12 (נ/4) בו נאמר: **"אתמול בסמוך לשעה 12:00 התקיימה שיחה במשרד מפקד הימ"ר סנ"צ דודו בואני בשיחה נכחו מפקד הימ"ר רמ"ח מודיעין יוסי ברדה וקמ"ן הימ"ר ארז שביט וכן ראש מפלג ביאחב"ל יוסי בן נעים ולידו הכט קצין חקירה פשיעה ביאחב"ל. במהלך השיחה הוברר כי ביאחב"ל מתנהלת חקירה בנושא ארגוני פשיעה בעיר אילת כשהמעורבים בהם הם נ.פ. 7134 (א.ו.), וכן**

העבריינים מיכאל מור ואילן בן שטרית. התבקשתי לבדוק אם הנ.פ. כך וכך האם היה מעורב בעבירות יחד עם המוזכרים לעיל. והנ.פ. אישר כי העביר וגבה כספים עבורם ממקומות שונים בעיר אילת בתקופה בה התגורר באילת", לדבריו, המתלונן לא היה דמות מרכזית מבחינתם, והם התמקדו בגורמים אחרים, ושמו עלה בקשר לעבירות של הימורים.

העד אישר שלאחר שהמתלונן נורה באילת, הוא לא סיפר לאיש שהנאשם הוא שירה בו, אף שהוא היה מודיע משטרתי, וזאת עד להיותו עד מדינה.

לדבריו, בתמונה הכוללת, הראיות שנאספו מצביעות על כך שעד המדינה דיבר אמת, ולכן לא ראה צורך שהמתלונן יקליט את אחרים בזמן אמת, שהנאשם ירה בו.

המתלונן סיפר להם שהם תכננו לעשות שוד, ושאלו בן שטרית סיפר על כך למיכאל מור, ומיכאל מור הגיע לעיר ו"הכין" את ניסיון החיסול שלו, כשכוונתו הייתה לכך ש"יכין" באופן כללי את ניסיון החיסול, ולא שמיכאל מור היה באותו היום באילת.

לאחר שהופנה להודעת המתלונן אותה גבה ביום 8.8.12, גיליון 11 שורות 304-305, שם נשאל לגבי התיאור שהוא מסר לשוטרים באשר לזהות היורה: **"אמרתי להם ערבי, אמרתי להם רעול, אמרתי שלא ראיתי כי היה כואב לי והם היו חופרים, ורציתי להיפטר מהם"**, ציין שהמתלונן התחמק מלתת תשובה לחוקרים, ואף אמר במספר הזדמנויות שהוא לא מתכוון למסור תשובה, כי לא נהוג בעולם שלו למסור מי ביצע, והוא מסר לחוקרים תשובה כלאחר יד, וזה מוכר וידוע שעבריינים לא משתפים פעולה, ומכל מקום, לא זכור לו שהופיע שהוא אמר שנורה בידי ערבי.

חוקרי תחנת אילת לא תשאלו את המתלונן, מאחר ולהערכתו, כאשר מקור מעורב כקורבן או כחשוד, עליו למסור גרסה כתובה מלאה ולא ידיעה. גם עד המדינה הבין את המשמעות שאם הוא ידבר עם המפעיל שלו, יהיה עליו לקחת ממנו גרסה, ולדבריו כן נעשו פעולות, שכן שמעון זוהר הגיע אליו לבית החולים ואף נשלח נציג המשטרה לבית החולים.

העד אישר שלאחר בדיקה שעשה, א.ו. אכן הוזר על ידי קצין המודיעין שמעון זוהר מספר ימים לפני שהוא נורה שהולכים לפגוע בו. כן ציין, כי הייתה אזהרה בלבד שאינה קשורה לשום פרפראזה.

לשאלה האם היו תימוכין לכך שהוא מסר לרכז המודיעין שהנאשם הוא היורה, כפי שטען המתלונן בחקירתו מיום 8.8.12 שעה 11:20 בעמ' 11, שורה 307: **"למה לא אמרת להם מי ירה בך? תיאור מדויק של היורה? א.ו.:"** **"חייתי את החיים האלה ואפילו חשבתי לחזור לנקום. לפני שהגעתי אליכם אמרתי לרכז מודיעין שזה מוטי אברהמי, אבל שלא יעשה עם זה כלום"**. בקשר לכך אמר שהעניין נבדק, ולפני שהמתלונן הגיע להיחקר ביאחב"ל, הוא מסר את הדברים לימ"ר נגב. מהתמליל חקירת המתלונן מיום 8.8.12, הנ"ל עולה, שאת הדברים האלה אמר א.ו. לדבריו: **"מזמן, עוד לפני שחתמתי את ההסכם"** (עמ' 65, '28-29).

חגיגת אלמקיים

באמרתה מיום 23.10.12 (ת/34), ציינה ששחר בניטה הינו חבר טוב שלה, כמו אח. הם מכירים מעל ל-10 שנים, והם

נפגשים ומבלים. את הנאשם היא מכירה רק מהשנתיים האחרונות. היא יודעת מיהו המתלונן, אך לא היה ביניהם כל קשר. העדה אישרה ששחר בניטה היה מגיע לביתה כדבר שבשגרה בתדירות גבוהה. העדה שללה את האפשרות ששחר הגיע לביתה עם חבילה ושללה שהוא השאיר אצלה דברים כלשהם. היא לא ראתה שקית בידיו ולא זוכרת כמה זמן הוא היה אצלה ביום האירוע.

העדה השיבה שהיא לא ידעה על כוונה של שחר או של הנאשם לפגוע במתלונן. הנאשם היה מגיע לביתה מידי פעם יחד עם שחר, אך אין היא זוכרת האם הוא הגיע שחר בערב האירוע.

בחקירתה הנגדית, אישרה שהיא נחקרה לגבי ניסיון הרצח של עד המדינה. באשר להגעת שחר בניטה לביתה ביום האירוע, אמרה שהוא היה מגיע לביתה בתדירות גבוהה, כך שאינה יודעת אם הגיע באותו היום. הייתה לה באסטה בטיילת באילת, כך שהיא עבדה מידי פעם בערבים, אך שחר היה מתקשר לפני שהוא היה מגיע אליה.

בחקירתה החוזרת, כשנאמר לה שכעולה מאמרתה, היא נשאלה: **"כמה זמן שחר היה אצלך באותו ערב"**, והיא השיבה: **"אני לא זוכרת כמה זמן..."** (ת/34, עמ' 2 ש' 37-38), ולא אמרה שאינה זוכרת אם הוא היה שם או לא, השיבה שאינה זוכרת אם הוא היה אצלה באותו היום ואימתי היה.

לאחר שהעדה הוכרזה כעדה עוינת, חזרה על הדברים ואישרה שמדי פעם הנאשם היה מגיע עם שחר, אך לא בתדירות גבוהה. העדה שללה ששחר בניטה השאיר בביתה שקית, ואמרה שאם היה עושה כן, היא הייתה מבחינה בכך.

ליאון יהודה אוחנה

העד משמש כמנהל תורן של מסוף טאבה. באמרתו מיום 14.2.11, שהוגשה בהסכמת הצדדים (ת/45), נאמר שהוא החל לעבוד במשמרת ביום 13.2.11 בשעה 21:00, כשלדבריו מצלמות האבטחה במסוף לא הקליטו מיום ראשון בשעה 11:00, ועד ליום 14.2.11 בשעה 5:00 לפנות בוקר, בשל תקלה.

כמו כן אמר שלא נהוג לערוך חיפוש על אנשים שיוצאים ממעבר טאבה למצרים, והם לא נבדקים בשער במגנומטר, בהתאם להנחיות השב"כ והמשטרה.

ה. אמרות הנאשם

הנאשם נחקר על ידי המשטרה 11 פעמים. בשלוש החקירות שבוצעו ע"י תחנת אילת, מיד לאחר שנעצר בטאבה, בין התאריכים 6.3.11, 8.3.11 ו- 10.3.11, שמר על זכות השתיקה

באמרה מיום 6.3.11 (ת/103), נחקר הנאשם בחשד לניסיון הרצח של המתלונן וקשירת קשר לפשע, ביחד עם אחרים. הנאשם הכחיש כל קשר לאירוע (עמ' 2, ש' 3).

באמרה מיום 10.3.11 (ת/104), נחקר הנאשם בחשד לניסיון הרצח של המתלונן, אך שמר על זכות השתיקה.

בחקירה מיום 1.2.12, על ידי היאחב"ל, במסגרת חקירת הימורים, הלוואות ועבירות מס באילת, שמר על זכות השתיקה, אך ציין בנוגע לאירוע הירי כי הוא נעצר לפני מספר חודשים בקשר לכך: **"על המקרה של א.ו. מחוץ לבית שלי, זה הכל זה. הייתי בטאבה, כשחזרתי מטאבה עצרו אותי על זה"** (ת/106, עמ' 55, ש' 35-39, עמ' 56).

לאחר מכן נחקר הנאשם 7 חקירות נוספות על ידי היאחב"ל בחשד לניסיון הרצח, בין התאריכים 27.11.12 - 4.12.12, ושמר על זכות השתיקה, למעט חקירתו מיום 28.11.12, שנגבתה כשנה וחצי לאחר האירוע, בה מסר דברים מטעמו, אך סירב לענות לשאלות החוקרים, אף שניהל איתם שיחות חולין.

באמרתו מיום 1.2.12 (ת/105), נחקר הנאשם ביאחב"ל באזהרה בחשד לניהול הימורים באילת, יחד עם אחרים, מתן הלוואות בשוק האפור בריבית גבוהה, וללא דיווח לרשויות החוק ולרשויות המס, וכן בהלבנת הון של כספים שהושגו בדבר עבירה (הימורים). נגד הנאשם הוצא צו עיכוב יציאה מהארץ לשלושה חודשים בטרם טס לדרום אפריקה. הנאשם אמר שיש לו \$50, עמם הוא טס, ושצריכים להעביר לו סכום של 5,000 - 6,000 ₪ בווסטרן יוניון, ושם יזדקק לסכום כסף נוסף ישלחו לו.

הנאשם אישר שהוא מכיר את שחר בניטה, כמו כן, הכחיש את החשדות שיוחסו לו וטען כי הדברים בהם התעסק בטאבה מטופלים על ידי רואה חשבון, אולם הוא לא ידע למסור פרטים לגביו (עמ' 11, ש' 2-16).

לאחר שנאמר לנאשם שמיכאל מור ושחר בניטה חברים, ושלמיכאל יש אנשים באילת, ושהוא "אוכל" משחר, השיב שלמיכאל מור אין כל עסקים באילת (עמ' 37, ש' 1, עמ' 41, ש' 9-4).

לדברי הנאשם, אף שחבריו יכולים להיות מסוכסכים אלו עם אלו, אין לו מחויבות כלפי אף אחד, והוא לא משתייך לאף אחד (עמ' 37, 9-22). כן הכחיש שהוא איש של מיכאל, ושהוא יעשה כל מה שמיכאל יאמר לו (עמ' 39, ש' 4-6).

לדבריו, לגבי מיכאל מור, העסק שלו בטאבה היה חוקי עם חשבוניות, ולא היה לו כלום בעיר (אילת) (עמ' 38, ש' 25). מיכאל מור מגיע פעם בשבועיים או פעם בחודש לאילת, ישן אצל קוני, או אצל שחר או בבית מלון, לבילויים נטו. לדבריו, הוא אוהב מועדונים, בחורות ולשתות (עמ' 43, ש' 32-39).

הנאשם שלל את הטענה לפיה שחר בניטה נתן לו הוראות ועבודות, ואמר שהוא יכול היה לבקש ממנו בקטע חברי, וכן הכחיש ששחר מעביר כספים למיכאל מור, ושהוא נותן לשחר "גב".

כשנאמר לו שהוא משמש כנער שליחויות של שחר בניטה לעניין גביית הכספים, אמר שיכול להיות (עמ' 41, ש' 38-39).

הנאשם אישר שהפסיד הרבה כסף בהימורים, וכשנשאל אם נוצר לו חוב גדול, השיב: "גרושים", וכן, שהיה חייב לאדם אחד סכום של 12,000 ₪, לאדם נוסף 15,000 ₪ ועוד 30,000 ₪ שהפסיד (עמ' 46, ש' 9-21).

כשנשאל אם הפסיד כסף ששייך לעבודה, אמר שבהתחלה הוא הפסיד כסף שלו, ואחרי שהוא הסתבך, הוא הפסיד כסף לא שלו, אך הוא כיסה את החוב מכספי הפנסיה של אימו, בסכום של כ- 70,000 ₪.

כשנאמר לו שהיו שמועות ברחוב שהוא חייב המון כסף, הכחיש את הדברים ואמר שהסכום הגבוה ביותר שהיה חייב למישהו היה 30,000 ₪. כן אמר, שאנשים דיברו ואמרו שהוא היה חייב 150,000 ₪. בהמשך אמר, שיכול להיות שהוא

הפסיד סכום של \$12,000 ואמר לאנשים שהפסיד \$40,000-\$50,000, כי זה שירת את האינטרסים שלו (עמ' 47, ש' 10-12).

כשנשאל כיצד רכש את כרטיס הטיסה לדרום אפריקה, השיב שהוא רכש אותו במזומן, שלקח הלוואה מחבר. כשנשאל האם הוא צריך להחזיר את הכסף, השיב בשלילה, ואמר: **"מישהו שהיה צריך להביא לי כסף ועוד לא הביא לי, אז לקחתי מחבר והוא יחזיר לו"** (עמ' 51, ש' 6-7).

לשאלה האם הוא פגע פעם בבן אדם, אמר: **"בחיים לא"** (עמ' 53, ש' 36-37).

לשאלה אם כשעשה פשע לא הגיע לדקירות ויריות, השיב בשלילה ואמר שאינו מאמין בזה ולא אוהב את זה (עמ' 54, ש' 12-16). בהמשך אמר: **"רק אם מישהו יעמיד אותי עם הגב לקיר ואין ברירה ולא יודע מה, אז אין מה לעשות, אבל ככה לא מאמין בזה ולא דוגל בזה.. ושונא אלימות"** (עמ' 54, ש' 22-25).

לשאלה אם הוא היה חבר של המתלונן השיב: **"לא חברים ולא אויבים. מכיר אותו מהעיר, בן אדם שמכיר אותו. אף פעם הוא לא היה קרוב אלי ואף פעם לא רחוק ממני ואף פעם לא היה איתו בינינו בעיה"** (עמ' 56, ש' 26-28).

לשאלה מדוע עצרו אותו, השיב כי זה קרה בכניסה לבית שלו. הנאשם אמר שלפני כ-8 שנים הוא נתפס עם 2 סכינים, אך בהמשך אמר שמעולם לא דקר. בקשר לכך אמר: **"תגיד לי לשרוף בן אדם, לא יודע מה, כל דבר אחר, כן, דקירה זה נראה לי דבר קשה לעשות. לא יודע, לבוא להכניס בבשר כאילו? חושב שזה יותר קשה מלירות, יותר קשה מלשרוף, יותר קשה מלפוצץ, יותר קשה מהכל"** (עמ' 62, ש' 5-8). כן אמר: **"אני חושב שאלה שיורים יותר קל להם מזה שדוקר.."** (עמ' 63, ש' 22).

בהמשך החקירה שמר הנאשם על זכות השתיקה, אך ניהל שיחות חולין עם החוקרים.

באמרה מיום 27.11.12 (ת/107), לאחר שהנאשם שב מדרום אפריקה, הוא נחקר באזהרה בחשד למעורבות בארגון הפשע של אילן בן שטרית, וכן על ניסיון הרצח של המתלונן וקבלת דבר במרמה, על כך שקיבל דרכון בלי להודיע למשרד הפנים שדרכונו במשטרה. הנאשם שמר על זכות השתיקה, למעט מס' שאלות עליהן ענה בשיחת חולין שניהל עם חוקריו.

לשאלה מה עשה בדרום אפריקה, השיב שהוא היה צריך להתחיל לעבוד במגרש מכונות, אך זה לא יצא אל הפועל, וכן שהוא חזר לארץ, מאחר והוא חף מפשע (עמ' 35, ש' 17-20).

לגבי המטווה בדרום אפריקה, ציין שמדובר במטווה חוקי. החוקר הפנה אותו לתמונה בה הוא ירה באקדח עם משתיק קול, ובהמשך, כשנשאל אם הוא ירה באוטומט, השיב שכל הנשקים חוקיים שם, אך אסור לירות בנשק באוטומט (עמ' 81, ש' 15-16).

כשנאמר לו שיש צילומים שלו מזירת האירוע בניסיון הרצח של המתלונן, ושיש מחקרי תקשורת, לא הגיב לכך.

הנאשם השיב שקנה כרטיס טיסה פתוח למשך שנה, הלוך - חזור לדרום אפריקה, והוא הגיע לארץ לאחר שנאמר לו

שהיאחב"ל מחפש אותו (עמ' 140, ש' 19-22, עמ' 142, ש' 9-11).

באמרתו מיום 28.11.12, בשעה 12:10 (ת/10, ת/10א', תמליל ת/108), נחקר הנאשם באזהרה בחשד לניסיון רצח וירי בנשק חם באזור מגורים. בקשר להוצאת הדרכון, אמר הנאשם כי הוא עוכב לצאת מהארץ למשך 3 חודשים, ובחלוף 3 החודשים, משלא מצא את הדרכון שלו, הוא חשב שאיבד אותו ועל כן פנה למשרד הפנים וקיבל דרכון. הוא יצא לטאבה למס' ימים, ומשראה שלא הייתה בכך בעיה ושאיש לא פנה אליו, טס לדרום אפריקה לאחר מס' ימים. לאחר שאימו הודיעה לו שמחפשים אותו, הוא התקשר לעורך דינו, אמר לו שיצור קשר עם היאחב"ל, והגיע בטיסה חזרה לארץ.

הנאשם הכחיש את הטענה לפיה הוא משתייך לארגון פשע, וטען שאין לו קשר עסקי, כלכלי או פלילי עם אילן בן שטרית (עמ' 2, ש' 21-22). לדבריו, הוא עבד באילת עם שחר בניטה, וקו ההלוואות שלו חוקי. הוא קיבל משכורת חודשית, הוא לא איים ולא סחט איש לדבריו.

לגבי הירי על המתלון, הכחיש הנאשם קשר למקרה, וטען שבאותו לילה הוא יצא להמר בטאבה, כמו בכל הפעמים בהם יצא להמר. כשהוא היה בטאבה, הוא שמע ששחר נעצר, והוא חיכה ששחר ישתחרר על מנת שיהיה מי שיוכל לטפל בקו ההלוואות. ברגע שהוא השתחרר, הוא חזר לאילת ונעצר במעבר הגבול. בגלל מעצרו, החלו שמועות שיש לו קשר למקרה ושהמתלון חושד שהוא ירה בו, אך אין לו סיבה לירות בו, מאחר ומעולם לא הייתה להם כל בעיה או יכוח. הם לא אויבים ומעולם לא פגעו האחד בשני (עמ' 2, ש' 30-33).

הנאשם ציין, כי נודע לו שהמתלון שימש מזה מס' שנים כמודיע משטרתי ושהמשך שימש סוכן, וכן שהוא לא שיתף פעולה כשנחקר לגבי אירוע הירי, בדומה למקרים אחרים בהם לא שיתף פעולה, מאחר והוא לא רצה להיחשף כאחד שעובד עם המשטרה, ויכול להיות שלמפעילים שלו, המתלון מסר את האמת שהוא לא ראה אף אחד.

לדבריו, הוא חף מפשע, ונודע לו שהמתלון הפך לעד מדינה, כך שלו היה יורה בו, הוא לא היה חוזר לארץ מדרום אפריקה. בהמשך החקירה, לאחר שנאמר לו שהגרסה שמסר הינה כללית, הנאשם שמר על זכות השתיקה.

באמרתו מיום 29.11.12 (ת/7, ת/7ז, תמליל ת/109), נחקר הנאשם בחשד לניסיון הרצח של המתלון, קשירת קשר לפשע, ירי מנשק חם באזור מגורים וקבלת דבר במרמה, לאחר שהגיש בקשה לקבל דרכון חדש במשרד הפנים בתואנה שדרכונו אבד, בשעה שהדרכון הוחזק בידי משטרת ישראל, לאחר שהנאשם הפקיד אותו ביאחב"ל כחלק מתנאי הערובה שלו. הנאשם שמר על זכות השתיקה ולא שיתף פעולה.

באמרתו מיום 30.11.12, בשעה 12:05 (ת/7ד'), טען הנאשם שהוא חף מפשע, וכשנאמר לו שהמתלון ראה אותו יורה בו, השיב הנאשם שהוא משקר (עמ' 1, ש' 23-25). בהמשך החקירה, הנאשם שמר על זכות השתיקה ולא שיתף פעולה.

באמרתו מיום 2.12.12, (ת/110), לאחר שנחקר באזהרה לגבי ניסיון הרצח של המתלון, בקשר לניסיון הרצח של השוטר לשעבר - אלדד חדד, הנאשם שמר על זכות השתיקה.

הנאשם נשאל האם זו הפעם הראשונה שהוא ירה בנשק, ושמר על זכות השתיקה. כשנשאל ביחס לתמונות מהמטווה בדרום אפריקה, אמר הנאשם, שאם המטווה חוקי אז למה לא (עמ' 14, שורה 26), ובהמשך אמר שהוא ביקש רשות מהמדריך - אחראי המטווה לשאת על גופו את כמות הנשקים שהייתה עליו באחת התמונות.

כשנשאל לגבי איזה מדריך הוא מתכוון, ונשאל **איזה ירי עושים במטווה עם משתיק קול**, השיב: **"כל הקטע זה החוויה לירות בנשקים"** (עמ' 15, ש' 30-31), וזה מה שמציע המטווה.

ביחס לעד המדינה, אמר הנאשם: **"אין לי סכסוך איתו, לעולם לא היה לי סכסוך איתו"** (עמ' 25, ש' 10). בהמשך אמר: **"גם בחקירה של א.ו. אמרתי שאני חף מפשע וגם בחקירה של אלדד אמרתי שאני חף מפשע"** (עמ' 28, ש' 3-4).

כשהוא נשאל אם יש לו עניין שהוא רוצה לומר שיכול להציל אותו, לאור משפט שאמר בבית המשפט (במעצר ימים), השיב שהם יבדקו את עצמם, אך סירב לומר דבר בעניין, ואמר שהוא ציפה שזה יצוץ מהם (עמ' 55, ש' 1-9).

במהלך שיחה שניהל עם החוקר, אמר הנאשם שמפשע אי אפשר להתקדם, ובהמשך דבריו אמר: **"בהימורים לא התעסקתי אף פעם"**, וכשהחוקר הטיח בו שהוא כן הימר, השיב הנאשם: **"יש הבדל בין להמר לבין שהעבודה שלך תהיה הימורים"** (עמ' 68, ש' 1-6).

באמרה מיום 3.2.12, בשעה 14:30 (ת/ג') ובאמרה נוספת מיום 4.2.12, בשעה 10:45 (ת/7), נחקר הנאשם באזהרה בחשד למעורבות בארגון הפשע, וכן על ניסיון הרצח של המתלון, קבלת דבר במרמה וניסיון הרצח של אלדד חדד ביום 2.7.11. הנאשם שמר על זכות השתיקה וסרב לשתף פעולה.

ו. עימות בין המתלון והנאשם (ת/8)

ביום 3.12.12, נערך עימות בין השניים, במהלכו זיהה המתלון את הנאשם כמי שירה בו. הנאשם התפרץ לעבר המתלון וקילל אותו. המתלון אישר את הדברים שמסר בעדותו, לפיהם ביום האירוע, ה- 14.2.11 הוא הוזמן לביתו של שחר בניטה לשחק מולו בהימורים, ובהיותו בסמוך לביתו - בכניסה הוא ראה ששחר הוריד את מצלמות האבטחה. כן אישר שביום האירוע, כשהגיע לביתו של שחר בניטה, שחר יצא מביתו, כשלדבריו הוא הלך למסור משהו לחבר, והמתלון ראה אותו מחזיק בשקית בידו. כן אישר שיחד עם יקיר שריקי הם עקבו אחרי שחר לביתה של חגית אלמקייס, ושחר נכנס ויצא מהדירה כשהשקית אינה בידו. לאחר שהנאשם נשאל מה עשה בביתה של חגית, השיב שלא זכור לו שהיה בביתה, אך יש מצלמות אבטחה במקום. המתלון אישר שבזמן ששיחק עם שחר בביתו, הנאשם נכנס לבית כשהשקית בידו ומסר אותה לשחר. לאחר מכן, שוב שחר מסר את השקית לנאשם, ובטרם הנאשם יצא מהדירה, שוחחו השניים במרפסת ואז עזב הנאשם את הדירה. כאשר המתלון יצא מהדירה והגיע לכניסה, **הנאשם עמד מולו בחדר המדרגות כשהוא גלוי פנים ומחזיק בידו אקדח**, ולפני שהנאשם ירה בו, הוא אמר: **"לא מתאים מוטי"**, ואז הוא ירה בו (עמ' 3). כן אישר שהנאשם ירה לעברו ופגע בחלקי גופו השונים, ולאחר שהמתלון הסתובב על מנת לחזור לדירה, הנאשם המשיך לירות לעברו ואז ברח מהמקום. כן הוסיף, שהוא שמע אותו רץ בגרם המדרגות.

ז. דו"ח צפייה במצלמות אבטחה בפיצוציה בשכונת שחמון (ת/11)

כעולה מדו"ח צפייה במצלמות האבטחה במאפייה, נצפה הנאשם בשעה 04:03 לפנות בוקר, כשהוא לבוש קפוצ'ון בהיר בצבע בז', נעליים כהות ומכנסי ג'ינס, ונראה הולך בדרך גישה לכיוון בית עסק (מאפייה). הנאשם נצפה כשהוא מתיישב על כיסא בסמוך לבית העסק, הוא נראה מסדר את נעליו או את החלק התחתון במכנסיו ולאחר מכן קם ונכנס לבית העסק. הנאשם יצא מבית העסק, הוציא ממכנסיו מכשיר טלפון סלולארי, ולסירוגין התיישב בכיסא. בשעה 4:06:57, הנאשם נראה הולך לכיוון הכביש ועוזב את המקום.

4. ראיות ההגנה

א. עדות הנאשם בבית המשפט

בעדותו מיום 25.5.14, סיפר הנאשם, כי הוא בן 32, רווק. הוא גדל בקריות, הוריו התגרשו כשהיה כבן 12 שנים, ובהיותו כבן 14 הפסיק ללמוד. הוא הקדים את גיוסו לצה"ל, התגייס כשהיה בן 17 ושלושה חודשים ושירת במשך כשנתיים וחצי. מאסרו הראשון היה זמן לא רב לאחר שחרורו מצה"ל.

לדבריו, הוא התגלגל עם החיים לא טוב וחי חיים לא נורמטיביים. בהיותו בגיל 13 ומספר חודשים, לאחר שאביו עזב את הבית, הוא החל להשתמש בסמים. תחילה בסמים קלים ובמשך השנים עבר לסמים קשים יותר. במאסרו האחרון, הוא עבר טיפול גמילה בהצלחה בבית הסוהר חרמון, ולאחר שהשתחרר החליט לחדול מלבצע "עבירות שחורות", כגון: עבירות רכוש, התפרצויות והונאות, שכן לא רצה לשוב לכלא. לדבריו, הוא הילך בין הטיפות ועסק בהלוואות, אך התרחק מפשיעה.

מספר חודשים לאחר שחרורו ממאסר הוא הגיע לאילת והחל לעבוד אצל חברו שחר בניטה באיסוף כספי הלוואות. הנאשם הסביר שקו הלוואות התבסס ברובו על בעלי בסטות, נהגי מוניות ועוד. פעמיים בשבוע בימי שני וחמישי היה איסוף כספים, אך הוא התעסק בכך כל השבוע, שכן יש לוויים שמתעכבים בהחזר התשלום ויש שמקדימים. הוא השתכר מכך בכ-1,000 ₪ בשבוע.

מספר חודשים לאחר שהחל לעבוד עם שחר, הוא החל לעבוד עבורו בטאבה, במתן הלוואות בקזינו. החברה נכנסה לקשיים, ובמשך כחודש - חודשיים הם עבדו דרך חברה אחרת.

הנאשם סיפר, שכאשר החלה ההפיכה במצרים, שלטון מובארק נפל ושררה אווירה של פחד, שלוותה בפיגוע לא הרחק מאילת וברצח 9 שוטרים מצרים, כך שבקושי הגיעו אנשים לקזינו. קודם להפיכה, הוא יצא "לעבודה" בטאבה באופן קבוע, אך בזמן ההפיכה הוא היה ממתין שאחד השחקנים יודיע לו מראש שהוא מגיע וצריך לקבל הלוואה או להחזיר כסף, כך שעבודתו נפגעה בצורה משמעותית.

הנאשם הכחיש שהחזיק ברשותו סכום של 150,00 ₪ כפי שטען המתלונן. לדבריו לא מתעסקים בסכומים כאלה בטאבה, שכן מדובר בבתי קזינו קטנים, בהם שחקן יכול להרוויח לכל היותר סכום של 15-18 אלף דולר. מעבר לכך טען שהוא לא היה חוזר מטאבה עם כסף, אלא היה מגיע לטאבה עם כסף ומחלק לשחקנים.

המשכורת הבסיסית שלו הייתה נמוכה והוא השתכר בעיקר מטיפים וקומבינציות שהיה עושה. הנאשם הבהיר, שאם שחקן היה רוצה שהוא יבוא, השחקן היה נותן לו \$100, ואם הנאשם היה צריך לשכנע אחר לתת כסף לאדם שרצה ללוות, הוא היה נותן לנאשם \$200.

לגבי המתלונן, אמר שהם לא היו אויבים ולא קרה ביניהם דבר רע וגם לא היו ביניהם יחסי חברות. הם לא יצאו למועדונים יחד, מעולם לא הייתה ביניהם שיחת טלפון, הוא לא היה בביתו של א.ו. ולא נסע איתו ברכב.

הנאשם כינה את יקיר שריקי 'הצל' של המתלונן, שכן הם היו במשך 24 שעות יחד. הם גרו, בילו ועבדו יחד. כחודשיים או שלושה לאחר שהמתלונן נורה ועזב את אילת, יצא לו להכיר יותר את יקיר והם התחברו.

ביום האירוע, שחר היה במעצר בית. שחר והמתלונן שיחקו קלפים במועדון, והמתלונן חשד שהנאשם התערב במשחק וכעס עליו. בקשר לכך אמר הנאשם שזה דבר טבעי שקורה בין שחקני קלפים. לאחר מכן, הם המשיכו לשחק בקלפים בבית של שחר, אך הוא לא התערב במשחק, והתעסק בענייניו. הוא יצא וחזר מהבית מספר פעמים, בין היתר לאכול ולהיפגש עם שני מהמרים ובת זוג של אחד מהם שהיו חייבים לו כסף.

הנאשם אישר שראה את התצלומים במהלך החקירה שלו מהקלוב של מגורי.

לגבי הדירה בה התגוררו, אמר ששחר בניטה שכר את הדירה והחזזה שלו נגמר. הם שכרו בית חדש, ויום לאחר אירוע הירי הם היו צריכים לעבור אליו.

הנאשם שלל את האפשרות ששחר העביר לו שקית גדולה והוא העביר לו אותה בחזרה, ואמר שמדובר בשקרים שסיפר המתלונן, שכן לדבריו, פעם הוא טען שיש בשקית כסף, ופעם טען שמדובר באקדח, והדבר לא הגיוני.

הנאשם סיפר שהשעות בהן יצא לעבוד בקזינו בטאבה היו דינאמיות.

לדבריו, בסמוך לאירוע הירי, הוא נסע לטאבה הן כדי לבדוק האם הבחור שחייב לו כסף הרוויח בקזינו והן מאחר ורצה לשחק בעצמו.

כן הוסיף, שבדרך לטאבה, היה לו נוהל קבוע לקנות סיגריות, ולכן הוא התקדם לכיוון הקיוסק ברגל, במשך כ- 7 דקות, במרחק של כ- 300 מטר מהדירה, ועבר בכיכר שלפני הקיוסק. הוא רצה להזמין מונית לטאבה, אך נגמר לו הטוקמן. הוא קנה שתי חפיסות סיגריות והתכוון לחזור לדירה לקחת כרטיס חיוג, כדי שיוכל לשוחח עם לקוחותיו המהמרים, וכדי להזמין מונית מבעוד מועד. הוא היה בקו ישיר לכניסה לבניין ולפתע שמע פיצוצים והבין מיד שמדובר ביריות.

תחילה הוא סבר שמדובר בכמה כלי נשק, אך כיום הוא מבין שמדובר בהד, מאחר והירי היה בתוך הבלוק. לדבריו, הוא נבהל וחשב שניסו לפגוע בשחר (עמ' 265, שורות 25-28).

הוא ירד במורד הרחוב לכיוון המאפייה, באזור מרכז הקניות, והחליט לנסוע לטאבה. בקשר לכך אמר: **"לא יודע בדיוק איך להסביר את זה, זה הכול מחשבות של שניות אבל החלטתי שאני אמשך, אני אסע לטאבה. אני המחשבה הראשונית שלי הייתה שמי שבא לשמה פגע בשחר, כי זה בית של שחר. זה כאילו לא יודע זה היה האינסטינקט שלי לחשוב שזה משהו קרה עם שחר שמה"** (עמ' 161, ש' 24-27).

בהמשך הוסיף, שהוא פחד שמא רוצים לפגוע גם בו, כי יודעים שהוא מתגורר עם שחר וקרוב אליו, והחליט לבדוק בתוכנית המקורית שלו ולנסוע לטאבה, מה גם שבמעבר הגבול היו כוחות בטחון מתוגברים בשל המצב במצרים, והוא

ידע שדבר לא יכול לקרות לו (עמ' 162, שורות 23-30).

הוא הגיע למאפיה וביקש מאחד העובדים שיזמין עבורו מונית, כי כאמור לא היו לו שיחות בטלפון. כשהגיעה המונית הוא נסע לגבול וחש הקלה.

הנאשם שלל את הטענה לפיה התכוון לברוח מהמדינה, שכן לדבריו, לאחר אירוע שכזה, הצעד הכי מטופש שאדם שהוא אשם יכול לעשות, יהיה ללכת לגבול, שכן במקום יש קב"טים שבוחנים התנהגות מחשידה הן מבחינה ביטחונית והן מבחינה פלילית. כן הוסיף, שהוא יצא מהארץ עם כרטיס מעבר רגיל. לדבריו, כשנכנסים לקזינו, מקבלים כרטיס מעבר שמאפשר כניסה לאזור בתי הקזינו בטאבה, כאשר ביציאה או בכניסה לטאבה לא מחתימים דרכון, אך לא ניתן להיכנס למצרים עם כרטיס שכזה ללא ויזה.

לטענת הנאשם, המתלונן שיקר בעדותו כשאמר שראה במו עיניו שהוא ירה בו, שכן בה במידה ואכן היה מתכנן רצח, הוא היה דואג לרכב מילוט, לדירה או למקום מסתור בו יוכל לשהות לאחר מכן ולפלאפון זמין, בעוד שהוא היה עם אותו מכשיר פלאפון מלפני האירוע. כן ציין שהיו לו האזנות והוא דיבר על המקרה באופן גלוי (עמ' 165, שורות 1-20). לדבריו, הוא שהה בטאבה למשך 3 שבועות, ולא ידע שהמשטרה מחפשת אחריו וכשהגיע לגבול הוא נעצר. לאחר שהתברר לו שהכל בסדר עם שחר, הוא נשאר בטאבה וחיכה ששחר ישתחרר ממעצר כדי שיהיה מי שיבצע את העבודה בטאבה ובאילת. נהגי מוניות שעמהם עבד, אספו עבורו כספים באילת, אך בקזינו הוא נותר לבד, והוא היה צריך להעביר את המידע בנוגע להלוואות.

כשנאמר לו ששחר השתחרר ממעצר לאחר מספר ימים, השיב הנאשם שהוא הורחק לנהריה למשך שבוע או עשרה ימים, והוא חיכה שהוא ישוב לאילת.

הוא שמע שהמתלונן היה בבית חולים ולאחר מכן בירושלים. לדבריו כשהמתלונן שמע שהוא היה בטאבה ושהוא דרוש חקירה, הוא הסיק שמדובר בנאשם (עמ' 166, שורות 29-32, עמ' 167, שורות 1-9). המתלונן יודע כיצד הדברים מתנהלים בבתי משפט, ומודע לכך שאם הוא יגיד שנודע לו משמועות שהנאשם ירה בו, זה לא יספיק (עמ' 168, ש' 17-25). הנאשם הוסיף, שכולם באילת דיברו על כך שהוא זה שירה במתלונן. כן ציין, כי לראשונה שמע שהמתלונן תכנן לשדוד אותו רק בחקירה.

כשהוא הוזמן בפעם הראשונה לחקירה ביאחב"ל, הוא שהה בדרום אפריקה במשך שישה או שבעה חודשים. תקופה מסוימת הוא היה יחד עם מיכאל מור, תקופה מסוימת עם שחר בניטה ותקופה נוספת עם ישראלים שחיים שם מזה כ- 25 שנה.

לפני שהוא חזר לארץ הוא שמע שהמתלונן הינו עד מדינה. הוא קרא באינטרנט את כתב האישום שהוגש נגד הארגון מאילת ואימו מסרה לו בטלפון שהגיעו שוטרים מיחידה בלוד (יאחב"ל) והשאירו לו הזמנה לחקירה. כששמע שהוא דרוש לחקירה, הוא חזר ארצה לאחר 4 או 5 ימים.

הנאשם הוסיף, שהוא לא קישר שהחקירה ביאחב"ל קשורה למתלונן, והוא חשב שלכל היותר הוא יחקר על תיק מיסים.

בקשר לכך אמר: "אני לא דאגתי מכלום אני לא פחדתי מכלום. יכלו לעשות לי איזה תיק מיסים, יכלו לא יודע מה לעשות לי. חזרתי. אם יש לי ניסיון לרצח מה אני צריך לחזור לארץ, אני יודע שא.ו. עד מדינה, אני יודע שא.ו. יודע שזה אני, מה אני צריך לחזור לארץ? מה יש לי לחזור לארץ?" (עמ' 179, ש' 8-12).

כן אמר, כי בהיות המתלון מודיע משטרתי, הדבר הראשון שהוא היה צריך לעשות היה לספר מי ירה בו (עמ' 181, שורות 11-17).

הנאשם שלל כל קשר לשמוליק גרינברג, שהיה חבר של המתלון מבאר שבע. לדבריו, הם הכירו בכלא הדריים, והמתלון הינו עד מדינה בתיק שלו. לדבריו, שמוליק אמר לו שהמתלון סיפר להם **שהוא לא יודע מי ירה בו, ושהוא חושד בכמה אנשים** (עמ' 184, ש' 18-22). שמוליק זכר שהם דיברו על כך ברכבשגיל אלבז ואבי אגבבה, היו איתו והשיחות הוקלטו. הוא אמר לו שאם יש לו (לנאשם) מזל, יאתרו את השיחה. אבי אגבבה סיפר על כך לשותפו לתא (עמ' 185, ש' 21-22).

כן הוסיף, שכ- 2-4 חודשים לאחר האירוע, יקיר סיפר לו שהיורה היה רעול פנים, אך הוא לא התעמת איתו בעניין (עמ' 186, שורות 17-21).

הנאשם סיפר שהוא ירה בשתי סיטואציות בחייו, פעם בהיותו בטירונות הצבאית ופעם נוספת כשהיה דרום אפריקה (עמ' 193, שורות 23-25).

ביחס לתמונה שצולמה בדרום אפריקה, בה הוא מצולם כשהוא יורה באקדח במטווח, השיב שנסיעתו לדרום אפריקה החלה כטיול. הוא בילה בספארי, במועדונים ועשה כל מיני אטרקציות, ביניהן גם ירה במטווח חוקי, עם מדריך ירי, והוא העלה את התמונות לפייסבוק, בדומה לתמונות שהעלה מהספארי והמועדונים. לדבריו, היו תמונות מצחיקות בהן הוא היה עם 6 נשקים עליו, ומבחינתו מדובר בחוויה (עמ' 192, ש' 10-14).

בחקירתו הנגדית, נשאל הנאשם למה התכוון בחקירותיו כשאמר שיש לו ראייה מזכה שהולכת להפיל את כל התיק נגדו, השיב שכבר בהארכת המעצר השלישית הוא סיפר **שיקיר שריקי, שהיה נוכח בעת אירוע הירי אמר לו שהיורה היה רעול פנים** (עמ' 199, שורות 25-27). לדבריו, אין זה נהוג להכניס שם של אדם אחר בחקירה, והוא העדיף שמידע זה יגיע מהחוקרים, ובהמשך אף אמר שאינו סומך על החוקרים. כמו כן, חזר על כך שהוא אמר שהמתלון אמר ליקיר שהיורה היה רעול פנים (עמ' 200 ש' 17), ובהמשך דבריו הוסיף, שמבחינתו הוא הביא מידע שלא ידעו אותו קודם לכן, ולכן הוא ביקש לעשות עימות עם יקיר (עמ' 203, ש' 7-11).

כשנאמר לו, שכעולה מהידיעות שהוגשו (נ/5-6), **יקיר נשמע אומר שהוא והמתלון חושדים שמי שירה במתלון הוא הנאשם**, ושבידיעה השנייה נשמע יקיר כשהוא אומר **שהיורה היה רעול פנים**, ומידיעה נוספת עולה שיקיר סיפר **שהיורה הוא הנאשם**, זאת לפי מבנה גופו, השיב שהוא לא שמע על דבר כזה.

לשאלה מדוע שמר על זכות השתיקה ולא מסר גרסה בחקירותיו, שכן יכלו לאמת ולבדוק את הגרסה שמסר, השיב שהפלאפון שלו היה מואזן מספר ימים לאחר האירוע. הוא דיבר באמצעותו באופן חופשי על האירוע, לא כיבה את המכשיר ולא התחבא. בהמשך הוסיף, שהוא נמצא במקום בו לא מחפשים אחר האמת ושמנסים "לקבור אותו" (עמ' 210, ש' 18-26).

לשאלה מדוע לאחר שחזר מטאבה, בחלוף כ-3 שבועות, במהלכם יש להניח שהתייעץ עם עו"ד, ביקש להיוועץ בעו"ד, השיב שהוא לקח בחשבון שהוא ייעצר כשיחזור ארצה, אך לא חשב שהוא יואשם בניסיון לרצח אלא יתואשם לגבי האירוע (עמ' 220, ש' 3-5).

לדבריו, הוא לא מסר את הגרסה עליה הוא מעיד כשנעצר מיד כשחזר מטאבה, שכן לאחר אירוע הירי, הוא נבהל ויצא לטאבה ולא ידע מי נפגע, ורק לאחר השהיה במצרים (טאבה) הוא שמע ששחרר בניטה, בת זוגו - דלית ויקיר עצורים ושהמתלונן פצוע קשה.

הדבר היחיד שעמד לנגד עיניו היה **שהוא לא יצא עד תביעה כנגד מישהו**, והוא לא חשב שהוא צריך לדאוג מזה שהוא יואשם בניסיון לרצח או שיהיה קשור לכך, שכן בעולם שבו הוא חי, לצאת עד תביעה זה אחד הדברים הגרועים ביותר שיכולים להיות ושיכולים לפגוע הן בצורה פיזית והן בצורה אחרת, ואם הוא היה חושש שינוהל נגדו תיק כזה, הוא לא היה חוזר מדרום אפריקה (עמ' 214, ש' 5-11).

לאחר שהופנה לדברים שאמרה דלית (שיחה 791 האזנה 52146, מיום 23.2.11), כי **המשטרה "דלוקה" עליו, שכל החקירות שלו היו סביב השם שלו, ושהם מחפשים אותו ושיתכונן להיעצר עם חזרתו לארץ**, השיב שלדעתו היה סיכוי סביר מאוד שהוא ייעצר, אך לא כנאשם מרכזי.

כשנאמר לו שכאשר חזר מטאבה, הוא נחקר באזהרה באשר לביצוע עבירה של ניסיון לרצח ובקשירת קשר לפשע, והוא ניהל שיחות רבות עם עורך דינו מטאבה, דאג לו שיגיע בטיסה לאילת, דאג למיכאל מור והתעניין בחומר שיש נגד שחרר בניטה, ובכל זאת הוא בחר לשמור על זכות השתיקה, השיב שהוא לא דיבר עם שחר על התיק ושעורך דינו אמר לו שאין כלום בתיק, וכך אמרו החברים שהגיעו לבית המשפט.

הנאשם סיפר, שהיה אמור לטוס לדרום אפריקה. לשדה התעופה הגיעו שוטרים שאמרו לו שהוא **חשוד בהלוואות והלבנת הון**, ושיחתום על עיכוב יציאה מהארץ למשך 3 חודשים, שאם לא כן הוא יובא בפני שופט. הוא הסכים לחתום וטס בתום שלושת החודשים. בחקירותיו הוא שמר על זכות השתיקה, אך כן שוחח איתם בשיחות חולין.

הנאשם אישר שמיכאל מור היה חבר שלו, מזה כ-4 שנים. שחרר בניטה הינו חבר קרוב שלו מזה שנים. הוא עבד אצלו בענייני ההלוואות והגבייה. הריבית שגבה הייתה בשיעור של כ-10%. הלווים היו מחזירים את הכסף תוך כמה שעות, לפעמים למחרת, אחרי שבוע ויש כאלה שלא החזירו בזמן.

הנאשם אישר ששחרר סמך עליו ונתן לו להתעסק עם אלפי דולרים, אך לא סכומים של 50-100 אלף דולר. לדבריו, יש שלושים באופן קבוע, ויש כאלה שהוא יכול להחליט לתת להם בעצמו סכום של 500\$ - 1000\$. לגבי אנשים חדשים או כאלה שרוצים סכומים מעבר למה שמותר, הוא צריך היה לקבל אישור. לגבי אישורים בבתי הקזינו, הסביר שהכוונה לעבוד במקביל לקזינו ולהרוויח הן מהקזינו והן מהשחקן, אך הם לא עסקו באישורים אלא נתנו כסף מזומן לשחקנים (עמ' 235, ש' 8-14).

לדבריו, הוא עבד אצל שחרר בניטה בקזינו ושחרר הפסיד כסף, ולכן החל לעבוד דרך חברה שהיא בבעלותו של מיכאל מור (עמ' 235, ש' 30-32), אך בעקבות ההפיכה במצרים לא הייתה עבודה והם הפסיקו לעבוד לאחר כחודש או חודשיים. הנאשם הוסיף שבמשך חודש הוא ניסה לעבוד שם בכוחות עצמו, אך הפסיד כסף בהימורים, ומשלא יכול היה

לעמוד בכך, הפסיק (עמ' 236, ש' 2-7). הנאשם שלל את הטענה שעבד אצל מיכאל מור, וציין שהוא היה כפוף אך ורק לשחר, גם בתקופה שבה שחר עבד בחברה שבבעלות משפחתו של מיכאל מור (עמ' 236, שורה 25).

לשאלה מדוע בחקירתו מיום 1.2.12, כשהגיע ליאחב"ל משדה התעופה לפני הטיסה לדרום אפריקה, כשנשאל מה הקשר שלו לשחר, השיב שהם לא חברים ושאלו חברים, השיב שכאשר שחר היה בבית הסוהר, שחר כעס עליו בגלל ההתנהלות של הנאשם בחיים, העובדה שהוא הפסיד כסף בהימורים, וגם מאחר והוא לא עזר לו בעסק של ההלוואות בעיר (עמ' 241, ש' 18-23). הם התרחקו ובמשך שנה דיברו רק פעמים ספורות (עמ' 239, ש' 24-28). בהמשך ציין, כי למעט תקופה זו, שחר הינו חבר ילדות שלו ואדם שעבר איתו דברים בחיים. הנאשם אישר שהוא השתמש בשם של מיכאל מור והסביר, שאם אנשים יודעים שהכסף של מיכאל, קל יותר לקבלו חזרה (עמ' 247, ש' 13-19).

הנאשם הסביר, שכאשר אמר בחקירתו מיום 1.2.12, עמ' 38 שורה 23 ואילך: **"מיכאל שהיה בטאבה, היה חוקי עם חשבונות והכל"**, והסביר למה מיכאל מור לא קשור לאילת, התכוון באומרו "מיכאל" לאשתו או למשפחה שלו, ושזה היינו הך, וממה שידוע לו, אין למיכאל מור קשר להלוואת או להימורים באילת.

כשנאמר לו שהמתלון אמר שלמיכאל מור לא היה דבר באילת, אלא רק בטאבה יחד עם הנאשם ושחר, אישר את הדברים ואמר שבעניין זה הוא אמר את האמת.

הנאשם הכחיש שעבד אצל מיכאל מור ושהוא חזר לארץ מדרום אפריקה כדי לברר מה יש בתיק נגד מיכאל מור. כן ציין **שאלו זה הגיוני, שאם הוא היה יורה במתלון ויודע שהמתלון ראה אותו ושלאחר מכן הוא הפך לעד מדינה וגרם למעצרים של למעלה מ-100 עצורים, שהוא יחזור לארץ כדי לברר מה יש בתיק מיסים נגד מיכאל מור** (עמ' 254, ש' 18-24). כן הוסיף שלמיכאל מור היו עסקים בדרום אפריקה ושלאחר ששחר השתחרר ממאסר, הוא החליט לטוס לדרום אפריקה, ומשם המשיך לטייל בעולם.

הנאשם שלל את הטענה לפיה מיכאל מור ממך אותו ואת נסיעתו לדרום אפריקה והשהות שם. אף שהוא לא עבד, שלחו לו מהארץ כספים והוא לקח מפרעה על חשבון המשכורת בעבודה שאותה היה אמור להתחיל שם (עמ' 256, ש' 12-20). מעבר לכך הוסיף שיש לו הרבה חברים שהוא יכול היה להיעזר בהם, ביניהם שחר, מיכאל, שמעון מהקריות ואחרים. כן שלל את הטענה שמיכאל מור ממך את הייצוג המשפטי שלו.

הנאשם אישר שביום האירוע הוא היה בקלוב של מגורי, יחד עם שחר והמתלון, וכן אישר שהיה ביניהם ויכוח, כעולה מהתצלומים במקום (ת/78), וכפי שעולה מעדות המתלון מיום 10.9.13, מדובר היה בוויכוח לגיטימי להתנהלות היומיומית שלהם.

כן אישר, שלאחר מכן הוא הגיע לבית של שחר, שם היה המתלון, יקיר ושחר והם המשיכו במשחק הקלפים, כשבדירה היו גם דלית ובתה הקטנה.

הוא יצא מהדירה, הלך לאכול, חזר, שיחק במחשב, נכנס לפייסבוק, ובאיזשהו שלב הוא יצא החוצה לאחר שהתקשרו

אליו בסביבות השעה 23:00-00:00 בלילה כדי להחזיר סכום כסף שהיו חייבים לו.

הוא יצא מהבניין להערכתו כ- 15 - 20 דק' לפני הירי, בסביבות השעה 3:00 בבוקר.

לטענת הנאשם, זה סביר שהוא יצא לקנות סיגריות וללכת למאפייה בשעה כזאת.

כששמע את הירי חשב שמדובר בשחר, הואיל ומדובר בבניין יוקרתי ושחר גר שם ומתעסק עם אנשים שאינם נורמטיביים.

אף שלדבריו שחר היה חבר כל כך קרוב אליו והוא חשש שפגעו בו, הוא ברח מהמקום ולא חש לבדוק מה קורה איתו, שכן פחד שיש איזושהי תכנית לפגוע גם בו (עמ' 264, שורות 30-32). הוא לא דאג לדלית ולבתה הקטנה, מאחר ואין לו עניין איתה, אך לפני הכל הוא חשב על עצמו.

לדברי הנאשם, מיד כשהגיע לקזינו במלון בטאבה הוא ניסה לחייג לשחר, אך הטלפון שלו היה לא זמין.

הנאשם העיד שלא זכר מדוע לא ענה לטלפון של דלית בשעה 04:36 ביום האירוע, לאחר ששחר לא ענה לו, ולאחר שהוא חשב שהוא נפגע.

כשנאמר לו שדלית שלחה לו מסרון בשעה 6:36 בו שאלה: **"מוטי איפה אתה? אתה רוצה לאכול"**, השיב שהוא מאמין שזה לא קשור למקרה (עמ' 268, ש' 10-15, עמ' 270, ש' 7-8).

בהמשך חקירתו הנגדית מיום 17.6.14, כשנשאל מדוע נסע לטאבה אם בשעה 22:00 הגיעו אליו שחקנים, השיב שהוא חיכה לסוף היום, למקרה שהשחקן שחייב לו כסף ירוויח, הוא ייקח ממנו חלק מהחוב. כמו כן, הואיל ומדובר בתקופה בעייתית במצרים, לא היה לו בשביל מה להמתין בקזינו, והוא חיכה לקראת סוף יום העבודה.

ביחס **לפלט היציאות** שלו מן הארץ לטאבה (ת/43), כעולה מהדו"ח, הנאשם נהג לצאת לטאבה בד"כ בין השעות 21:00-22:00, למעט פעם אחת בה יצא מוקדם יותר. חזרתו לישראל הייתה בד"כ בין השעות 4:00 - 5:00.

כשנאמר לו, שביום האירוע, מדובר היה ביציאה חריגה לטאבה בשעה כזאת, השיב הנאשם שבחודש ינואר הוא אכן יצא בשעות כאלה, אך ב-7-8 החודשים האחרונים, היו פעמים רבות בהם יצא בשעה 4:00, ולעיתים גם יצא בשעות 6:00 - 7:00 בבוקר.

כשנאמר לו שהוא כלל לא יצא לטאבה בשבועיים שקדמו לאירוע הירי בין התאריכים 28.1.11 - 14.2.11, וכי הוא יצא לטאבה במטרה לברוח מהארץ ולא להמר או לעבוד, השיב הנאשם שבאותה התקופה לא הייתה עבודה בכלל. לדבריו, חוץ מתושבי אילת שהיו יוצאים להמר בסכומים של \$100 - \$200, כמעט שלא הגיעו מהמרים. הנאשם הוסיף, שבשיחות מוקלטות שלו, עולה שלא הייתה עבודה, ולו הוא היה רוצה לברוח מהארץ, הוא היה עושה ויזה למצרים, אך הוא לא עשה כן (עמ' 276, שורות 22-32).

כשנאמר לו שהוא ברח מהארץ על מנת להתחמק מבדיקת פרו- פרינט לאיתור שרידי אבק שריפה מהירי, השיב

שהטענה לא הגיונית, שכן במעבר הגבול נמצאים כוחות ביטחון, שיכולים לעלות על סימנים התנהגות מחשידים, כגון: האם האדם בלחץ או לא, האם קיים חשד שהוא נושא על גופו סמים וכו', ולדבריו הדבר דומה בעיניו כמו להתחבא בתוך תחנת המשטרה. כן ציין, שלו היה רוצה לברוח, היה הולך לדירה בקריות או בנהריה (עמ' 278, ש' 3-22).

כשנאמר לו, שהעד עדי פרס, שעבד כבקר גבול במסוף טאבה העיד שכלל לא עושים חיפוש על אנשים שיוצאים לטאבה, השיב הנאשם שזה לא נכון, מאחר ועוברים שער מגנומטר וצריך לרוקן את הכיסים, ובנוסף, יש ביקורת של המכס (עמ' 285 ש' 22- עמ' 286, ש' 8). גם לאחר שהופנה לעדותו של לאון אוחנה, שהוגשה בהסכמה (ת/45) שהינו מנהל תורן של מסוף טאבה, שהעיד שלא נהוג לערוך חיפוש בכלל על אנשים שיוצאים לטאבה ושהם לא עוברים במגנומטר והסביר שאלו הנחיות המשטרה והשב"כ, השיב הנאשם שהדברים לא נכונים, שכן ביציאה לטאבה עוברים בדיקת שיקוף ומגנומטר, וכן, שעל אף שבהודעתו צוין שהמצלמות לא פעלו באותו יום, יש בתיק צילומים שלו עובר במעבר הגבול לטאבה.

לשאלה מדוע לאחר שחשב ששחר הוא שנפגע, ולאחר ששמע יריות מכמה אקדחים, לא הלך למשטרה, השיב ששיער שמדובר בשחר מתוך אינסטינקט, מאחר ומדובר בבית ששחר שכר, והוא חשב שאם באו לפגוע בשחר, הסבירות מאוד גבוהה שיש תכנית לפגוע גם בו, ומעבר לכך, הוא לא חבר של המשטרה ולכן שמר על זכות השתיקה.

הנאשם אישר שלאחר ששמע את הירי, הוא רץ לכיוון המאפייה, אך הוא לא נכנס למאפייה, אלא ביקש מהעובד שיזמין לו מונית.

לדבריו, הוא הזדהה בשם "ארז", מאחר וכ- 70%-80% מנהגי המוניות לווים ממנו כספים וכאשר הוא מזדהה בשמו, הוא נאלץ להמתין 20 - 30 דקות, שכן נהגי המוניות מסמנים שהם תפוסים ולא רוצים לאסוף אותו מאחר והוא לא משלם להם במזומן ולא משלם מחיר מלא, לדוגמה: אם נסיעה לטאבה עולה כ- 50 - 60 ₪, הוא נוסע הלוך ושוב, ומוריד להם 50 ₪ מהתשלום שלדבריו חייבים לו, וכמובן שהוא לא משלם תוספת של נוסע שלישי או טיפ. כך שהוא לא מזמין מוניות בשמו (עמ' 286, ש' 25- עמ' 287, ש' 16). כן הוסיף, כי משנת 2010, יש למעלה מ-100 שיחות מהן עולה שהזמין מוניות ולא הזדהה בשמו (עמ' 290, ש' 10-11).

הנאשם שלל את הטענה לפיה הוא התקשר לראובן ניסן והזדהה בשם בדוי כדי שלא יבינו שהוא בורח מהארץ וייעצרו אותו. לדבריו, לראובן הייתה בעיית הימורים והוא היה לוהה מהם כספים והיה חייב להם ונוצרה ביניהם קרבה מסוימת, אך ראובן לא עבד במונית בלילה, אלא מ- 9:00 בבוקר ועד לשעות הערב. בלילות הוא היה מהמר במכונות באילת (עמ' 291, ש' 32-22).

בהמשך ציין, הטענה שניסה לרצוח ורצה לברוח אינה מתיישבת עם העובדה שהלך למרכז קניות והזמין מונית, באזור בו הכל מצולם, ועם העובדה שנסע לגבול בשעה שיש שם רישום, תיעוד וצילום (עמ' 292, ש' 28-30, עמ' 293, ש' 3-4).

כשנאמר לו, שבכל חקירותיו שמר על זכות השתיקה, למעט גרסה אותה מסר ביאחב"ל ביום 28.11.12 (ת/27ד'), כאשר בעמ' 2, שורה 25, הוא אמר שמטרת יציאתו לטאבה הייתה אכן כדי להמר, ולא כפי שמסר בבית המשפט כי חשב שרצחו את שחר בניטה ולא סיפר ששמע יריות, השיב הנאשם שהוא נסע להמר, וניתן להתרשם מההאזנות שהוא הפסיד כספים רבים בטאבה. הוא העדיף שלא לדבר על הלוואות כדי לא לסבך את עצמו, כי יש בהלוואות הכספים קונוטציה שלילית, אף שאין בכך עבירה. כמו כן, אמר שעורך דינו יעץ לו למסור גרסה מסוימת ולא לשמור על זכות

השתיקה בהארכת המעצר ימים, והוא אמר שם אמת, רק מזער את מה שהיה. כן הוסיף, שהוא עברין ואינו משתף פעולה עם המשטרה.

כשנאמר לו, שבעולה מהפרוטוקול במעצר הימים (ת/111, עמ' 20 ש' 16), לאחר שכינה את זה "כפצצה הגדולה" שבחקירה, שתפיל את התיק נגדו, הוא אמר: **"יקיר אמר שהוא יצא וראה בן אדם רעול פנים"**, בעוד שבבית המשפט הוא מסר גרסה שונה, לפיה יקיר לא ראה בעצמו רעול פנים, אלא שמע על כך מהמתלונן, השיב שהוא התכוון לכך שהמתלונן אמר את הדברים ליקיר ולא שיקיר בעצמו ראה.

לדבריו, יקיר אמר לו במפורש שהמתלונן אמר לו שהוא נורה בידי רעול פנים (עמ' 312, ש' 27-29).

כשנאמר לו, שיקיר מסר שהוא לא ראה דמות, מאחר והוא לא יצא מהבית של שחר לפני הירי, וכשיקיר נשאל במשטרה מי היה בדירה של שחר באותו היום, הוא לא הזכיר כלל את שמו של הנאשם, מאחר והוא יודע שהמתלונן לחש באוזנו שהיורה הינו הנאשם, השיב, שליקיר יש את הסיבות שלו לכך שהוא לא הזכיר את שמו, אך המתלונן לא אמר ליקיר שהוא (הנאשם) ירה בו.

לשאלה מדוע לא שאל לשלומי של שחר בשיחה מיום 24.2.11, לאחר ששחר השתחרר מהכלא והתקשר אליו, אם הוא אכן חשש לשלומי של שחר אם חשש שניסו לפגוע בו (שיחה מיום 24.2.11), והם נשמעים משוחחים על ההימורים, השיב הנאשם שמדובר היה ב- 10 ימים לאחר האירוע בהם ידע ששחר נעצר ושהוא בסדר ולאחר מכן היו להם שיחות על כך, אך מה שהדאיג אותו היה העבודה והפסד כספי ההימורים (עמ' 318, ש' 1-12).

לשאלה האם לא עניין אותו האם המתלונן חי או מת, והדבר לא עלה באף שיחה שלו, השיב שהוא שמע שביומיים הראשונים היה חשש לחייו, וביום השלישי מצבו היה יציב והוא היה בסדר גמור.

הנאשם הכחיש שעבד אצל מיכאל מור, וטען שהוא היה עובד של שחר בניטה, ואף אמר שמיכאל מור לא היה אחראי בטאבה ושהעסק היה קשור למשפחה שלו. לדבריו, הוא עבד אצל שחר, ותקופה מסוימת הוא עבד בחברה של משפחתו של מיכאל, במשך כ- 5-7 ימים, ואת הכסף הוא הפסיד בהימורים. לדבריו, שחר עבד דרך החברה של מיכאל, וייתכן שכאשר שחר היה עצור, הייתה לו התנהלות אחת או שתיים דרך מיכאל, כי אין לו קשר לאשתו ולחברה של משפחתו של מיכאל (עמ' 335, ש' 1-17).

לאחר שהופנה להאזנה 52146/2011 **שיחה 537** (קלסר האזנת סתר 52146) מיום 21.2.11, בה הוא נשמע משוחח עם מיכאל מור כשהוא בטאבה על בחור בשם מוריס שיהיה בנהריה ואח"כ דיברו על בחור מבת ים, השיב שמוריס הינו שחקן בקזינו, ושהשיחה בוצעה בשעה ששחר היה במעצר ולכן ההתנהלות הייתה מול מיכאל ולא מול שחר. כמו כן, ציין שניתן להבחין שהם לא הבינו אחד את האחר, כי מיכאל לא קשור לדבריו.

בשיחה נוספת מיום 21.2.11, בשעה 10:27 **שיחה 586**, בה מיכאל מור שואל אותו לגבי בחור מהצפון, ועל בחור מבת-ים שהם לקחו את רכבו, השיב הנאשם שמוריס הינו הבחור מהצפון, ליד מעלות, והבחור מבת ים, כנראה אלכס - רופא השיניים, שלוו כספים ולא החזירו. לדבריו, החברה הזאת עבדה במשך כחודש או חודשיים, והיו בעיות בכספים, בין היתר גם בשל המצב שהיה במצרים, ולכן החליטו לסגור אותה. אף שהוצגו לנאשם שיחות אלו, שב והכחיש שעבד עם מיכאל מור.

לשאלה אם דני וקסמן קשור לארגון של מיכאל, השיב שהוא חבר משותף שלו ושל מיכאל.

כשהופנה לשיחה 644 מיום 22.2.11, במהלכה הוא פנה לדני והזדהה כמוטי (הנאשם) של שחר מאילת, והודיע לו שנהג מונית, צריך להעביר למיכאל סכום של \$3,000, כך שהוא כן אחראי על הכספים של מיכאל, השיב הנאשם שמדובר היה בשלב שהחברה הפסיקה לעבוד, ומדובר באנשים שיש להם קשיים לשלם חזרה.

הנאשם שלל את הטענה לפיה הוא חייל של מיכאל מור אשר עובד עבורו, וציין שהוא עבד אצל שחר ולא אצל מיכאל והחברה שבבעלות המשפחה של מיכאל עבדה בקזינו בצורה חוקית בהלוואות (עמ' 339, ש' 8 - עמ' 340, ש' 6).

כן טען, שהוא מעולם לא יצא לטאבה עם סכום של ₪ 150,000 או דולר בניגוד לדברים שמסר המתלונן, ושמעל ₪ 70,000 מקבלים קנס על ידי המכס.

כשהופנה לשיחה 672, שם הוא דיבר עם ראובן, וזה העביר את השיחה לתומר כהן, הם צחקו והנאשם אמר לו שיגיע לטאבה, אך הוא אמר שיש לו צו עיכוב יציאה מן הארץ, ואז הוא שאל לגבי "פקינז" (לדברי הנאשם - כינוי ליניב מלול), ואמר שיבקש ממנו להגיע לטאבה, וציין שהוא מופסד כבר \$40,000, וש"פקינז" יביא עימו 200 - \$300, וכן אמר שהוא צריך לראות את השמן (כינוי למיכאל מור), שמשום מה אינו מגיע, וכשנשאל הנאשם אם הוא מפסיד סכומים כאלה, מן הסתם צריך להעביר אותם לטאבה, השיב שהוא לא הפסיד \$40,000, אלא 26-30 אלף ₪. לדבריו מדובר בקטע של בדיחה, כמו גם כשאמר "ששחר התפוצץ סמוי". לדבריו, הסכום הכולל שהוא הפסיד בטאבה היה 100,000 ₪ וזה "הרג" אותו, לדבריו שכן אין לו הרבה אמצעים, ויתכן שהוא אמר זאת רק כדי להרשים את תומר (עמ' 343, ש' 8 - עמ' 344, ש' 25).

הנאשם ציין שהוא נשאר בטאבה כדי לטפל בחובות של טאבה בזמן ששחר היה עצור, ובגבייה באילת הוא טיפל באמצעות ראובן ניסן.

ביחס לשיחה שניהל עם שחר, במהלכה שחר צעק עליו על כך שהוא משתמש בכסף שלו ומבזבז אותו בהימורים, ועל כך שהוא שיקר לגבי הסכומים שהפסיד, השיב הנאשם שהוא הפסיד 26,000 ₪ במהלך 20 יום שהיה בטאבה, וכשאמר לתומר שהוא הפסיד \$40,000 מדובר היה בבדיחה. כן הוסיף, שלשחר הוא לא יכול לשקר, מאחר והוא יודע כמה כסף צריך להיות אצלו.

לדברי הנאשם, אמו הלוותה לו את כספי הפנסיה שלה בסך של כ- 60,000 ₪, כדי לשלם חלק מהסכומים שהפסיד.

בשיחה שהושמעה לו בין המתלונן א.ו. למיכאל מור - שיחה 139 מתוך האזנת הסתר 50010/2010, מיום 23.11.10, הם דיברו על סכום של 100,000 ₪ שהוא הפסיד למיכאל בטאבה, ומיכאל אמר לו שהוא לא מבין איך אנשים "מתאבדים" (כשהכוונה למהמרים) וחושבים שזה יעבור להם בטוב, וביום 24.11.10 מיכאל הגיע לאילת והמתלונן אסף אותו משדה התעופה, ועל אף שהנאשם הכחיש, השיחות מלמדות שהוא היה כפוף למיכאל מור, הוא הכחיש שהיה ביניהם קשר ושהוא מממן אותו. הנאשם שב והכחיש זאת, וטען שהוא לא עבד תחת מיכאל אלא עבד תקופה מסוימת בחברה ששייכת למשפחה של מיכאל, ולא היה לו קשר עם החברה עצמה, לא עם רואה החשבון ולא עם אשתו של מיכאל, אלא רק מול שחר (עמ' 349, שורה 16 - עמ' 350, ש' 4).

כשנאמר לו שהדברים אינם מתיישבים עם תוכן השיחה של מיכאל, השיב הנאשם שזה כסף שהוא עבד איתו שקיבל משחר (עמ' 351, ש' 8).

לשאלת ביהמ"ש מדוע מיכאל מור רואה בכסף הזה ככסף שלו, אם לטענת הנאשם הוא עובד אצל שחר, השיב שהוא עבד עם שחר, ושחר החל לעבוד באותה תקופה עם החברה של משפחתו של מיכאל. הנאשם אמר שהוא לא ידע שהמתלון רצה לעשות סכסוך ופנה ישירות למיכאל בעניין. לדבריו, חוץ מהתקופה בה שחר היה עצור, הוא לא פנה קודם למיכאל בקשר לענייני עבודה.

בהמשך אמר, שהוא השתמש בשם של מיכאל מור, כי זה התאים לו כשעבד לבד. בהמשך אמר שהוא הפסיד \$10,000, מהכסף של שחר ולא הפסיד 100,000 ₪ ושנשים אוהבים לנפח דברים ששומעים. הוא לווה \$10,000 יום או יומיים למחרת ההפסד, כדי לשים בקופה על מנת שלא יידעו שהוא הפסיד את הכסף, שכן היה צריך לתת את הכסף לשחר בבוקר, וייתכן שהמתלון שמע שהוא מנסה לארגן את הכסף.

כשב"כ המאשימה הטיחה בנאשם שתוכן השיחה מלמד שהוא עבד אצל מיכאל, ושאת 100,000 ₪ שהוא הפסיד בטאבה, כפי שטען המתלון בזמן אמת, הוא היה צריך להחזיר למיכאל ולא לשחר, ושמכאל לא התרגש בשיחה כששמע שמדובר ב-100,000 ₪, ולכן הגיוני שהוא היה אמור לשאת סכום כסף כזה, השיב שייתכן שסה"כ הכסף בקופה הוא 100,000 ₪, וכשמדובר בדולר, שבזמנו היה 3.8 ₪ בערך, אז אלכס היה חייב \$7,000 ופיגר במשך חודש בהחזר, מוריס חייב \$5,000, כך ש-"\$25,000 בעסק הזה, זה "כלום כסף", לדבריו (עמ' 354, ש' 30 - עמ' 355, ש' 4), אך אין זה אומר שהוא יצא כל פעם עם סכומים כאלה, ולא היה דבר כזה שהוא יצא עם סכום של 150,000 ₪ או דולר.

ביחס לתמונות שהנאשם העלה לפייסבוק שלטענתו צולמו במטווח ביום 3.12.12 (ת/ב7), הנאשם שלל את הטענה לפיה הסרטונים שהביא מטעמו צולמו במטווח אחר, בו הוא נראה יחד עם מיכאל מור, כששניהם עומדים ויורים.

לדבריו הנאשם, התמונות והסרטונים שיש בתיק הם מאותו תאריך (עמ' 358, ש' 22-27), זהים למה שמופיע אצלו בפייסבוק והוא נראה שם עם אותו לבוש, אותה תספורת ובאותו מקום.

כשנאמר לו שהחוקרת לא מצאה אף סרטון, וכן לא נראות מטרות במטווח, וכן שהוצע לנאשם להביא ראיות מיוזמתו, אך הוא לא עשה כן, השיב שמי שהוציא את התמונות יכול היה להוציא גם את הסרטונים וזה לא משהו שניתן לשנות בדיעבד.

לדברי הנאשם, אף שהוא רצה לעשות עימות עם המתלון, במהלך העימות הוא לא הטיח במתלון את הגרסה שמסר בבית המשפט, אלא רק צעק עליו שהוא "שקרן", קילל אותו והתפרע עד שהוציאו אותו מהעימות, מאחר ולדבריו המתלון העליל עליו עלילה, והוא לא האמין שאדם יכול לעמוד ולשקר כשהוא עומד מולו, ולכן הוא לא צריך להשמיע למתלון את הגרסה שלו.

לשאלת בית המשפט, מדוע לא הטיח בעד המדינה שהיורה היה רעול פנים, השיב שאינו זוכר מה הוא אמר, ושבעולם שלו הוא לא רצה להכניס בן אדם (כשהכוונה ליקיר) לתיק והוא אמר זאת לראשונה בבית המשפט.

כשהופנה לדברים שאמר בעימות, בעמ' 85: **"..אתה לא לוקח דבר אחד בחשבון, אתה לא לוקח דבר אחד**

בחשבון שיש לי קלף איך להפיל את כל העדות שלך. קלף שלא אתה ולא הם מודעים אליו. אתה תראה, תבקש מהם ביום רביעי לבוא לדין", כך שלטענת ב"כ המאשימה, לא הייתה לו התלבטות אם לערב את יקיר בעניין, השיב הנאשם שהוא לא סומך על המשטרה ושהוא החליט לחשוף את זה, הוא רק לא ידע כיצד לעשות זאת (עמ' 363, ש' 8-15).

בקשר לאילן בן שטרית, לאחר שהנאשם טען בחקירתו הראשית שהוא מכיר אותו מאילת, אך שלל קשר חברי או עסקי עימו, הפנתה ב"כ המאשימה להאזנות הסתר 59596/2011 מהן עולה שהתקיימו ביניהם שיחות רבות, ביניהן, **שיחה 492 ושיחה 468**, כך שלטענת ב"כ המאשימה, לאחר ניסיון הרצח של המתלונן, הנאשם הפך פתאום לאדם קרוב לאילן, הוא מזמן אותו אליו ונותן לו הוראות, ונראה שאילן סומך עליו ושהוא החליף את המתלונן, השיב הנאשם שמדובר בעשרה חודשים לאחר המקרה, אילן ככל הנראה היה במעצר בית ושחרר היה בבית הסוהר, כך שהיה לו זמן פנוי והם היו יושבים יחד אצלו או בבית קפה, אך הוא שלל כל עיסוק איתו, ואין כל פסול בכך שהוא 'מתערבב' עם אנשים.

כשהופנה **לשיחה 460** מיום 11.12.11, בה נאמר: **"יש לנו על הקו בחור של אילן, מי הבחור איך קוראים לו? מוטי"**, השיב שאינו יודע במי מדובר ושיכול להיות שהוא קיבל את הטלפון שלו מאילן (עמ' 469, ש' 1-2), ואף שלטענתו הוא לא בחור של אילן, הוא לא מצא לנכון לתקן אותם.

כשנאמר לו בהמשך השיחה שגם אורן אלמקייס צורף לשיחת הוועידה ושהם החלו לשוחח על ענייני כספים, ושהדבר סותר את טענתו, לפיה לא היו לו עסקים עם אילן, השיב שהוא לא מעורב בכספים שמגיעים לאילן.

כשנאמר לו שגם ליקיר הוא פתאום התקרב לאחר אירוע הירי, ושהוא העביר לו כספים כשהיה עצור, השיב הנאשם שבדומה לקשר שלו שהתפתח עם אילן, כך התקרב ליקיר ושהוא העביר לו פעם אחת 200 ₪ לקנטינה. לדבריו, מדובר בשנה אחרי המקרה, ואין לכך קשר למתלונן.

כשנאמר לו, שיקיר היה חבר של המתלונן, ולכן אם הוא נשאר באילת ומשתייך לארגון של אילן, הוא היה חייב לבחור, או ללכת עם המתלונן או עם אילן, והוא בחר להישאר עם אילן ואז חבר לנאשם, השיב הנאשם שכל ההתקרבות שלו עם האנשים בעיר הייתה רק לאחר ששחרר נכנס לבית הסוהר, ואינה קשורה למקרה של המתלונן.

בשיחה 606, עולה ששחרר שאל את הנאשם היכן הוא, והוא אמר אצל "הזקן", כשהנאשם אישר שמדובר באילן בן שטרית. שחר ביקש לדבר עם אילן, ולאחר מכן, שחר שאל אותו מה הוא עושה אצל אילן ואמר לו שהוא ידבר איתו, אך לא כשהוא שם. שחר כעס, שאל אם הוא זוכר מה הוא אמר לו, והנאשם השיב בחיוב. שחר אמר שהוא יסביר לו משהו ושאינו מתכוון להתעסק איתו יותר מדי. לדברי הנאשם, שחר רצה לדבר איתו בחופשיות, לא ליד אנשים.

ביחס לשיחה 1369, השיב הנאשם ששחר כעס עליו על ההימורים מהתקופה הקודמת, והן מאחר והוא לא היה מרוצה מהעובדה שהוא החל "להתערבב" עם אילן ואנשים נוספים בעיר, אך הוא לא יכול היה לעבוד אצל שחר בשביל 4,000 ₪ (עמ' 373, ש' 3-20).

בשיחה זו הוקלטה בתקופה בה החלו לחקור את עניין ההלוואות וההימורים באילת, ושחר חשש שמא הנאשם קושר

אותו לאנשים מזה שהנאשם מדבר, ושחר כעס על התקרבותו לאילן, הורה לו שלא יעבוד עבור אילן והטיח בו שהוא עושה דברים על דעת עצמו, כלהלן: "אתה עושה דברים על דעת עצמך, אני אמרתי לך עוד מההתחלה, מוטי, תתפוס מרחק, אל תתערב עם אף אחד, אל תתעסק עם אף אחד, תפוס את הפינה שלך אתה לא מקשיב לי ואתה עושה מה שאתה רוצה, אני מאחל לך בהצלחה, בוא נישאר חברים מרחוק, אני לא יכול להיות בייבי סיטר שלך, אני לא בנוי לזה. יש לי עוד שלושה חודשים אתה גורר אותי לכל הקלחות, בכוח אתה גורר אותי, אני רוצה להתנתק מהעולם הזה, אני מנסה לא ליצור קשר עם אף אחד אז אני מרים טלפונים לאנשים, צריך לתפוס מרחק אני תופס מרחק" (עמ' 375, ש' 26 - עמ' 376, ש' 4).

בקשר לכך אמר הנאשם שהדברים אינם נוגעים לאילן, ובהמשך אמר ששחר חשש מהקשר שלו לבחור בשם משה מהירקות שמתעסק בחשיש, ובגלל זה אמר לשחר: "מי שישמע יחשוב שאני מתעסק בחומר".

לשאלה למה התכוון שחר בשיחה כשאמר לו "כל מי שמתקרב מתפרק", השיב שהכוונה לכל מי שמתעסק בסמים מתפרק באילת, שכן פעם בחצי שנה באילת מתגלה סוכן סמוי (עמ' 379, ש' 6-8).

כשנאמר לו שהוא דיבר על "התפרק" ביחס לשי כהן ז"ל, שנרצח, השיב הנאשם שמתפרק זה יכול להיות נרצח וזה יכול להיות מפסיד הכל. לדבריו על חומר מפעילים סוכן סמוי אך על חשיש לא מפעילים בד"כ.

כשנאמר לו שבעקבות השיחה שחר ביקש ממנו שיעביר לו נתונים מאחר והוא הכניס מישהו אחר במקומו בשל הקשר שלו לאילן, השיב הנאשם ששחר חשש שמא יחשדו שקו ההלוואות שלו, שהוא חוקי עם קבלות, קשור לעסקי הסמים.

כשנאמר לו, שבדומה לגרסה שמסר, לפיה "הכי נורא להיות עד תביעה", גם המתלונן מסר שהוא לא רצה למסור את שמו של הנאשם למשטרה, וכי בעולם בו הם חיים לא נהוג לפתוח את הפה ולדבר על אנשים שירו, וזו הסיבה שגם יקיר לא מסר את שמו, השיב הנאשם שהמתלונן מסר שהוא לא אמר את שמו כי הוא רצה לנקום בו, ומצד שני הוא אמר שהוא שתל אנשים שינקמו באותו אדם.

כשנאמר לו ששיחת הטלפון הראשונה שקיבל כשהיה בטאבה הייתה ממיכאל מור, השיב הנאשם שהוא כנראה חיפש את שחר, ומששמע ששחר עצור, הוא התקשר אליו (עמ' 389, ש' 4-5).

5. יתר עדי ההגנה

אדיב פארס

העד הינו בקר גבול ברשות האוכלוסין וההגירה. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום הוא עבד במעבר גבול טאבה. לדבריו, אין הוא בקיא בנהלי הביטחון, אך נראה לו שבמעבר הגבול אנשי הביטחון עורכים בידוק פיזי בכניסה לישראל, אך לא ביציאה מממנה (הודעתו מיום 14.2.11 הוגשה - נ/10).

שמואל גרינברג

בעדותו אישר שהוא מכיר את הנאשם, וכן שלאחר שעד המדינה נורה באילת, הוא חזר לבאר שבע והיה איתו בקשר.

לדבריו, המתלון אמר לו ברכב שלו **שהאדם שירה בו היה רעול פנים**. הרכב היה מואזן, והדברים צריכים להיות מתועדים (פרוטוקול מיום 2.12.14, עמ' 399, שורות 29-31, עמ' 400, שורות 17-19). לדבריו, המתלון סיפר לו שאינו יודע מי ירה בו גם כשהיו בביתו של שמוליק.

בחקירתו הנגדית, אמר שהוא מכיר את המתלון מילדות, מהשכונה. המתלון צעיר ממנו, והוא מכיר את הוריו היטב. הוא ירד לאילת לתקופה ארוכה, ובשנת 2008 היה עצור איתו בתיק אחר. המתלון היה מגיע לשבת איתו בפיצוציה בה עבד. הוא הסתובב איתו כל הזמן והסיע אותו כשהיה צריך.

המתלון מעיד נגדו שהוא מנהל ארגון פשע, ומייחס לו ניסיונות לרצח, הלבנת הון וסחיטה, אך הוא הכחיש שהדבר מהווה אינטרס עבורו לומר שהמתלון משקר. לדבריו, הוא לא מכיר את הנאשם באופן אישי חוץ מהיכרות מבית סוהר הדירים. לדבריו, הוא פנה לעורכי הדין של הנאשם על מנת שייצגו אותו, אולם העניין לא יצא אל הפועל, ובאותו המעמד, הוא אמר להם שיבדקו את הקלטת המתעדות את השיחה שהייתה לו עם המתלון ברכב, בה אמר **לו שהיורה היה רעול פנים** (עמ' 402, שורות 12-19). זה היה בסמוך לתקופה שהוגש נגדו כתב אישום.

לשאלה מדוע לאחר שלדבריו המתלון סיפר לו בביתו שהוא נורה בידי רעול פנים, הוא שאל אותו ברכב מי ירה בו, השיב שאינו זוכר מי מבין שלושת הנוכחים ברכב שאל זאת. כן ציין, שהם דיברו על אנשים רבים, לרבות כאלה שקשורים לתיק שמנוהל נגדו, אך שמו של הנאשם לא עלה.

לאחר שהעד הכחיש היכרות קודמת עם אילן בן שטרית, הוא הופנה למ"ט 88, עמ' 12 - לשיחה שבוצעה ברכב, בה הוא נראה ונשמע מדבר על אילן. העד הסביר שהשיחה הייתה בין המתלון לבין גיל, ושהוא מכיר את אילן רק משיחותיו עם המתלון.

כן ציין שאינו זוכר שהוא דיבר עם המתלון על כך שניב מלול מסתובב לו מסביב לבית, והוסיף שלא ידע אם המתלון היה בסכנה מפני החבר'ה באילת (מט 45, עמ' 12).

אגבנה אבי

בעדותו אישר היכרות קודמת עם המתלון, ושלל היכרות קודמת עם הנאשם.

לגבי זהות היורה, ציין שכאשר המתלון חזר מאילת לבאר שבע הוא סיפר "**שפגע בו בן אדם רעול פנים**" (פרוטוקול מיום 2.12.14, עמ' 426, שורה 25).

לדבריו, הקשר איתו כעד הגנה נוצר לאחר שהוא פגש עצור בשם תמיר בהסעה מכלא רימונים וכלא הדירים לדרום. הבחור שאל אותו אם גם הוא עצור בעקבות דברים שמסר המתלון. הוא אישר זאת ותמיר סיפר לו שהנאשם נעצר בגין הירי במתלון. הוא (אגבנה), אמר לו שהנאשם חף מפשע, הם עשו ביניהם שיחת ועידה, במהלכה הוא ציין שהמתלון חבר שלו ושהוא סיפר לו שהוא נורה בידי אדם רעול פנים, ולדבריו הנאשם חף מפשע, והמידע הועבר לסנגורים (עמ' 427, שורות 1-3).

בחקירתו הנגדית, סיפר שאינו זוכר מתי המתלונן סיפר לו שנורה בידי רעול פנים, שכן הם היו מסתובבים יחד כל היום. העד השיב שהמתלונן נורה 4 או 5 פעמים, אך אינו יודע היכן הוא נפגע.

בהמשך אמר: **"אבישי חבר שלי ואם הוא היה מזהה את הבן אדם הזה שפגע בו הוא היה אומר לי את זה"** (עמ' 429, שורות 19-20).

העד שלל את הטענה לפיה הוא ידע שהנאשם ירה במתלונן, ואמר שהוא שמע לראשונה את שמו של הנאשם מתמיר כשהיו בהסעה.

העד ציין, כי הוא מואשם בניסיון לרצח של אמיר בן שימול, בסחיטה ואיומים וחבלה בנסיבות מחמירות, ונעצר בעקבות דברים שמסר נגדו המתלונן.

העד שלל אפשרות שיש לו אינטרס להכפיש את שמו של המתלונן, שכן לדבריו אינו מכיר את הנאשם בתיק.

גיל אלבז

בעדותו, סיפר שעם שחרורו ממאסר בשנת 2009, הוא הכיר את המתלונן לאחר שעזב את אילת וחזר לבאר שבע. לדבריו, **המתלונן אמר לו שהוא נורה בידי אדם רעול פנים באילת** (פרוטוקול מיום 2.12.14, עמ' 436, ש' 21).

העד שלל היכרות מוקדמת עם הנאשם, וטען שהם הכירו לפני כשנה וחצי בבית הסוהר, וכשהוא שמע שהנאשם נעצר בגין הירי, הוא היה מוכן להעיד להגנתו.

בחקירתו הנגדית, ציין שהוא מואשם בעבירות של סחיטה באיומים, ניסיון חבלה וחברות בארגון הפשיעה שמנוהל על ידי שמוליק גרינברג, ושהמתלונן הינו העד המרכזי בתיק שמנוהל נגדו, אך הוא שלל את הטענה לפיה ברצונו להכפיש את שמו של המתלונן.

לאחר שנאמר לו שבשנים עליהם העיד, המתלונן כלל לא התגורר בבאר שבע, השיב: **"אני לא יודע אם ב-2009 או ב-2010 או ב-2011 אני לא יודע מתי בדיוק כל הדברים האלה, אבל מה שכן הוא סיפר לי את זה, הוא סיפר לי את זה כמה פעמים לא פעם אחת"** (עמ' 440, ש' 1-5).

לדבריו, העניין סיקרן אותו ולכן הוא שאל את המתלונן בעניין. עם זאת, **השיב שאינו יודע היכן בוצע הירי, כמה פעמים נורה המתלונן, ובאילו מקומות נפגע מהירי**. אין הוא זוכר את הנסיבות ובנוכחות של מי הדברים נאמרו לו. לרוב הם היו ביחד עם חברים נוספים, אך ייתכן שהוא סיפר לו על כך כשהיו לבד.

לדבריו, גם אם יש ראיות מרשיעות אחרות נגד הנאשם, זה מה שהוא שמע ועל כך הוא מעיד. בהמשך הוסיף, שהמתלונן היה חבר שלו, ושם הוא היה יודע מי הורה, הוא היה אמור לספר לו על כך.

כשנאמר לו, שיש שיחה מוקלטת שלו ושל שמוליק גרינברג עם המתלונן כשהיו ברכב (מט 88 על 12), במהלכה הם

דיברו על אילן מאילת, בה הוא נשמע אומר: **"הם שם אומרים שהוא עיוור, ואז המתלונן אומר: 'הם מדברים עליו י'גנוב וכולם מפתים, מחרבנים'".** ובהמשך הוא פנה למתלונן ואמר לו שהוא צריך להיזהר, ושדורון הכושי היה עצור בגלל "השמן", תחילה השיב העד שהשיחה אינה זכורה לו, ובהמשך אמר שזה נאמר מאחר והמתלונן נורה באילת (עמ' 447, ש' 7-12).

לשאלה מדוע שייזהר דווקא באילת אם היורה היה רעול פנים, השיב שהמתלונן צריך היה להיזהר בכל מקום.

כשנאמר לו שהוא יודע שהאדם שירה במתלונן הינו מאילת, והדבר עולה בשיחה הנ"ל, השיב שיש למתלונן הרבה בעיות, ואם הוא היה יודע מי היורה, היורה היה נפגע בעצמו.

לשאלת בית המשפט, האם לא ייתכן מצב שהמתלונן ידע מי ירה בו, אך הוא לא סיפר לו על כך כי הוא לא רוצה לחשוף את זה שהוא יודע, השיב שהדבר לא ייתכן, כי הוא היה חבר שלו, וחברים מספרים זה לזה דברים (עמ' 449, ש' 30-32). העד שלל גם את האפשרות שהמתלונן לא סיפר לו על כך מחשש שהדבר ייודע ליורה. לדבריו, דבר כזה לא שומרים בסוד.

בני לירון

העד הינו חוקר במרחב אילת, אשר שימש כחלק מצוות החקירה בתיק. הוא ערך טופס לוואי למוצגים שנתפסו ביום 20.3.11 (נ/12) - כפפות וכובע גרב, אשר נמצאו על ידי השוטר משה כהן, שמצא את המוצגים באדנית בכניסה לבניין שבו התגורר השוטר כהן (נ/11).

לדבריו, מקום מציאת המוצגים, יכולה להתאים לנתיב שיועד להיות נתיב הבריחה של היורה, והוא העביר את המוצגים לבדיקת מעבדה - לאתר שרידי ירי במעבדת סימנים וחומרים, ולמיצוי דנ"א במעבדה ביולוגית.

כן אישר שבמסגרת פעולותיו בתיק היה אחראי על מחקרי תקשורת והוצאת צווים.

בחקירתו הנגדית, לאחר שנאמר לו, שבניגוד לדברים שציין בדו"ח, המוצגים שנתפסו לא נמצאו בבניין בו בוצע הירי במתלונן, אלא בבניין שבו השוטר מתגורר, וכי בדו"ח נכתב: **"היום בשעה 10:30 כאשר ירדתי עם ילדי לכניסה של הבניין שלי בכתובת .., הבחנתי בכפפת צמר שמבצבצת מתוך האדנית"**, ואין מחלוקת שאירוע הירי התרחש ברחוב אחר, בבית של שחר בניטה, השיב שהוא ניסה לקשור את המוצגים לאירוע הירי, לשייך תפיסה למעורב על מנת שהם ייבדקו. כן אישר, שהשוטר שמצא את הפריטים לא קשר את המוצגים לאירוע הירי.

כשנאמר לו, שאירוע הירי בוצע ביום 14.2.11, בעוד שהפריטים נתפסו ביום 20.3.11, לאחר למעלה מחודש לאחר האירוע, אישר שהוא ערך את "נתיב הבריחה של היורה" (נ/14), יום לאחר מציאת המוצגים מתוך בהנחה שהיורה הינו הנאשם וכלל את המאפיה, בה צולם הנאשם.

העד אישר, שייטכנו מספר נתיבים נוספים להגיע מזירה הירי למאפיה, ולא בהכרח מהנתיב בו נתפסו המוצגים. מדובר בנתיב בריחה משוער, מתוך מחשבה שייטכן ויש חשיבות למקום מציאת הפריטים.

יקיר שריקי

העד סיפר שהמתלון הינו חבר ילדות שלו מגיל 8. כשהוא השתחרר ממאסר, הוא עבר להתגורר באילת יחד עם המתלון, לו היה בית ועסקים באילת, והם החלו את החיים מחדש, בשותפות.

בתקופה בה נורה המתלון, הוא היה האדם הקרוב ביותר אליו וכינה את המתלון בחקירותיו "אשתי". לדבריו, הם היו כל היום דבוקים אחד לשני וידעו הכל האחד על השני.

העד אישר שהיה עצור בתיק של ארגון הפשיעה באילת, אך ביום ה-30 למעצרו הוא שוחרר ולא הוגש נגדו כתב אישום.

העד סיפר, כי ביום האירוע הוא התלווה אל המתלון כאשר שיחק בקלפים בביתו של שחר בניטה, בסמוך לשעות 1:00-23:00. הוא לא נטל חלק במשחק והתעסק בשלו, בין היתר בשיחות טלפון עם חברתו (נ/13), ואף נסע משם ברכב כדי לקנות סיגריות ושתייה.

שחר והמתלון סיימו לשחק בסמוך לשעה 3:00-5:00 לפנות בוקר, והם התכוונו לצאת חזרה לביתם. המתלון יצא לפניו מהדירה, כשלפתע הוא שמע רעש וחשב שמדובר ברימון שנזרק, וכשהרעש לא פסק, הוא הבין שמדובר בקול ירי.

הוא נלחץ, חזר לדירה וסגר את הדלת מתוך אינסטינקט, וכשהרעש של הירי פסק, הוא שמע שהמתלון זועק: **"אמבולנס אמבולנס"**. הוא פתח את הדלת והמתלון התגלגל לתוך הדירה. הוא התעסק עם המתלון ושחר הזמין אמבולנס.

לדבריו, שחר היה מבולבל מהסיטואציה, שכן, זה לא היה מראה פשוט לעיניים. המשטרה גם הגיעה למקום, וכשהשוטרת שאלה אותו מי ירה בו, הוא אמר להם **"רעול פנים"** (פרוטוקול מיום 5.2.14, עמ' 429, ש' 21-22). כן הוסיף שהמתלון כנראה חשב שהוא עומד למות, שכן כשהוא התקרב אליו, הוא ביקש ממנו למסור לאימו ולחברתו דאז, שירן, שהוא אוהב אותן. הוא ושחר נשאו אותו לאמבולנס, והמשטרה זימנה אותו לחקירה. הוא נחקר ונעצר למשך כשלושה שבועות. לאחר שהוא שוחרר ממעצר, המתלון לא רצה להיפגש איתו, שכן הוא חשד שיש לו יד בדבר. לדבריו, חששו של המתלון הינו לגיטימי. הוא הבין זאת, מאחר והפעם הראשונה בה נפגשו לאחר מכן הייתה בכותל, במקום ציבורי. הם דיברו קצת והוא הראה לו היכן הוא נפגע מהירי.

לדברי העד, כשהוא שאל את המתלון האם הוא ראה מי ירה בו, המתלון השיב בשלילה ואמר שהיורה היה רעול פנים, ושיש לו מספר אנשים שהוא חושד בהם, ביניהם הנאשם ועוד אנשים שהוא לא רצה להזכיר את שמותיהם (עמ' 430, ש' 24-32).

הוא משער שהמתלון חשד בנאשם בגלל מבנה הגוף שלו, וגם מאחר והנאשם חשש שהוא רוצה לקחת ממנו את העסק של ההלוואות בטאבה, והוא ידע שהנאשם היה דרוש חקירה (עמ' 431, ש' 9-10).

לאחר המקרה הוא נפגש עם המתלון 4 פעמים. פעם בכותל, פעם שניה, כשהוציא את המתלון לבלות ברחובות, פעם שלישית כשהביא לו בגדים מהבית לירושלים ופעם רביעית כשנסעו יחד לאירוע של משפחתו בנתיבות, כשבדרכם חזרה הם דיברו שוב על האירוע.

כשהוצגה בפניו אמרה שלו למודיע משטרתי (נ/5) מפרפראזה 20 המסתיימת 946 (נ/5) בה הוא נשמע אומר שכשהוא והמתלונן יצאו מהבית של שחר, העד ראה שהיורה היה רעול פנים והוא חושד בנאשם בגלל מבנה הגוף, וכן שהרקע לירי היה מאחר והמתלונן ניסה להוציא את שחר בניטה והנאשם מעסקי ההלוואות בטאבה, השיב שהוא לא ראה את היורה, ושייתכן שהמודיע המשטרתי הבין את הדברים לא נכונה, שכן הוא אמר שהמתלונן טוען שהיורה היה רעול פנים ושלדעתו מדובר בנאשם. הוא לא יצא מהדירה ולא היה בזווית שאפשרה לו לראות את היורה.

בהמשך הידיעה (נ/5) צוין: **"יקיר נשמע אומר שהוא וא.ו. חושדים שמי שירה באבישי זה מוטי בלי השן מקדימה. לאחר שיצאו מהבית של שחר בניטה והם יודעים ששחר עשה להם כיפה אדומה וניתק את המצלמות לפני".** העד אישר שהוא אמר לאנשים שהם חושדים שהנאשם הוא היורה, לאחר שהוא ניזון מדברי המתלונן.

כשנאמר לעד שהמתלונן מסר גרסה לפיה, לאחר הירי, כשיקיר שאל אותו מי ירה בו, הוא אמר לו שמדובר בנאשם, והוא (העד) אמר לו **"לה, לא יכול להיות"**, השיב שלאחר שהוא התמוטט בדירה הוא ביקש שימסור לאימו וחברתו שהוא אוהב אותן, אך הוא לא שאל אותו מי ירה בו, שכן לדבריו, לא הגיוני שחבר שלו, שהוא כמו אח שלו יהיה במצב כזה והוא ישאל אותו את השאלה הזו במקום לנסות להציל חיים.

העד הכחיש את הטענה לפיה תכנן יחד עם המתלונן, חן, שי ותומר כהן לשדוד מהנאשם סכום של 150,000 דולר עמם היה צריך לצאת מטאבה.

העד שלל שידע שמספר ימים לפני הירי באילת המתלונן הוזרז על ידי המשטרה מחשש לפגיעה בחייו.

לדבריו, בתקופה של הירי באילת הקשר שלו עם הנאשם היה שטחי ביותר, אך מספר חודשים לאחר המקרה, הוא סיפר לנאשם את הדברים שאמר לו המתלונן לאחר שהוא פגש את הנאשם במקרה. הנאשם שאל לשלומם של המתלונן, ויקיר השיב שהוא לא בקשר איתו, וכן שהמתלונן חושד בכמה אנשים ושהיורה היה רעול פנים.

העד תיאר שהוא חש פגוע מהתנהלות המשטרה, שכן המתלונן היה כמו אח עבורו, ועל אף שלא היה לו קשר לניסיון הרצח והוא שיתף פעולה, התייחסו אליו כאל נאשם והוא נעצר, ולכן בהמשך הוא לא רצה לשתף איתם פעולה.

בחקירתו הנגדית, מיום 9.2.15, טען שאף שאמר שהוא והמתלונן היו מסתובבים יחד כל היום, אין הוא זוכר מה הם עשו ביום האירוע, וייתכן שהוא אסף את המתלונן מהקלוב של מגורי, אך לדבריו הוא לא נכנס למקומות כאלה. לדבריו, יש הבדל בין להיכנס לבית בו משחקים קלפים "ראש בראש" לבין מקום בו משחקים כל המבוגרים (עמ' 414, שורות 25-26).

כמו כן אמר שאם מסר בחקירתו במשטרה שהם הגיעו לבית של שחר בין השעות 22:00 - ל-23:00, כנראה שכך היה, וזו הייתה הפעם הראשונה בה הלכו לבית של שחר באותו היום.

העד הכחיש את עניין תכנון השוד. לדבריו: **"לא היה דיבור כזה"** (עמ' 444, שורה 29). כמו כן, ציין שייתכן שהוא נפגש עם תומר ושי כהן, אך אינו זוכר זאת, והכחיש שהוא והמתלונן הגיעו לבית של שחר קודם לכן, גם לאחר שנאמר לו שהדבר מתיישב גם עם עדות המתלונן וגם עם עדות נהג המונית - ראובן ניסן, על כך שהם היו במקום, כשלטענת

המתלון הם עקבו אחרי שחר לבית של חגית.

לדבריו, בעת האירוע, הוא שמע רעש של יריות, אך אינו יודע לומר כמה יריות היו, מאחר ונקלע לראשונה בחייו לסיטואציה כזאת.

העד שלל את הטענה לפיה הוא הרחיק את הנאשם מזירת האירוע ולא סיפר במשטרה שהנאשם היה בדירה מאחר והוא יודע שהנאשם ירה במתלון, אף שהוא נשאל על כך באופן מפורש, וציין שרק שחר וחברתו נכחו בדירה, למרות שראה את הנאשם בדירה, ולמרות שהנאשם בעצמו אישר שהוא היה בדירה, וטען שהנאשם גר בדירה, והוא יצא ונכנס אליה, ולכן לא חשב לציין את שמו.

לאחר שהופנה לאמרתו מיום 14.2.11 (נ/16א', עמ' 3-4, עמ' 11) שם נשאלהאם למתלון יש סכסוכים כלשהם עם מישהו, והוא השיב שאינו יודע על כך, וכן כשנשאל מי היה בדירה מלבד המתלון, יקיר ושחר בדירה, השיב שהייתה שם חברתו של שחר, וילד או ילדים שלה, והוא לא הזכיר את הנאשם, השיב שהוא חשב שהוא נשאל לגבי מועד הירי, וכך הוא הבין בעת החקירה.

כשנאמר לו, **שהמתלון לחש באוזנו שהנאשם הוא היורה**, והוא הבין שלשחר יש יד בדבר לאחר שביקש ממנו שיישאר לרגע בבית, ולאחר שמצלמות האבטחה בביתו נותקו, ולכן העד הרחיק את שחר בהודעה שמסר מכל האירועים באותו היום, לא סיפר שהם היו אצל מגורי ולא סיפר על רצונם לשדוד את הנאשם, השיב העד **שהמתלון לא לחש לו דבר בקשר לזהות יורה**, ושמדובר בתיאוריה לגבי ניתוק המצלמות בבית של שחר (עמ' 436, שורות 28-32).

כשנאמר לו, שכעולה מהפרפראזה (נ/5) אותה הקריא לו הסנגור, הוא נשמע אומר שהוא והמתלון חושדים שמי שירה בו זה "מוטי בלי השן מקדימה" (הנאשם), לאחר שייצאו מהבית של שחר בניטה, והם יודעים ששחר עשה כיפה אדומה וניתק את המצלמות לפני כן, אישר העד את הדברים, אך אמר שהוא לא ידע שהמצלמות לא פעלו, ורק לאחר מכן הבין זאת.

לאחר שהעד הכחיש ששחר בניטה אמר לו שימתין רגע בבית ולא יצא מהדירה, נשאל העד מדוע המתין בדירה אם הוא זה שנוהג ברכב, השיב שהוא לא תמיד נהג ברכב. הרכב היה של שניהם, והם לא היו מגדירים מי נוהג ומתי.

העד ציין שבחקירתו מיום 19.2.11 (נ/18א'), הוא שמר על זכות השתיקה כשנשאל האם הוא מכיר את הנאשם, מאחר ולאחר שמסר גרסה מפורטת בפעם הראשונה התייחסו אליו כאשם במה שקרה למתלון ולכן החליט לא לענות יותר.

לאחר שהופנה לפלט השיחות שלו מאותו היום (נ/13), ונאמר לו שאירוע הירי אירע בסמוך לשעה 4:00 לפנות בוקר, כאשר הם הגיעו לדירה של שחר בסביבות השעה 22:00, ושכעולה מפלט השיחות, הוא ניהל שיחות עם מספר גורמים ממספרי טלפון שונים, וכי בשעה 22:37, בזמן שהוא היה בביתו של שחר, הוא שוחח עם שי כהן, השיב שאינו זוכר והכחיש שהם תכננו לבצע שוד.

גם לאחר שהופנה העד להאזנת סתר מספר 433, 2010 לשיחה מיום 25.11.10, שהתקיימה בין המתלון לבין שי כהן ז"ל, במהלכה נשמע שי כהן ז"ל מדבר על כסף שהוא היה צריך לקבל משגי, שהוא נמצא עם אילן בן שטרית באותו

הזמן ומבקש מהמתלון שיביא לו את הכסף, ושמספר הטלפון של שי כהן זהה למספר עימו ניהל העד שיחה בעת שהיה בביתו של שחר, השיב שאינו זוכר על מה דיברו לפני כארבע שנים, ואף שלטענת המאשימה ההתנהלות ושיחות הטלפון עם שי תאמו את הגרסה שמסר המתלון, העד הכחיש שהם תכננו לבצע שוד.

לאחר שהופנה לנ/16א', עמ' 5, שורה 17 ואילך, שם אמר לחוקר: **"תאמין או לא תאמין, אין לי פרטים ... אני אדבר אתך פתוח גם אם היה אני לא אחד שיבוא וידבר"**, היינו שגם אם היה יודע שהנאשם ירה במתלון, הוא לא היה מספר על כך למשטרה, השיב העד שבניגוד לאמור, לו ידע שהנאשם ירה במתלון הוא היה מספר על כך למשטרה.

לאחר שנשאל האם בשעה שהוא מעיד, לאחר שהוא היה עצור במשך חודש ימים, והוא נחקר בעבירות חמורות הקשורות לארגון פשיעה של אילן בן שטרית, היה מספר מי הורה לו ידע על כך, השיב העד בחיוב, ואמר שאין קשר לכך שהוא כועס על המתלון.

העד אישר שבמהלך שני עימותים שנעשו לו עם המתלון שתק והוא שמר על זכות השתיקה גם במהלך חקירותיו ביאחב"ל, למעט בקשר לניסיון הרצח בדיאב אבו ערר, שכן כך החליט מבעוד מועד.

כשנאמר לו שבעימות השני המתלון הטיח בפניו את העובדה ששחר אמר לו שישאר רגע בדירה, אף שהוא היה צריך לצאת לפני המתלון, ולאחר מכן, המתלון אמר לו שהנאשם ארב לו, ויקיר שאל אותו מי ירה בו, והוא לחש באוזנו שזה הנאשם, והוא לא הגיב, ולאחר מכן בחר לקלל את המתלון, השיב העד שהוא קילל בשל הכעס בו היה נתון באותה התקופה (עמ' 46, שורות 6-30).

העד הכחיש שאמר לנאשם בהארכת המעצר שלו אצל השופט מזרחי שהוא ראה אדם רעול פנים.

כן שלל את האפשרות שבה במידה והיה רואה את הנאשם כשהוא רעול פנים, היה מצליח לזהות אותו לפי מבנה גופו או לפי הבגדים שלבש ואיתם צולם במאפייה, במרחק של כ- 5 דקות ממקום הירי (עמ' 463, שורות 19-28).

כשנאמר לו שבפרפראזה מצוין שהוא נשמע אומר שהוא והמתלון חושדים ששחר בניטה עשה 'כיפה אדומה', וניתק את המצלמות לפני כן, השיב העד שהמתלון חשד בכך (עמ' 467, שורות 28-30).

לדבריו, כשהמתלון היה בבית החולים הוא לא רצה לפגוש אותו. הוא התקשר לחברתו של א.ו. כדי לברר באיזה בית חולים הוא נמצא, והיא מסרה שהוא לא מעוניין לראות אותו.

כשהם נפגשו בכותל, המתלון אמר לו שהוא חושב שהנאשם ירה בו, וכן שהוא חושד באדם נוסף, שאת שמו הוא לא רצה לומר (עמ' 469, שורות 12-20). בהמשך אמר: **"שלפי המבנה הוא חושד שזה מוטי (הנאשם), או הבן אדם הזה או הזה. הוא נתן לי כמה, כמה אופציות"** (עמ' 471, שורות 20-21).

העד אישר שהוא אמר לנאשם שהמתלון חושד בו ובכמה אנשים נוספים (עמ' 473, ש' 16-21).

כשנאמר לו שלפני ניסיון הרצח במתלון אילן בן שטרית כלל לא הכיר אותו, אלא כחבר של המתלון, כפי שעולה

משיחה מס' 4703 מעמדה 58408 מיום 17.10.11, ושיחה מס' 16577 מעמדה 46140 מיום 19.6.10, בה אילן כינה את העד "הבחור של א.ו." ואמר: **תשיג לי את הבחור הזה שעם א.ו., הילד הזה איך קוראים לו?** ואז הוא שואל: **"יקיר?"** אז הוא אומר **"כן, למה א.ו. לא זמין אני צריך אותו"**, השיב העד שאילן הכיר אותו בפנים, ולאחר ניסיון הרצח הם התקרבו, והוא עזר לו כשהוא היה בבית הסוהר, כפי שאכן עולה משיחה מס' 2273 מעמדה 58408 מיום 5.10.11, אליה הפנתה ב"כ המאשימה (עמ' 478, שורות 14-28).

בהמשך הופנה לשיחות נוספות (שיחה 4703 מעמדה 58405, מיום 17.10.11, שיחה 63409 מעמדה 1792 מיום 12.2.12, שיחה 550 מעמדה 59596 מיום 12.12.11) גם מהן עולה שאילן אכן דאג לו כשהיה בכלא.

כשנאמר לו שהחיבור לאילן ולנאשם לאחר אירוע הירי, ולאחר שהם ידעו שהוא יודע מי ירה ולא מספר על כך, ומאחר והיו לו שתי ברירות, להתקרב ולחבור אליהם או שגם אותו ינסו לרצוח, ולכן הוא ניתק קשר עם המתלונן, השיב העד שהוא לא ידע שהנאשם ירה, וגם המתלונן רק חשד בכך, אך הוא לא היה זקוק למקרה כזה או אחר כדי להישאר באילת, שכן לדבריו, בעולם העברייני, יש לו את "הקבלות" שלו (עמ' 482, שורות 24-30).

עמרי אברהמי

העד הינו אחיו של הנאשם. בעדותו סיפר שהנאשם ביקש ממנו שייכנס לפייסבוק שלו ויצרוב על גבי דיסק סרטונים בהם הוא מצולם במטווח בדרום אפריקה.

בחקירתו הנגדית, אמר שהוא צרב את כל הסרטונים שבהם הנאשם מצולם במטווח, בהתאם להוראה הברורה של הנאשם, אך אין הוא זוכר האם היו סרטונים נוספים שהוא בחר שלא לצרוב על הדיסק וסרטונים נוספים בהם הנאשם מצולם כשהוא יורה בנשק, שכן מדובר בספריה גדולה.

כשנאמר לו שהיו סרטונים נוספים, בהם הוא נצפה כשהוא במטווח יחד עם מיכאל מור ושחר בניטה, אותם הוא לא צרב, השיב שהוא פעל בהתאם להנחיית הנאשם, וכן, שהוא מכיר את השמות שלהם, אך לא מכיר אותם ולא מזהה אותם, שכן אינו מעורה בחיים של אחיו.

שמואל אוטמזגין

הרקע להיכרותו של העד עם הנאשם היה הלוואת כספים לצרכי הימורים בקזינו. העד אישר שכעולה מפלט יציאותיו מן הארץ (נ/25), הוא יצא ביום 14.2.11, בשעה 3:30 לפנות בוקר לטאבה יחד עם אליק (אלכס) אופיר ואיתי בכר, שהינה חברתו מזה 5 שנים, עמיהם נהג לצאת לטאבה. טרם יציאתו לטאבה, הוא החזיר לנאשם סכום של כ- 20,000 ₪.

לדבריו, גם אליק אופיר היה לווה כספים מהנאשם, לפעמים בטאבה ולפעמים בישראל, וציין שהתנהלותו הכלכלית של אליק מול המלווים הייתה בעייתית.

בחקירתו הנגדית, אמר שאינו זוכר במדויק את האירוע, אך הוא זוכר שפגש את הנאשם בשעת לילה מאוחרת והחזיר לו כספים שלוהו, וכן, שבטרם נפגש עם הנאשם, הואיל והוא עוסק בתחום הביטוח, הוא עשה ביטוח לאדם כלשהו.

העד אישר שהוא מכיר את שחר בניטה, אך לא באופן אישי, ולדבריו לא היה לו קשר טלפוני עם שחר. לדבריו, הוא פגש את שחר בניטה והנאשם במסעדה בראשון לציון, שם הם הלכו לו כסף לצורך נסיעה לתורכיה או לוורנה למטרת הימורים.

כשנאמר לו שכעולה מפלט שיחות הטלפון שלו, בוצעה שיחת טלפון באותו היום מהטלפון שלו לשחר, השיב שיכול להיות שהנאשם ביקש שהוא ידבר עם שחר. לדבריו, הנאשם לא היה נותן לו הלוואות ליותר מיום או יומיים, ולעיתים הוא היה זקוק לדחייה, והיה צריך אישור של "דרג בכיר יותר". הנאשם היה בודק בעצמו אם ניתן אישור לדחייה בהחזרת החוב, ולעיתים היה אומר לו להתקשר בעצמו לשחר ולבדוק אם יש אישור או לא. לדברי העד, אף שאינו זוכר במדויק את האירוע, כנראה שאם הנאשם הביא אותו לאילת באותו היום, כנראה שכן היה חשוב לו שהוא יחזיר את הכסף.

לאחר שהופנה להאזנת סתר מס' 52146, שיחה מספר 347, לשיחה שנערכה בינו לבין הנאשם, הסביר שמדובר בשיחה על חברו אליק, שהיה עושה בעיות בהחזרת ההלוואות, וכשאליק היה אומר שהוא בבית החולים, זה נועד כדי להתחמק מלשלם לנאשם.

כמו כן, שהופנה לשיחה נוספת מיום 22.2.11, שבה נשמע הנאשם אומר שהוא מחפש אחר אליק ומאיים שהוא יסתבך אם לא ישלם, ובשיחה נוספת, בה הוא אמר לו שיגיד לאליק שהם יודעים היכן הוא גר, ו**"חבל שיגיעו לו אנשים, יש שמה בלאגן, אף אחד לא יעזור לו, הוא יכנס לבעיה שהוא לא יכול לצאת ממנה"**, הסביר שאליק חבר שלו והוא בסך הכל היה מגיע איתו להמר.

5. דיון

א. מבוא

1. הדיון בפני הרכב זה באישום זה ובכתב אישום נגד הנאשמים בעבירות בארגון פשע

בתחילתו של דיון זה התעוררה השאלה - האם אין מניעה שהרכב זה ידון במקביל גם בתיק זה וגם בתפ"ח 26879-11-12 (מדינת ישראל נ' בן שטרית ואח'), המתנהל נגד שמונה נאשמים המואשמים בגין עבירות חמורות שבוצעו על ידיהם במסגרת ארגון פשע, שבראשו עמד אילן בן שטרית, אשר על פי השערת המתלונן, הוא שעמד מאחורי הניסיון של הנאשם לרצוח אותו.

לאחר שהפנינו את תשומת לב הצדדים בתחילת הדיון בתיק זה לסוגיה זו, עמדתם הייתה שאין מניעה לכך. בשים לב לנסיבות העניין, לעמדת הצדדים ובשים לב לכך שהמתלונן בתיק זה מעיד במקביל כעד מדינה בשלושת ההרכבים הפליליים הקבועים שיש בבית משפט זה, ולקושי לקבוע הרכב נפרד לדיון זה, סברנו שאין מניעה שנמשיך לדון במקביל בשני כתבי האישום.

במהלך שמיעת הראיות ובסיכומי הנאשם הועלתה טענה מצד הנאשם שאנו נתקשה לזכות אותו הואיל וזיכויו עלול להטיל ספק במהימנות המתלונן, והדבר יכול לגרום לכך שנצטרך לזכות גם את הנאשמים בכתב האישום האחר, גם אם

נגיע למסקנה שונה.

בעניין זה, נראה לי שאין מקום לחשש האמור ויש לדחות את הטענה.

עלינו לבחון בדיון זה בזהירות את עדות המתלון, ובנפרד מכך, לבחון את עדותו של אותו עד כעד מדינה בכתב האישום השני, בשים לב לשיקולי המהימנות ולתוספות הראייתיות שיש בכל אחד משני כתבי האישום, תוך התייחסות לכל נאשם ולכל פרשיה בנפרד.

בנסיבות העניין, אין מניעה לנקוט בדרך של "פלגין דיבורא" ביחס לעדותו של המתלון בכתב אישום זה ובכתב האישום האחר, כשם שאין מניעה שבכתב האישום האחר נגיע למסקנות שונות בפרשיות שונות, ביחס לשמונת הנאשמים לגבי כל אחד מ-15 האישומים בתיק, בשים לב לשיקולי המהימנות שיש ביחס לכל אישום וביחס לכל נאשם.

2. מסקנה

לאחר ששקלתי את העניין, נראה לי כי יש לשקול את מהימנות המתלון בזהירות, בשים לב לאישיותו העבריינית במהלך שנות חייו האחרונות עד לחתימת הסכם עד המדינה והעניין שיש לו לדבוק בעובדות שמסר בחקירותיו, שבעקבותיהם נחתם איתו הסכם עד מדינה, כאשר יכול לקנן בו החשש, שסטייה מהותית מדבריו באותן חקירות, עלולה להוביל למצב של ביטול ההסכם איתו.

מנגד העובדה שהמתלון שם את נפשו בכפו, בכך שהחליט לחצות את הקווים ולהפליל את חבריו לארגוני הפשע, עליהן העיד, ובאופן נלווה לחקירות אלו העיד גם על זהותו של הנאשם כמי שניסה לרצוח אותו. העובדה שהמתלון הסכים לחצות את הקווים ולהיחשב כ"מלשן" בעיני חבריו לביצוע העבירות, על פי טענתו הן ביחס לארגון הפשע והן ביחס לנאשם בדיון זה, מעמידה אותו בסכנה ממשית, ובהחלטתו להעיד נגדם הוא שם את נפשו בכפו. תחושת הסכנה יכולה להתקיים אצלו גם כאשר הוא מעיד עדות אמת, אך הסכנה הזאת יכולה להיות כפולה ומכופלת במצב של עדות שקר נגד חבריו ואחרים, דבר שיכול להרתיע אותו הרתעה נוספת ממתן עדות שקר נגדם.

בנוסף, ידוע לו כי על פי הסכם עד המדינה הוא מתחייב להעיד אמת ובמצב של עדות שקר ניתן לבטל את הסכם עד המדינה נגדו, דבר שיכול לחשוף אותו למצב של סיכון מצד חבריו מצד אחד, והעדר הגנה של המשטרה מהצד האחר. מצב זה יש בו משום הרתעה נוספת של המתלון ויש בו כדי להגביר את מחויבותו להעיד עדות אמת על פי התחייבותו כעד מדינה, על מנת לא להיקלע לאפשרות של ביטול הסכם עד המדינה.

שיקולים אלה רלוונטיים לדיון זה, לאור יחסי הגומלין האפשריים בין דיון זה ובין הדיון בפרשיות בהן הוא משמש כעד מדינה, הן מבחינת סמיכות הזמנים, מועדי האירועים והחקירות במשטרה לאחר חתימת העד על הסכם עד מדינה, והן מבחינת ההשערה של המתלון שניסיון הרצח שלו על ידי הנאשם היה קשור לניסיון שלו ושל חבריו לארגון הפשע לשדוד את הנאשם, כשאלן בן שטרית המואשם בפרשיות בהן משמש העד כעד מדינה, עמד, על פי חששו של המתלון, מאחורי ניסיונו של הנאשם לרצוח את המתלון, כפי שטען המתלון באישום זה, אף שהדבר לא הוכח.

לאור זאת, נראה לי שיש לבחון את עדות המתלון גם באישום זה בזהירות הראויה ולהיזקק לשאלת החיזוק הנדרש לעדותו הגם שפורמאלית בתיק זה המתלון אינו עד מדינה.

לאחר עיון בחומר הראיות ובטענות הצדדים, ולאחר ששקלתי את העניין, נראה לי בסופו של יום כי עדות המתלון הינה סבירה ומהימנה והיא נתמכת בראיות חיזוק כנדרש ואף בראיות סיוע, שיש בהן כדי להוכיח את האישום נגד הנאשם מעבר לספק סביר, בעוד שעדות הנאשם נראית לי בלתי סבירה ובלתי מהימנה, ואין בה ובראיות ההגנה האחרות כדי לעורר ספק סביר שלא הוסר באשמת הנאשם, ולאור זאת אני ממליץ לחברי להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו, פרט לעבירת הקשר, שלגביה נותר ספק סביר שלא הוסר.

ב. ניתוח הראיות

יריעת המחלוקת

המחלוקת העיקרית בין הצדדים היא האם יש להעדיף את עדותו של המתלון א.ו. על פני עדותו של הנאשם בשאלת זיהוי של הנאשם כמי שירה במתלון ביום ה- 14.2.11, לפנות בוקר, כאמור בכתב האישום, והאם יש בראיות הנוספות, חיזוק לעדות המתלון, כנדרש בנסיבות העניין.

עדות המתלון

מעדות המתלון עולה, כי במהלך כל התקופה מאז האירוע, 14.2.11, לבקשתו לשמש כעד מדינה (ת/41 ות/46), נמנע המתלון מלספר על כך שמי שירה בו היה הנאשם, ובכך כבש את עדותו. המתלון הסביר את הדבר בצורות שונות ביחס לתשובותיו לגורמים שונים ששאלו אותו על כך, כאשר המכנה המשותף להסברו היה שהם לא נוהגים "להלשין" ולספר על עבירות שביצעו עבריינים אחרים, ובכך היה כדי להכתיים את שמו בעולם העברייני, כ"מלשן". מסיבה זאת אף שבסמוך לאחר האירוע היה חשש לחייו והוא חשב שהוא הולך למות, העדיף שלא לחשוף את זהותו של הנאשם בפני גורמים שונים, וזאת על מנת לא להיחשף גם לאחר מותו כ"מלשן", דבר שהיה מדיר אותו מחברת העבריינים, ואף אחד לא היה עושה לו כבוד לאחר מותו (עמ' 114-122). מסיבה זאת, לא סיפר גם לרופאה שטיפלה בו בסמוך לאירוע הירי, שהיורה היה הנאשם, הגם שהייתה סכנה ממשית לחייו. בקשר לכך יצוין, שהדבר מתיישב גם עם דברי הנאשם עצמו בעדותו בבית המשפט, כי לפי הקוד העברייני, הדבר הגרוע ביותר הוא "לצאת עד תביעה".

לטענת ב"כ הנאשם, הסבר זה אינו סביר, שכן מדובר בדברי 'שכיב מרע' שיכולים לשמש כראיה קבילה, ואין זה סביר שהנאשם שעמד למות ימסור עובדות שאינן נכונות, לפיהן אינו יודע מי היה היורה, רק כדי שלא להיחשף כמלשן לאחר מותו.

מה שנראה לטענת ב"כ הנאשם כבלתי סביר, אינו נראה לי בלתי סביר בהלך מחשבתו של המתלון, שחי בעת האירוע כעברין בחברה עבריינית, בה היו מקובלים הקודים שאין חושפים ואין מלשינים על עבריינים. מבחינה זאת, נראה לי שהסברו של המתלון אינו בלתי סביר בהלך מחשבתו של המתלון באותה עת, כשהיה עוד נטוע בעולם העברייני וקוד ההתנהגות שלו היה שאין חושפים ואין מספרים על זהותו של מי שירה בו.

ביחס לשלבים מאוחרים יותר, היו למתלונן הסברים נוספים על כך שסיפר לגורמים שונים שהיורה היה רעול פנים, שירה בו ערבי או "אליהו הנביא", כאשר המכנה המשותף של כל ההסברים היה שהוא לא רצה לספר למשטרה או לחלק מחבריו העבריינים שהנאשם הוא שירה בו, אם מפני שרצה לנקום בנאשם בעצמו, אם מפני שלא רצה לחשוף את עצמו בעיני חבריו העבריינים, כמי שיודע את זהות היורה, דבר שהיה יכול לסכל את רצונו לנקום ביורה ובשולחיו, או שהיה בו כדי לסכן את חייו שעמדו בסכנה בלאו הכי, לאור שני הניסיונות לפגוע בו. כמו כן, לא היה יכול לסמוך על חבריו העבריינים בעת שניסיון הרצח נעשה כלפיו בשיתוף של חלק מחבריו העבריינים, בעת שלא יכול היה לדעת מי מהם היה מעורב בניסיונות הרצח כלפיו ועל מי הוא יכול לסמוך.

באשר לטענת ב"כ הנאשם שיכול היה להודיע למשטרה על זהות היורה בדיעה מודיעינית סמויה, לאור העובדה שהוא שימש כמודיע משטרתי, נראה לי שגם כמודיע משטרתי לא היה מצב בו היה לו אמון מלא במשטרה, הוא נהג למיין היטב את הידיעות שנמסרו על ידיו למפעילים שלו על פי האינטרסים שלו, ולא היה יכול להיות בטוח שאם יחשוף את העובדה שהנאשם הוא שירה בו בדיעה מודיעינית בפני מפעיליו, לא תנקוט המשטרה באמצעים שיביאו לחשיפתו כמודיע משטרתי בפני חבריו, או שדבר ידיעתו מי היה היורה ייחשף בפני חבריו, דבר שיכול היה לסכל את כוונתו לנקום במי שירה בו או במי שהיה מעורב בכך, או לסכן את חייו בשל הידיעה שתגיע לאוזניהם של העבריינים שהיו מעורבים בניסיון הרצח, שהוא זיהה את מי שירה בו, ויהא בכך כדי לסכן את חייו וכדי למנוע נקמה כלפיהם.

ב"כ הנאשם הביא ראיות למכביר, וטען ארוכות בסיכומיו ביחס להתבטאויותיו השונות של המתלונן בפני גורמים שונים לגבי זהות היורה, שיש בכך כדי לסתור את גרסת המתלונן בחקירותיו לאחר הפיכתו לעד מדינה ובעדותו בבית המשפט.

שקלתי את כל טענות ב"כ הנאשם ולא מצאתי שיש בהן כדי לערער את מהימנות המתלונן ביחס לזהות היורה. הסבריו של המתלונן על אף השוני שבהם אינם סותרים והם משלימים זה את זה, כאשר הלך מחשבתו היה מורכב ויכול להיות מושפע מאינסטינקט ומשיקולים שונים מעת לעת וכלפי גורמים שונים, שאותם סביר שלא יכול היה לזכור באופן מדויק ביחס לכל עיתוי וביחס לכל גורם. המכנה המשותף של אותם הסברים היה שכל עוד לא ביקש מעמד של עד מדינה לא רצה להיחשב כמלשן בעיני חברות העבריינים, רצה לנקום וחשש שחשיפת העובדה שהוא זיהה את הנאשם כמי שירה בו בפני קשת רחבה של אנשים וגורמים, יכולה להזיק לו ולסכן את חייו.

הראיות והטענות שהציג ב"כ הנאשם, בקשר לכך מושתתות על ההנחה שהנאשם ידע באופן רציונלי ומדויק מה היה השיקול שלו ביחס לכל אמירה הנוגעת לזהות היורה במהלך כל התקופה מאז הירי כלפיו עד לחקירותיו כמתלונן במשטרה ועדותו בבית המשפט.

נראה לי שהדברים אינם כך, סביר שהנאשם במהלך כל התקופה הנ"ל, פעל במידת מה באופן אינסטינקטיבי, ובמידת מה באופן מחושב על פי השיקולים והאינטרסים שונים שהיו לו בשלבים שונים, ואין זה סביר שהוא יזכור היום מה היה השיקול והאינטרס שלו בכל אחד מהשלבים וביחס לכל אחד מהגורמים איתם שוחח. המכנה המשותף להם בכל השלבים עד למסירת עדותו כמתלונן במשטרה, היה אי רצונו לחשוף את עובדת ידיעתו ביחס לזהות הנאשם כמי שירה בו, בפני קשת רחבה של אנשים, משום שחשש לחייו, מפני שלא רצה להיחשב לאחר מותו כמלשן, ובשלבים יותר מאוחרים בגלל רצונו לנקום במי שהיה מעורב בירי, והשיקול האינסטינקטיבי של כל עבריו ולעתים גם מי שאינו עבריו, להימנע מלחשוף את מי שירה בו, מתוך חשש שחשיפת הדברים יכולה להגיע לידיעת מי שהיה מעורב בירי ויהא בכך כדי לסכן את חייו. העובדה שהמתלונן התבטא באופן שונה בפני גורמים שונים בדרכים שונות, שהמכנה המשותף שבהם היה אי רצונו לחשוף את העובדה שהוא יודע שהנאשם, היה זה שירה בו, למעט מקרים חריגים, הוסברה על ידיו באופן סביר ומהימן.

הסתירות והתמיהות שהעלה ב"כ הנאשם אינן נראות לי מהותיות, ולא היה בהן כדי לפגוע במהימנות המתלונן בעניין זה. בעת שניסה המתלונן לקבל מעמד של עד מדינה, ועוד לפני שנחתם אותו הסכם של עד מדינה אמר המתלונן לקצין המודיעין, רפי עמוס, שבנוסף לירי נשוא אישום זה, שנעשה על ידי הנאשם, ניסה בן וענונו לירות בו באולמי הינומה בבאר שבע בחודש 11/2011 שהוא חש שאנשים שהוא הכיר בגדו בו, שאינו רוצה להמשיך בחיים העבריים, והוא מבקש להיות מאובטח על ידי המשטרה. הסבר זה נראה לי סביר ומהימן ולא הופרך בשום ראייה.

בנוסף, נראה לי כי קשה להצביע על מניע ממשי שהיה יכול להיות למתלונן להעיד על זהותו של הנאשם כמי שירה בו אלמלא היה הדבר אמת. המתלונן העיד על כך שהנאשם לא עשה לו כל דבר רע, גם הנאשם לא חלק על כך, ולא היה למתלונן עניין להעליל על הנאשם עלילת שווא. יתרה מכך אין למתלונן אינטרס להסיר כל סכנה של חקירה או משפט מעל מי שירה בו, ואם הוא מפליל אדם שלא ירה בו - הוא מטיב עם היורה האמיתי ומסיר ממנו סכנה כאמור, ומובן שזה בניגוד לאינטרס שלו לגמול ליורה.

אין כל ראייה שהעובדה שמי שירה במתלונן היה הנאשם הייתה ידועה למשטרה לפני מתן עדותו של המתלונן בקשר לכך. במצב זה לא ניתן להצביע על כל אינטרס ממשי שהיה יכול להיות לנאשם להעיד על עובדה זאת, אלמלא זו עובדה נכונה. עדותו בעניין זה הייתה יכולה רק להוסיף לו שונאים פוטנציאליים בדמות הנאשם וחבריו, ולא היה בה כדי לתרום דבר למעמדו כעד מדינה. המתלונן חשף בפני המשטרה במסגרת ניסיונו לקבל מעמד של עד מדינה מסכת של עבירות חמורות בהן היה שותף במסגרת ארגוני פשע שכללו, ניסיונות רצח, סחיטות, הימורים והברחת הון, בהקשר של שלושה ארגוני פשע נגד נאשמים רבים, ולא ניתן להצביע על כל עניין שהיה לו להוסיף עוד ניסיון רצח בו הוא מאשים את הנאשם, אם זה לא היה שותף לעבירה.

הטענה שהמתלונן חשד בנאשם והעיד נגדו משום שרצה לנקום בו, אינה נראית לי סבירה בנסיבות העניין.

אין זה סביר שהמתלונן יעיד עדות שקר נגד הנאשם שהוא זיהה אותו כמי שירה בו רק בגלל חשדות שהיו לו בקשר לכך, בשל מבנה גוף או בשל העובדה שהנאשם ברח לטאבה או שהוא נעצר.

היו חשדות נגד חשודים רבים שנעצרו בגין חשד לניסיון הרצח של המתלונן, ואין הסבר לכך שהמתלונן יפליל דווקא את הנאשם בשל העובדה שהיו כלפי הנאשם חשדות שהוא ביצע את ניסיון הרצח.

המתלונן חשף את עצמו מצד גורמים המקורבים לנאשם לפוטנציאל של סיכון נוסף מעבר לסיכונים להם הוא היה נתון כעד מדינה, ואין זה סביר שהיה מעיד עדות שקר נגד הנאשם כדי לנקום בו, רק בשל החשדות שהיו לו כלפיו, אלמלא העובדה שהוא זיהה אותו כמי שירה בו.

לשאלה מדוע ביחס לניסיון של בן וענונו להרוג אותו הוא מסר מידע מודיעיני ביחס לזהותו של היורה, בעוד שעל הנאשם הוא לא מסר ידיעה מודיעינית ביחס לזהות הנאשם כמי שירה בו, אמר המתלונן שבן לא ניסה להרוג אותו, אלא רק ירה בו רק כדי לאיים עליו לפגוע בו, בעוד שהנאשם ניסה לרצוח אותו, והוא אף נתקל בבן וענונו לאחר מכן שוחח איתו ולא עשה לו דבר, בעוד שעם הנאשם הוא לא נתקל לאחר מכן.

בקשר לכך אמר שכשהחליט להתנתק מהחברה העבריינית ולהיות עד מדינה, החליט גם לספר על הנאשם כי הוא ניסה להרוג אותו (עמ' 135-136). הסבר זה נראה לי סביר ומהימן.

באשר לטענת ב"כ הנאשם כי המתלון אמר שסיפר ליקיר שריקי שהנאשם הוא שירה בו (עמ' 177-175) בעוד שיקיר מכחיש את הדברים וטוען שהעד אמר לו שהיורה היה רעול פנים, ולא אמר לו שהנאשם היה זה שירה בו, אמר המתלון שיקיר לא יגיד היום שהיורה היה הנאשם, אך בסמוך לאירוע הוא היה ביחסים טובים עם יקיר, הוא אהב אותו אהבת אמת, וסיפר לו שהיורה היה הנאשם. הסבר זה נראה לי סביר ומהימן. עדותו של יקיר שריקי, בעניין זה, אינה נראית לי סבירה ומהימנה, לאור העניין שהיה לו להימנע מהפללת הנאשם, ולאחר שנמצאו סתירות בלתי מוסברות בעדויותיו כמפורט לעיל, כאשר יקיר ניסה להעלים באמרה שנמסרה על ידיו בסמוך לאירוע את העובדה שהנאשם היה נוכח בביתו של שחר בליל הירי (נ/16).

באשר לטענות ב"כ הנאשם, כי בהתאם לפרפרזות של הידיעות המודיעיניות בהן יקיר נשמע אומר כי מי שירה היה רעול פנים, וכן שיקיר והמתלון חושדים בנאשם, אמר המתלון שהוא יודע בוודאות שיקיר ידע הכל ולאחר מכן עשה סולחה, וכן שלפעמים הם היו מוציאים ידיעות סתמיות כדי שיהיו למודיעין דברים שונים (עמ' 181-178).

בקשר לכך, נראה לי שאין בטענת ב"כ הנאשם כדי לפגוע במהימנות המתלון. ההסברים לכך שיקיר נשמע אומר שנאמר לו שהיורה היה רעול פנים, יכולים להיות הסברים שונים, שהוא לא רצה שאחרים או המשטרה ידעו שידועה לו זהות הנאשם כמי שירה, על פי מה שמסר לו המתלון, מאותה סיבה שהמתלון ועבריינים אחרים אינם רוצים לחשוף את ידיעותיהם בדבר זהות היורה, על מנת שלא להיחשף כמלשינים ועל מנת לא לסכן את עצמם, ואין לקבל את דבריו של יקיר, שנאמר לו על ידי המתלון שהיורה היה רעול פנים, כעובדה נכונה. בכך שיקיר נשמע אומר שמי שירה היה רעול פנים וכן שהוא והמתלון חושדים בנאשם, לא הייתה משום הלשנה ממשית שאינה מקובלת בעולם העברייני, הואיל ולא הייתה בכך הפללה ממשית של הנאשם, אלא רק חשד בלבד. לעומת עדות המתלון, שהעיד שאמר מפורשות ליקיר שזיהה את הנאשם כמי שירה בו. בנסיבות העניין לא עלה על דעתו של יקיר כעברין להפיץ את הדברים שאמר לו המתלון, הואיל ובכך היה נתפס כמלשן וכמי שמפיץ שמועות עם ראיות מפלילות נגד הנאשם.

כמו כן, לא ניתן לקבוע באילו נסיבות נשמע יקיר אומר את הדברים שנרשמו במידע המודיעיני, אם דובר במידע אמין בעל משקל ראיתי ומה היו המניעים שלו לומר את הדברים. יש אפשרות סבירה שהיה לו עניין לומר את הדברים כפי שאמר אותם, גם אם לא היו נכונים מסיבות השמורות עימו, ולא ניתן לקבוע שדבריו אלו היו בעלי משקל ומהימנות, לאור היעדר מהימנותו כמפורט להלן, ואין בפרפרזות אלו כדי לפגוע במהימנות עדות המתלון בקשר לכך שזיהה את הנאשם כמי שירה בו.

בנוסף, גם לו היה מתברר שדבריו של יקיר, שהמתלון אמר לו שהיורה היה רעול פנים היו נכונים, ולא נאמר לו על ידי המתלון שהיורה היה הנאשם, דבר שאינו נראה לי כאמור, לא היה בכך כדי לפגוע במהימנות עדות המתלון בקשר לכך. במקרה כזה, לא ניתן לשלול כאפשרות סבירה שהמתלון טעה בכך שאמר שהוא סיפר ליקיר שהיורה היה הנאשם, אף שבפועל אמר לו שהיורה היה רעול פנים והוא רק חושד בנאשם. מבחינה זאת, המתלון אמר לאנשים שונים שהיורה היה רעול פנים, וגם אם כיום הוא סבור בטעות שאמר ליקיר שהיורה היה הנאשם, אין בכך כדי לערער את מהימנותו ביחס לזהות הנאשם כיוורה, הואיל ויכולה להיות אפשרות שגם ליקיר הוא אמר שהיורה היה רעול פנים ושהוא חושד בנאשם, כפי שאמר לאחרים, ואין לשלול אפשרות שהיום הוא סבור בטעות שהוא אמר ליקיר שהיורה היה הנאשם בגלל הקרבה המיוחדת שהייתה בינו לבין יקיר. בקשר לכך נראה לי כאמור לעיל שמדובר בזיכרון אפוסטירורי לאחר פרק זמן ארוך, ויש אפשרות שהמתלון לא זכר במדויק מה אמר לכל אחד מחבריו במועדים שונים ביחס לזהות היורה, וגם אם טעה במקרה זה או אחר, אין בכך כדי לערער את מהימנותו ביחס לעובדה שהוא ראה את הנאשם כמי שירה בו, עובדה שמטבע הדברים נחקקה אצלו וזכר אותה היטב.

יש לזכור שהלך המחשבה בו היה נתון המתלונן לאחר טראומת הירי כשהוא נורה בפתח הבית של חבריו, חשד שמי מחבריו הקרובים ביותר היו מעורבים בכך, כמי שהתקיים בו הפסוק: **"אִישׁ מִרְעֵהוּ הַשְּׂמֶרֶת וְעַל כָּל אֶחָ אֶל תִּבְטְחוּ כִּי כָל אֶחָ עֶקֶב יַעֲקֹב וְכָל רֵעַ רֵכִיל יִהְיֶה"** (ירמיהו ט, 3). במצב זה, היה המתלונן מן הסתם בדילמה קשה, מה לספר על שאירע לו ולמי לספר, שכן לא יכול היה לדעת מי מבין חבריו הקרובים ביותר היו לצדו ומי מהם היה מעורב בניסיון לרצוח אותו. בנסיבות אלו, סביר להניח שמן הסתם, בסמוך לאחר האירוע נקט במשנה זהירות, ונמנע מלספר שהוא זיהה את היורה, מאותם הנימוקים שהצביע עליהם. רק בשלב מאוחר יותר, כאשר סבר שהוא יכול לסמוך על חלק מחבריו, הרשה לעצמו לספר למי מהם על זהות היורה. מחשבה זו הייתה נזילה והשתנתה לאורך התקופה, ויש אפשרות סבירה שלאחר תקופה ממושכת, יכול היה המתלונן לטעות ביחס לשאלה למי מחבריו סיפר על זהות היורה ולמי רק אמר שהיורה היה רעול פנים.

כמו כן, נראה לי סביר שגם אם הנאשם אמר ליקיר שהיורה היה הנאשם, יקיר לא היה מאשר היום את הדברים, כדי לא להיחשף בחברה העבריינית כמלשן, ולאור העניין שיש לו להגן על הנאשם ונטייתו לסייע לו, כפי שעולה ממכלול הראיות, כפי שיפורט להלן בהתייחסות לעדותו של יקיר. עוד יש להוסיף, כי מעבר להשתייכותו של יקיר לחברה העבריינית ולחיים על פי הקודים שלה, לאחר ניסיון הרצח, יקיר התקרב לאילן שיטתית ומהנסיבות האופפות תיק זה, ברור שנטייתו לא תהיה לאשר את גרסת המתלונן אלא את גרסת מי שאילן מעוניין בטובתו, שכן בכך יש לו רווח כפול: הוא מרחיק עצמו מהמתלונן שהוא עד מדינה ומקרב עצמו לאילן ובכך ממזער את הסיכון לפגיעה גם בו.

באשר לטענת ב"כ הנאשם, כי המתלונן טען שראה ביום האירוע את שחר מסיר את המצלמות, דבר שלא היה נכון, הסביר המתלונן שהוא לא ראה את שחר מוריד את המצלמות אלא רק שהוא לא ראה את המצלמות פועלות, וכששאל את שחר בקשר לכך, אמר לו שחר שהוא עובר דירה.

בעניין זה טענה ב"כ המאשימה בסיכומיה, שבעימות אמר השוטר לשחר שהוא טען שראה את שחר מוריד את המצלמות, אך המתלונן עצמו לא אמר את הדברים (סיכומי המאשימה, עמ' 13).

הסבר זה נראה לי סביר ולא נסתר על ידי ב"כ הנאשם.

יתרה מכך, רס"ב איליה גולדין העיד שבמחשב הניח שנתפס בביתו של שחר, ששימש בין היתר, למצלמות אבטחה בביתו, וכעולה מהדו"ח שערך (נ/9), נמצאו 577 קבצי וידאו מחוקים באופן יזום מיום 14.2.11 על ידי משתמש המחשב, והדבר מדבר בעד עצמו.

באשר לטענה שהמתלונן הרשה לעצמו להעיד שהוא זיהה את הנאשם כמי שירה בו, הואיל וחשד בו, נראה לי שטענה זאת אינה סבירה. אף שהייתה למתלונן השערה שאילן בן שטרית ושחר בניטה היו מעורבים בניסיון הרצח על ידי הנאשם, הוא הסתפק בכך שאמר שמדובר בהשערה ונמנע מהפללתם המפורשת (עמ' 18). במצב זה, נראה לי סביר שלו היה מדובר רק בחשד או השערה, המתלונן היה נמנע מלהפלילו, כשם שלא הפליל את אילן בן שטרית בעניין זה, על אף החשד שהיה לו כלפיו, ואין זה סביר שדווקא את הנאשם הוא יפליל בשל חשד או השערה, בעוד שאת אילן בן שטרית ואת שחר בניטה הוא נמנע מלהפליל ביחס לניסיון הרצח שלו, אף שהיו לו חשדות כלפיהם בקשר לכך.

באשר לטענת ב"כ הנאשם, כי גם שמוליק גרינברג, אבי אגבבה וגיל אלבז טענו שהמתלונן אמר להם שהאדם שירה בו

היה רעול פנים, הרי ראשית המתלון אמר שהדברים אינם נכונים. כמו כן נראה לי שעדותו של שמוליק גרינברג אינה מהימנה. לגרינברג יש עניין לסתור ולהחליש את מהימנות המתלון, שמעיד נגדו בכתב אישום חמור שהוגש נגדו. גם לו היה מוכח שהמתלון אמר את הדבר, דבר שאינו נראה לי, לא היה בכך כדי לערער את מהימנותו של המתלון, הואיל וכאמור, יש אפשרות שטעה בכך, כפי שסביר שאמר לאנשים נוספים שהיורה היה רעול פנים ולא רצה לחשוף בפני כל אחד את העובדה שהוא יודע שהיורה היה הנאשם, מאותן סיבות עליהן הצביע המתלון, היינו: על מנת שהדבר לא ייודע, על מנת לנקום ביורה או מתוך חשש לכך שהדבר יסכן אותו. בעניין זה, גם עדותם של אבי אגבבה וגיל אלבז, אינה נראית לי מהימנה, מאותן הסיבות, ולאור נטיותיהם לסייע לנאשם.

כמו כן, חזר ואמר המתלון בעדותו החוזרת בשלב של עדי ההגנה מיום 30.12.13, שסיפר לחברים מהקבוצה של שמוליק גרינברג שהנאשם היה היורה. כשהוצג לפניו תמליל שיחה שהקליט המתלון בפרשת גרינברג (מט 44/12, נ/23), הסביר כי באותה שיחה הוא שוחח עם בנו של שלומי זיתון שהיה בן 7-8, הוא סיפר לו על כך שירו בו, אך לא סיפר לו על זהות היורה. הסברו לכך היה שלא רצה לערב ילד קטן ביחס לזהות היורה, אף שההקלטה הייתה יזומה על ידי המתלון, הסביר המתלון שלא חזר על הדברים בשיחתו עם שלומי זיתון הואיל ולא ראה בכך כל תועלת. הסבר זה נראה לי סביר ומהימן, ובנוסף כאמור לעיל גם אם הייתה טעות בעניין זה מצד המתלון, דבר שאינו נראה לי, לא ניתן לסמוך על זכרוננו שיזכור במדויק מה אמר לכל אחד בכל אחת מהשנים שחלפו בעניין זהות היורה, בעוד שהתמונה שהנאשם היה זה שירה בו נחקקה אצלו וסביר להניח שהוא זכר אותה היטב.

עדותו של שמוליק גרינברג, שטען שיש הקלטה שלא הוצגה, לפיה נשמע המתלון אומר לו שהיורה היה רעול פנים, אינה נראית לי סבירה ומהימנה. עדותו של גרינברג בעניין זה הייתה כבושה ובלתי מהימנה כאמור לעיל. כמו כן, יכול היה הנאשם לנקוט באמצעים לגילוי אותה הקלטה ולהביאה כראיה מטעמו אם הייתה הקלטה כזאת, ומשלא עשה כן, יש בכך כדי להחליש את הטענה, שלא הוכחה שבאה מפי עבריין שהמתלון מעיד במשפט נגדו.

ג. התוספת הראייתית לעדותו של המתלון

מבוא

המתלון מסר לראשונה לרפי עמוס שהנאשם ניסה לרצוח אותו, בעת שביקש לקבל מעמד של עד מדינה. לאחר חתימת ההסכם של עד מדינה העיד על כך במשטרה ומסר עדויות ביחס לעבירות בהן היה שותף.

במקרה זה נחתם עם המתלון הסכם עד מדינה בפרשיות אחרות בהן היה המתלון שותף לעבירות, לגביהן נדרש סיוע לעדותו, אך בדיון זה, לא היה המתלון שותף לעבירה המיוחסת לנאשם, ואינו נחשב כעד מדינה שעדותו טעונה סיוע, אלא רק חיזוק (ע.פ. 2887/07 **יריב ברק ואח' נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו), ע.פ. 3197/07 **וואהבי עיאט נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו)).

כמו כן, יש לבחון האם יש במכלול הראיות כדי להוכיח את האישום נגד הנאשם מעבר לספק סביר.

האמור להלן הוא התנהגות מפלילה של הנאשם: לאחר שנמלט מהאירוע ונצפה לאחר 4 דק' במאפייה (ת/11, ת/76), כשהוא מזיע ולחוץ, ביקש להזמין עבורו מונית בשעה 4:04 לפנות בוקר (כעולה מת/99) והזדהה בזהות בדויה, נמלט לטאבה למשך 21 יום, בכדי שלא ניתן יהיה לבצע בו בדיקות פורנזיות (ת/59, עמ' 2) וחזר לארץ לאחר ששותפו שחר בניטה שוחרר ממעצר, כשהוא הבין מה הראיות נגדו.

כעולה מהודעותיו של עד התביעה ישראל חזן (ת/1, ת/א1), שהוגשו לאחר שהוכרז כעד עוין, ומעדותו, במהלכה תיאר שהנאשם לא נכנס למאפייה, ו**"הבן אדם בא לחוץ כאילו, עצבני, הסתכל לצדדים, מזיע וזהו"** (עמ' 20, ש' 10-11). כן ציין, שהנאשם הזדהה בשם **"ארז"**, וכן שהוא נראה מבוהל והסתכל מצד לצד, כאילו שמישהו רודף אחריו (עמ' 24-25). כן הסביר בחקירתו החוזרת, שהנאשם נראה לחוץ והמזיע, והואיל ומדובר היה בתקופת החורף, הדבר נראה לו מוזר (עמ' 27).

בעדותו של בעל המאפייה - יאיר אברג'יל (ת/31, ת/א31, ת/ב31), סיפר שהעובד שלו חי הסב את תשומת ליבו לבחור שהיה בחוץ ונראה היה לו שהוא מבוהל. בהודעתו ת/א31 אמר: שהוא ראה בעצמו את הנאשם שהוא **"לא רגוע ולחוץ"** (ש' 6-7), ובהמשך אמר: **"ראיתי שהוא לא רגוע, יושב כשפניו בין כפות ידיו, משפשף את הפנים"**, וכשהמונית הגיעה למקום, הוא ממש רץ אליה (ש' 8-9). בחקירתו הנגדית, טען שהוא לא ראה בעצמו את הנאשם, ושכן סיפר לו העובד שלו - חי, אם כי לאחר שהוכרז כעד עוין, אישר שראה את הנאשם מחדר הבצקים, ראה את התנהגותו כי היה לא רגוע ולחוץ, ואישר שהוא רץ אל המונית (עמ' 135 לפרוטוקול מיום 26.12.14).

הלכה פסוקה היא שהתנהגות מפלילה מאוחרת של נאשם מהווה סיוע לראיות התביעה (י. קדמי, על הראיות חלק ראשון, עמ' 316, 2009. בעניין זה, הרי שהימלטות או היעלמות נאשם לאחר התרחשות מעשה עבירה, יכולים לשמש ראיה תומכת ומסייעת, כאשר ביחד עם שתיקתו של הנאשם בחקירותיו במשטרה, למעט "נאום" שמסר בעדותו, שמהווה "עדות כבושה", יש חיזוק משמעותי לראיות התביעה נגדו (ע"פ 3452/11 איתמר שאלתיאל נ' מדינת ישראל, ע"פ 571/86 עמרם אדרי נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 329).

התנהלותו של הנאשם לאחר אירוע הירי

כאמור לעיל וכפי שעולה מראיות חיצוניות נוספות כולל דברי הנאשם, הנאשם הלך לאחר האירוע למאפיית שחמון שהייתה בקרבת הבית, וביקש להזמין מונית ונראה על ידי עובד המאפייה. חי מגן העיד שהוא הזיע, היה לחוץ, עצבני והסתכל לצדדים, כאמור באמרות העד שאותם יש להעדיף על פני עדותו בבית המשפט, בשים לב לכך שאמרתו התקבלה כראיה (ת/1 ות/א1). על כך העיד גם יאיר אברג'יל באמרותיו במשטרה, שהתקבלו כראיה, לאחר שהוכרז כעד עוין, והן עדיפות על פני עדויותיהם בבית המשפט (ת/31, ת/א31).

עובדה זאת תומכת במעורבותו של הנאשם בירי, שכן אם לא היה מעורב בכך, לא היה מגיע בחיפזון ובמצב של לחץ למאפייה ומבקש שיזמינו עבורו מונית, ונמלט לטאבה.

על פי פלט השיחות (ת/99) השיחה שבה הוזמנה המונית הייתה בשעה 4:04, מיד לאחר אירוע הירי. עובדה זאת מצביעה על כך שהנאשם מיהר להסתלק מאילת לאזור טאבה, על מנת שלא להיעצר ולא רצה להיחשף בטלפון האישי שלו כמי שהיה במקום (ת/31, ת/31).

הסברו של הנאשם שלא רצה להזמין בעצמו את המונית הואיל ונהגי המונית אינם נענים לקריאותיו להזמנת מונית בשל חובותיהם הכספיים כלפיו, אינו נראה לי סביר ומהימן, שכן מהעדויות עולה שנהג להזמין מוניות בדרך כלל ושהייתה היענות להזמנותיו, ואף לא הובאה לעניין זה כל ראיה, זאת למרות שהנאשם טען כי כך נהגו נהגי מוניות רבים, ולא הייתה כל מניעה לזמן ולו אחד מהם לעדות, שכן ברור היה אף לנאשם שעניין הזמנת המונית לא על ידו ובשם בדוי, הינה דבר המחייב הסבר מצדו.

כמו כן, תועד הנאשם במצלמות הקיוסק, כשהוא ממתין מחוץ למאפיה למונית שאספה אותו (ת/76). בנוסף, פלט הכניסה והיציאות של הנאשם (ת/43), מראה שהנאשם נהג לצאת את הארץ לטאבה בין השעות 20:00-22:00, בעוד שביום הירי הוא יצא באופן חריג בשעה 04:15, בסמוך מיד לאחר האירוע. עובדות המצביעות על כך שיציאתו לטאבה הייתה קשורה לרצונו להימלט מכל קשר לירי.

גם הסברו לכך שמצא לנכון להישאר בטאבה במשך כשלושה שבועות, אינו נראה לי סביר ומהימן, ויש בו כדי לחזק את עדות המתלונן שהוא זה שירה בנאשם, שאם לא כן, לא היה נשאר שם במשך שלושה שבועות, מה גם שבכך נמנעה מהמשטרה האפשרות לבצע לו בדיקת פרופרינט ביחס לשרידי ירי. הסברו שבטאבה יש שוטרים שיכולים לעלות על התנהגות מחשידה וכי החליט להישאר בטאבה עד לשחרורו של שחר ממעצר בגלל הצורך לטפל בהלוואות, אינו נראה לי סביר ומהימן. לו לא היה לנאשם אינטרס מובהק להמנע מלהיחשף לחקירה בעניין הירי במתלונן, סביר שהיה נמנע מלצאת לטאבה, או למצער מחיש את חזרתו לארץ על מנת לאפשר למשטרה לחקור אותו בזמן אמת בסמוך לאירוע. מבחינה זאת, הסתלקות הנאשם והיעלמותו לפרק זמן ממושך תומכת בעדות המתלונן (ע.פ. 3452/11, **איתמר שאלתיאל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו); ע.פ. 571/86, עמרם **אדרי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו); ויש בה אף כדי ללמד על תחושת אשם.

התנהגות זאת של הנאשם לאחר האירוע, הינה התנהגות מפלילה שיש בה כדי לחזק את עדות המתלונן ואף כדי לשמש סיוע לעדותו (**י. קדמי, על הראיות**, חלק ראשון, 2009, עמ' 310).

עדוּתו של יקיר שריקי

ביחס לעדותו של יקיר שריקי, נראה לי שאין מקום לקבל את עדותו לאור הסתירות שנמצאו בה ולאור מגמתו לסייע לנאשם, אך ניתן להסיק ממנה מסקנות בשל העובדה שהוא ניסה להרחיק את הנאשם ממקום האירוע.

באמרתו (נ/16), שהוגשה על ידי ב"כ הנאשם, שנגבתה בסמוך לאחר האירוע, אמר כי בעת שהיה בבית בליל האירוע, החל בסמוך לשעה 22:00, היו נוכחים בבית רק הוא, שחר, המתלונן, חברתו של שחר ובתה, בעוד שעל פי עדויות רבות שהנאשם לא חלק עליהן ואף על פי עדות הנאשם עצמו, גם הנאשם היה בביתו של שחר בליל האירוע.

ניסיונו של יקיר להעלים את נוכחותו של הנאשם בליל האירוע מצביעה על ניסיונו להרחיק את הנאשם מהאירוע, ויש בו כדי להחליש את מהימנותו בכלל, וביחס להכחשתו כי המתלונן סיפר לו מיד לאחר האירוע שהנאשם היה היורה, בפרט. עובדה זאת תומכת בגרסת המתלונן כי הנאשם היה היורה ומצביעה על העדר מהימנותו של יקיר שריקי שהכחיש את דברי הנאשם בעניין זה.

שמירה על זכות השתיקה והסתרת עובדות רלוונטיות

הנאשם נחקר לראשונה ביחס לאירוע כשחזר מטאבה בימים 6.3.11, 8.3.11 ו-10.3.11, בהם שמר על זכות השתיקה.

לאחר מכן נחקר ביאחב"ל ביחס לעבירות הימורים והלוואות ביום 1.2.12. גם בחקירה הזאת שמר על זכות השתיקה,

פרט לכך שאמר כשנשאל על אירוע הירי, שהוא היה בטאבה, וכשחזר משם נעצר ושוחרר.

בחקירותיו הרבות של הנאשם, שמר בחלק מהן על זכות השתיקה, ובחלק אחר מסר מספר עובדות כפי שמצא לנכון.

בשתיקת הנאשם בחקירות יש משום חיזוק לעדות המתלונן, ובהתנהגותו המניפולטיבית בחקירות, בכך שהוא בחר באופן סלקטיבי באילו נושאים להתבטא ובאילו נושאים לא להתבטא, ואף העלים בחקירותיו במשטרה את העובדה שהוא היה נוכח בזירת אירוע הירי, עליה סיפר רק בעדותו בבית המשפט. האמור יכול להיות גם משום התנהגות מפלילה המגיעה לכדי ראייה נסיבתית ולכדי סיוע לעדות המתלונן בקשר לכך נאמר על ידי י. קדמי: "בהסכמה להשיב במסגרת חקירה לשאלות המתייחסות לעבירה אחת וסירוב מוחלט להתייחס לעבירה אחרת, ניתן לראות התנהגות מפלילה העולה כדי סיוע לעניין העבירה האחרת" (י. קדמי, **על הראיות**, 2009, עמ' 312, ע"פ 1988/02 **מדינת ישראל נ' מקדאד** ע"פ 230/84 **חג'בי נ' מדינת ישראל**, פ"ד ל"ט(1) 785, 789, ע"פ 11068/08 **מדינת ישראל נ' אמיר סנקר**, ע"פ 718/14, 458/14 **מנחם אדרי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו)).

סתירות ותמיהות בדברי הנאשם

ביחס לאירוע, הציג הנאשם מספר גרסאות. בת/105 מיום 1.2.12 אמר שהיה בטאבה, וכשחזר נעצר, בת/108 אמר שהלך באותו ערב לטאבה כדי להמר. באותה עת, הנאשם לא היה מודע לכך שהוא נראה מצולם במאפיה מספר דקות לאחר האירוע.

במענה לכתב האישום, הנאשם אמר שאמר לשחר שהוא נוסע לטאבה וכן שהיה במאפיה, לאחר שנודע לו מחומר הראיות שהוא תועד במצלמות האבטחה בסמוך למאפיה וידע שבבית של שחר נורו יריות.

בשום שלב עד לעדותו לא אישר הנאשם שהיה בקרבת הבית ממנו נורו היריות בזמן הירי.

בכך ניסה להעלים עובדה מהותית, שהיה בה כדי להרחיק אותו מכל קשר לאירוע ובכך יש כדי לחזק את עדות המתלונן.

גם העובדה שקשר את נסיעתו לטאבה לרצונו להמר אינה מתיישבת עם ההקשר לאירוע הירי, שמיד לאחריו נסע לטאבה.

בקשר לכך אמר על-פי עצת עורך דינו במשטרה את המינימום שבמינימום. הנאשם היה זכאי לשמור על זכות השתיקה ולהימנע ממסירת גרסה, אך יש לכך מחיר.

הנאשם כבש את גרסתו המלאה במשך שלוש שנים עד לאחר ששמע את כל ראיות המאשימה ויכול היה להתאים את גרסתו לכל העדויות. במצב זה היה באמרותיו במשטרה ובמענה כדי לנסות להרחיק את עצמו מאירועים הקשורים לירי, והסבריו לכבישת עדותו לשלב של ראיות ההגנה אינם נראים לי סבירים ומהימנים, כהסברים המצביעים על רצון לומר את האמת, אלא על ניסיון להציג גרסה שתפרש ותציג את האירועים באופן שלא תסתור ראיות מהותיות מהימנות ותנסה להסביר ראיות אחרות שאותן ניתן לפרש באופן שלא יפליל את הנאשם.

טענת הנאשם שגם במענה לכתב האישום הסתפק בתשובה כללית, הואיל ולא סמך על הפרקליטות ומחשש שב"כ המאשימה תוכל לחבל בגרסתו, אינה נראית לי סבירה ומהימנה.

ב"כ המאשימה לא יזמה הבאת ראיות שלא היו בחומר החקירה, שלא הועמד לעיונו של הנאשם, ולא היה יסוד לחשש שתנסה לחבל בגרסת הנאשם וראוי היה להימנע מטענה מסוג זה כשאין לה כל בסיס עובדתי.

נראה לי סביר שהנאשם רצה לראות איך יעמדו עדי התביעה בחקירה ראשית ובחקירה נגדית, ולאחר מכן לנסות להתאים את עדותו באופן שיתיישב עם ראיות התביעה, בעוד שמסירת גרסה מפורטת בחקירה או במענה הייתה יכולה לסבך אותו בעובדות שלא היו מתיישבות עם ראיות מהימנות שעלו בחקירת עדי התביעה בשמיעת העדויות. אפשרות זאת אינה מתיישבת עם רצון לחשוף את כל האמת ואין בה כדי להצביע על נימוק סביר לכבישת העדות עד לשלב של ראיות ההגנה.

הנאשם טען בעדותו שיצא מהדירה כעשר דקות - רבע שעה לפני הירי (עמ' 263), הלך לקנות סיגריות וחזר לדירה כי נגמרו לו השיחות במכשיר הטוקמן. פלט השיחות מהטלפון של הנאשם (ת/93) מראה כי עד לשעה 02:15 הנאשם עדיין משוחח גם בשיחות יוצאות. ממועד זה ובמהלך האירוע עד לשעה 04:36, הנאשם אינו מקבל ואינו מוציא שיחות מהטלפון שלו.

הנאשם טען שכששמע את היריות חשב שירו שהיה חברו הטוב והוא דאג לו. ב"כ המאשימה טענה שלא ניתן הסבר מניח את הדעת מצד הנאשם מדוע לא ניסה להזעיק משטרה או לחוש לעזרתו בעת שחשב שחברו הטוב שחר נורה ומיהר לברוח לטאבה, ובמקום להתקשר ולשאול לשלומם של שחר או של מי שנורה ברח ללכת למאפיה להזמין מונית ולברוח לטאבה - טענה זו לא קיבלה מענה של ממש.

ביחס לטענת הנאשם שלא היו לו שיחות יוצאות, טענה ב"כ המאשימה שגם לשיחתה של דלית שהתקבלו במכשיר שלו בשעה 04:36, לא ענה, כפי שעולה מהפלט ת/93 (עמ' 28 לסיכומי המאשימה). הסברו של הנאשם שלא התקשר כי לא היו לו שיחות יוצאות, אינו מסביר מדוע לא ניסה להתקשר מטלפון אחר ומדוע לא ענה לשיחה הנכנסת של דלית. טענת הנאשם שלא הייתה לו שיחה מדלית אינה מתיישבת עם ממצאי פלט השיחות. גם טענת ב"כ הנאשם שאין ראייה שהשיחות במסרון יצאו מדלית, אינה מסבירה מדוע לא השיב הנאשם לשיחות שיצאו מהמכשיר שלה, ולא ניסה לשאול לשלומה או לשלומם של שחר בעת שהתקבלה אצלו שיחה מהטלפון של דלית (פרוטוקול מיום 17.6.14 עמ' 270-272).

סתירות אלו יכולות להגיע לידי שקרים המשמשים כסיוע, התנהגותו המניפולטיבית בחקירה באופן השימוש המניפולטיבי בזכות השתיקה יכולה להגיע לכדי סיוע (י. קדמי, על הראיות, 2009, עמ' 298-309).

ביחס לאירוע, אמר הנאשם כי בליל האירוע יצא לטאבה להמר, כפי שהוא רגיל לעשות, ובעת שהיה בטאבה שמע ששחר עצור, המתין ששחר ישתחרר על מנת שיהיה מי שיטפל בקו ההלוואות, ואז חזר ונעצר במסוף בטאבה. בגרסה זאת, לא אמר הנאשם דבר על כך שבלייל האירוע שמע ירי בעת שהתקרב לביתו של שחר.

כמו כן, טען הנאשם שהוא ידע שהמתלונן הינו עד מדינה וחזר ארצה מדרום אפריקה בידיעה שהמשטרה מחפשת אותו, והוא בכל זאת הגיע לארץ בידיעה שהוא חף מפשע. מעבר לכך סירב להיחקר ושמר על זכות השתיקה.

בחקירותיו במשטרה לא אמר אם היה בטאבה או לא היה בטאבה בזמן האירוע, לא אמר שהיה בקרבת הבית של שחר בזמן האירוע וגם לא אמר שהיה בקרבת הבית של שחר ושמע את יקיר ורק אז הלך לטאבה. בכך רצה להרחיק את עצמו מכל קשר לאירוע, ויש בכך כדי להחליש את מהימנותו ולחזק את גרסת המתלונן.

פלטי הכניסות והיציאות של הנאשם לטאבה ומטאבה בחודשים ינואר-פברואר 2011 (ת/43), מצביעים על כך שהוא יצא בתקופה האמורה לטאבה רק במקרים בודדים בהם הוזמן על ידי שחקנים, והוא יצא לשם בסמוך לשעות 20:00 - 22:00 ושב לארץ בסמוך לשעות 03:00 - 05:00, בשל העובדה שלא הייתה עבודה רבה בטאבה בשל האירועים במצרים, בעוד שהיציאה לטאבה בסמוך לשעה 04:00 לפנות בוקר הייתה חריגה. על כן סביר להניח שיצא לשם בחיפזון על מנת שלא יעצר, שלא יחקר ושלא יעבור בדיקות פורנזיות כגון: בדיקת פרופרינט.

ביחס לטענתו של הנאשם שהיה יותר מסוכן לצאת לטאבה, עולה מעדות של מנהל מסוף טאבה, לאון אוחנה (ת/45) כי לא נערך חיפוש על אנשים שיצאו לטאבה ולא בוצעה בדיקה במגנומטר ואפשר היה לעבור לשם גם עם נשק, כאשר הבדיקות נעשו רק לשבים מטאבה. הסברה של ב"כ המאשימה בעניין זה, נראה לי סביר ועדיף על פני טענתו של הנאשם.

טענת הנאשם כי ביקש מעובדי המאפיה להזמין מונית, הואיל ולא רצה להזדהות בשמו בפני נהגי המוניות, אינה סבירה, לאור העובדה שגם במאפיה הוא הזדהה בשם בדוי והדבר מצביע על כך שרצה להסתיר את נסיעתו לטאבה, ועל כך שגם לו היה מזמין את המונית בעצמו יכול היה להשתמש בשם בדוי.

הנאשם לא נתן הסבר סביר ומהימן להתנהלותו בהסתלקותו מזירת האירוע ומנוסתו לטאבה וגם בכך יש כדי להחליש את מהימנות עדותו וכדי לחזק את עדות המתלון.

כל הסתירות והתמיהות הנ"ל, מצביעות אף הן על התנהלותו המניפולטיבית של הנאשם, הן בחקירותיו, והן בעדותו בבית המשפט, ויש בכך כדי להגיע אף לשקרים, שבכל אלה יש כדי לשמש חיזוק וסיוע לעדותו של המתלון כאמור לעיל.

התנהגות המתלון

התנהגותו של המתלון, שלא חזר לאילת לאחר ששוחרר מבית החולים, מלמדת אף היא כי הוא ידע מי היורה ולאילו גורמים הוא היה קשור. במהלך עדותו הסביר: **"מה שהסברתי שאחרי הירי באילת, זה מוטי אברהמי ירה בי והוא היה מקושר למיכאל מור, ומיכאל היה מחובר עם אילן והם רצו להשלים את העבודה, אז אין סיכוי שאני אחזור לשם, כי הכל מתנהל במרותו של אילן.."** (עדות מיום 10.9.13, עמ' 77, ש' 21-30).

המתלון הסביר בעדותו **שלא אמר שהנאשם ירה בו, תחילה כי רצה להתנער מהחוקרים בשל הכאבים מהם סבל, ובהמשך הוסיף, שמאחר והוא רצה לנקום בו, והן מאחר וחשב שהוא הולך למות, והוא לא רצה למות בידיעה שהוא נחשף כמקור משטרי.**

קשריו של הנאשם עם שחר בניטה ומיכאל מור

ב"כ המאשימה התייחסה בסיכומיה לכך שהנאשם טען בחקירה ראשית כי מיכאל ושחר היו חברים שלו, שהוא (הנאשם) עבד בהלוואות למהמרים בטאבה עבור שחר, וכששחר הפסיד כספים הוא החל לעבוד בטאבה עבור חברה בבעלותו של מור, אף הכחיש שהוא עבד במישרין עבור מור (25.5.14, 235-238, עמ' 29 לסיכומי המאשימה), ובהמשך אישר שנתן הלוואות בטאבה בזמן האירוע מטעם החברה שהייתה שייכת לדבריו למשפחתו של מור (עמ' 238). מנגד, בחקירתו במשטרה מיום 1.2.12, טען הנאשם ששחר לא היה חבר שלו. הוא נשאל אם שחר נתן לו הוראות והוא הכחיש (עמ' 12).

35), וטען ביחס למיכאל מור שהדבר היחיד שהיה לו באילת היה ההלוואות בטאבה עם חשבוניות (ת/105, עמ' 38, ש' 15, עמ' 41 ש' 4-5).

בעדותו בבית המשפט נשאל מדוע בחקירתו במשטרה לא אמר שמדובר בחברה השייכת למשפחתו של מור כפי שטען בבית המשפט, אלא אמר שמור עצמו עסק בהלוואות, ובשיחות שביצע הנאשם עם מור לאחר האירוע, הוא שוחח עם מור על מעצרו של מור ושל שחר ודיבר על העברת כספים של חייב בשם מוריס למור (שיחות 532, 586, 629, 644, 659, בעמדה 52146). בתשובה לכך, אמר הנאשם בחקירתו הנגדית שהוא התכוון להעברת כספים למשפחתו של מור ולא למור עצמו. הסבר זה אינו נראה לי סביר ומהימן, כך שיש בסתירות הנ"ל כדי להחליש את עדות הנאשם וכדי לחזק את עדותו של המתלונן, שכן הדבר מצביע על קשר ישיר עם מור ושחר, והתכחשותו של הנאשם לקשריו עם שחר ועם מור מצביע על ניסיונו להרחיק את עצמו מכל קשר לאירוע שארע בביתו של שחר, וניתן לראות בכך גם שקרים המגיעים לכדי חיזוק וסיוע לעדות המתלונן.

קשריו של הנאשם עם המתלונן ועם אילן בן שטרית

לקשריו של הנאשם עם המתלונן ועם אילן בן שטרית אין קשר ישיר לשאלת מהימנות המתלונן או הנאשם לענייננו, שכן לא הוכח די הצורך הקשר בין הניסיון לרצוח את המתלונן ובין הקשר שבין הנאשם לבין אילן בן שטרית, פרט להשערתו של המתלונן, שכאמור לא הוכחה מעבר לספק סביר, שאילן בן שטרית היה מעורב בניסיון לרצח של המתלונן, בגלל השוד שתוכנן, לאחר שאילן בן שטרית נסוג מהוראתו לבצע את השוד, כאמור.

אך מנגד, הסתירות שהתגלו בעדויות הנאשם, בניסיונו להסתיר או לעמעם את הקשרים שהיו לו עם אילן בן שטרית, או את טיב קשריו עם הנאשם מצביעים לכאורה על ניסיונו של הנאשם להרחיק את עצמו גם מאותה השערה של הנאשם בדבר הקשר בין ניסיון הרצח ובין אילן בן שטרית או את האפשרות שניסיון הרצח היה קשור לניסיון לשדוד את הנאשם בו היה מעורב המתלונן. בקשר לכך הצביעה ב"כ המאשימה על כך שבעדותו בבית המשפט, אמר הנאשם שאין לו כל קשר עם אילן בן שטרית, פרט להיכרות כללית (עמ' 365, 17.6.14), בעוד שמהאזנות הסתר עולה שלאחר ניסיון הרצח ועזיבתו של המתלונן את העיר אילת, הקשר בין הנאשם ובין אילן בן שטרית היה הדוק, והנאשם קיבל הוראות מאילן בן שטרית **(עמדת האזנה 595/96, שיחות 421, 439, 468, 492, 528, 561, 591, 606, 694, 700 ו-1058 מדצמבר 2011 (סיכומי המאשימה עמ' 31-30))**. אף שאין ראיה מספקת לקשר בין הנאשם ואילן בן שטרית ובין ניסיון הרצח, יש בניסיונו של הנאשם להרחיק את עצמו מקיומו של קשר הדוק בינו ובין אילן בן שטרית, כדי להצביע על ניסיון להרחיק את עצמו מקשר כזה.

ד. טענות ב"כ הנאשם

חזרת הנאשם לארץ מדרום אפריקה

טענתו של הנאשם שהעובדה שהוא חזר לארץ מדרום אפריקה, אף שידע שהנאשם משמש כעד מדינה ואף שידע שיש חשדות נגדו והוא דרוש למשטרה, מצביעה על חפותו ראויה להתייחסות לאור טענתו, שלו אכן היה הוא זה שירה במתלונן, כשהוא גלוי פנים והיה מודע לכך שהמתלונן ראה אותו בעת שירה, כפי שטוען המתלונן, סביר היה שהיה חושש לחזור לארץ והיה מעדיף להישאר בדרום אפריקה.

קשה לעמוד בדיון זה על מכלול שיקוליו של הנאשם כשהחליט לחזור לארץ, אף שידע שהוא דרוש לחקירה, ושאלה זאת יכולה להתעורר גם ביחס לחזרתו מטאבה לארץ לאחר כשלושה שבועות, ומדוע בחר לחזור אם ידע גם אז שהנאשם זיהה אותו בעת שירה בו ועלול להפליל אותו.

יש אפשרויות שונות שהוא חזר לארץ משיקולים שונים השמורים עימו, על אף שיכול היה לדעת שהמתלון זיהה אותו בעת הירי, ואמר לו "לא מתאים מוטי", וכשירה בו המתלון הסתיר את פניו בידו (ת/36, ת/37).

ביחס לחזרתו של הנאשם לארץ מטאבה, באותה עת, המתלון לא היה עדיין עד מדינה, כך שהנאשם היה יכול לסמוך על כך שהמתלון לא יפליל אותו במשטרה, לאור השתייכותו של המתלון לארגוני פשיעה ונטייתם של עבריינים, שלא לחשוף את זהות היורה עליהם, מתוך חשש לחייהם או משיקולים אחרים.

בקשר לכך, נראה לי שאין בראיות ואין טענה מצד הנאשם, ביחס לחזרתו לארץ מדרום אפריקה, שאף שידע שהמתלון משמש כעד מדינה ביחס לארגוני פשיעה להם היה שותף המתלון, שהמתלון העיד במשטרה גם נגד הנאשם שאותו הוא זיהה כמי שירה בו.

במצב זה קבלת גרסת המתלון שהוא זיהה את הנאשם כמי שירה בו, מעוררת את השאלה האם הנאשם היה מודע לכך שהמתלון זיהה אותו, או שמא בגלל המיקום של הנאשם בזמן הירי, בגלל פתאומיות הירי, ובשל העובדה שהמתלון הגן על פניו באמצעות ידיו בתחילת הירי, לא היה מודע לכך שהמתלון זיהה אותו.

ביחס לעובדה שהנאשם חזר לארץ מדרום אפריקה יכול היה הנאשם לומר בליבו שהעובדה שחלף זמן כה רב והוא שוחרר ממעצר אף שהיה חשוד בביצוע הירי לעבר המתלון, מצביעה על כך שלא היו בידי המשטרה ראיות מספקות להפללתו בניסיון לרצח של המתלון.

כמו כן, ניתן לומר שגם בעת שחזר מדרום אפריקה, גם אם היה הוא מי שירה בנאשם בפנים גלויות, אף אם המתלון היה מודע לכך שהמתלון זיהה אותו, עדיין יכול היה לחשוב שהמתלון לא יעיד נגדו, כשם שלא העיד נגדו קודם לכן בעת שהנאשם היה בטאבה ובמהלך מעצרו עד לנסיעתו לדרום אפריקה, גם לאחר שהמתלון חתם על הסכם עד מדינה, בשל העובדה שהיה למתלון חומר רב למדי למסור למשטרה נגד שלושה ארגוני פשיעה בהן היה שותף, ולא היה נזקק בהכרח להעיד גם נגד הנאשם כמי שניסה להרוג אותו, ובכך לפתוח חזית יריבות נוספת גם עם הנאשם וחבריו.

בנוסף, נראה לי שקשה לקבוע את מכלול השיקולים והמחשבות שהתרוצצו בקרבו של הנאשם בעת שהחליט לחזור מדרום אפריקה לארץ, ויתכן שבדיעבד לאחר שנעצר והואשם בניסיון לרצח את הנאשם, הגיע למסקנה שטעה בכך שהחליט לחזור לארץ, אך סביר שהשיקולים שהיו לו לחזור לארץ היו בעיניו באותה עת חזקים יותר מהסיכונים להם היה מודע, ביחס לאפשרות הפללתו ומעצרו בהקשר לניסיון הרצח של המתלון.

לאור זאת, נראה לי שאין בטענה זאת כדי לפגוע במהימנות המתלון בעניין זה.

העובדה שהנאשם ירה במתלון כשפניו גלויות ולא הכין אמצעי מילוט

גם ביחס לשיקולי הנאשם לירות במתלון כשהוא גלוי פנים, הסברו של המתלון היה כי הנאשם ירה בו מספר יריות קטלניות שכוונו לפלג גופו העליון, שהיה בהן כדי להמית אותו בסבירות גבוהה, ועל כן לא חשש לירות בו כשהוא גלוי

פנים. כמו כן, יש אפשרות סבירה שהנאשם סבר שהמתלונן לא יזה אותו בגלל פתאומיות הירי או שהנאשם סבר שגם אם המתלונן יזהה אותו, הוא לא יפיל אותו, כאמור לעיל.

בנוסף, גם בעניין זה, רבות מחשבות בלב איש, ולא ניתן לדעת מה היו הסיבות המדויקות לביצוע הירי, וסביר להניח, שהירי נעשה על רקע ספונטאני והחלטה מידית של הנאשם, בלי שעלה בידו להיערך מבעוד מועד, ולהצטייד באמצעים להסתרת הפנים ולהכנת אמצעי מילוט.

במצב זה, נראה לי שלנוכח מהימנות עדות המתלונן בעניין זה והראיות הנוספות, כאמור לעיל וכמפורט להלן, אין בטענה זאת, כדי להחליש את עדות המתלונן או כדי לעורר ספק סביר שלא הוסר ביחס לאשמת הנאשם.

הטענה כי היורה היה רעול פנים

לטענת המאשימה, עדותו של המתלונן כי הנאשם היה היורה, הייתה עקבית ואמינה בעניין זה, ונמסרה על ידיו לפני שחתם על הסכם עד המדינה בעוד שעדויות הנאשם, שנועדו לבסס את הטענה שהיורה היה רעול פנים היו סותרות ובלתי מהימנות. בקשר לכך טען ב"כ הנאשם שהמתלונן אמר לשוטר אנדריי בזירה שלא ראה מי ירה בו או מה לבש (מוצג שלא סומן בין ת/59, ת/60). לשוטר גל גפני אמר שהבחין ביורה אחד בלבד שהיה רעול פנים ונמלט רגלית מהזירה (ת/62), ואמר לשוטרים בבית החולים שהוא לא יודע מי ירה בו ואינו מעוניין לשתף פעולה. המתלונן הסביר שבאותה עת לא רצה למסור כל מידע ביחס לאירוע, כאמור לעיל.

המתלונן פנה מיוזמתו למשטרה וביקש לשתף איתם פעולה ביום 23.4.12, כשלושה חודשים לפני החתימה על הסכם עד מדינה, וסיפר לאנשי המודיעין רפי עמוס ואלברט אביטן, כי ניסו לחסל אותו אנשים מארגונו של מיכאל מור, בחר בשם מוטי אברהמי (הנאשם), שניסה לחסלו. כמו כן, סיפר שבעת שהיה באולמי הינומה בבאר שבע ירה בו בן ועונו ויוסי אדרי בעט בו כאשר ניסה להימלט מהירי. באותה עת, עדיין התלבט אם לשמש כסוכן מטעם המשטרה וכעד מדינה הואיל וחשש לחייו.

לאחר מכן חתם על הסכם עד מדינה מקדמי ביום 5.7.12, ומסר גרסה מתומצתת ביחס לאירוע, ולאחר שחתם על הסכם עד מדינה מסר גרסה מפורטת. המתלונן הסביר בחקירתו כי תחילה אמר לשוטרים שלא ראה מי ירה בו או שהיורה היה רעול פנים, הואיל ובעולם העברייני לא מוסרים שמות ולא מפלילים עבריינים אחרים, וכן שהוא חשב לנקום בנאשם ולא רצה שהמשטרה תדע על כך. לטענת ב"כ המאשימה אין לקבל את טענת הנאשם שהמתלונן לא ידע מי היה היורה והחליט להעיד נגד הנאשם, רק מפני שחשד בנאשם שביצע את הירי ולאחר שהנאשם נעצר בסמוך לאחר הירי.

בעניין זה, טען המתלונן שנעצרו אנשים שונים, לפחות שבעה אנשים בקשר לניסיון הרצח של המתלונן. לו רצה להפליל את הנאשם, יכול היה לערב אותו בעבירות נוספות הקשורות לארגון הפשע של אילן בן שטרית, אך לא עשה כן, ולא קשר את הנאשם לשום אירוע הקשור לארגון פרט לניסיון הרצח שלו.

הסבריו של המתלונן נראים לי סבירים ומהימנים כאמור לעיל וכמפורט להלן.

עדויות של יקיר שריקי שהנאשם סיפר לו שהיורה היה רעול פנים

עמוד 60

לטענת ב"כ הנאשם, המתלון סיפר ליקיר שריקי שמי שירה בו היה רעול פנים, בניגוד לעדות המתלון, בה אמר שהוא סיפר ליקיר שריקי שהנאשם הוא שירה בו.

בקשר לכך, אמר הנאשם כי בחקירותיו אמר שיש לו קלף מנצח, כאשר התכוון לכך שיקיר שריקי אמר לו שהמתלון סיפר לו שמי שירה בו היה רעול פנים, בניגוד לעדות המתלון שהוא זיהה את הנאשם כמי שירה בו. לטענת הנאשם, הוא העלה את הטענה הנ"ל בדיון בהארכת מעצרו במהלך החקירות, אך מפרוטוקול הדיון עולה שהנאשם אמר לבית המשפט בדיון בהארכת המעצר שיקיר עצמו **ראה** שהיורה היה רעול פנים.

יקיר הכחיש את הטענה לפיה אמר שהוא ראה את היורה, שהיה רעול פנים, אלא רק אמר שהמתלון אמר לו שהיורה היה רעול פנים.

בקשר לכך טען הנאשם שהייתה טעות בפרוטוקול הדיון במעצר, והוא אמר שם שיקיר סיפר לו שהמתלון אמר לו שהיורה היה רעול פנים, ולא שיקיר ראה שהיורה היה רעול פנים.

מנגד, המתלון העיד שהוא אמר ליקיר שמי שירה בו היה הנאשם.

בקשר לכך נראה לי שאין לקבל את טענת הנאשם שיש טעות בפרוטוקול הדיון במעצר, ואכן יש סתירה בין דברי הנאשם במעצר שיקיר אמר לו שהוא עצמו ראה שהיורה היה רעול פנים ובין עדותו של יקיר ועדות הנאשם בבית המשפט, ויש בכך כדי להחליש את מהימנות הנאשם.

כמו כן, עדותו של הנאשם בעניין זה הייתה כבושה ולא הועלתה על ידיו בחקירות במשטרה, גם לא בעימות וגם לא במענה לאישום, והנאשם העיד על כך לראשונה רק בשלב ראיות ההגנה.

עדותו של יקיר בעניין זה הייתה עדות כבושה ורצופה בסתירות.

יקיר שריקי מסר בחקירותיו ובעדותו בבית המשפט כי הוא לא הספיק לצאת מהדירה של שחר בעקבות המתלון, ולא ראה מי ירה בו. כמו כן, כשיקיר עומת עם הפרפראזה (נ/21), שממנה עולה שהוא ראה את היורה, ושהיורה היה רעול פנים ושהוא חושד בנאשם לפי מבנה גופו - טען שהוא לא ראה את היורה. גם בשני עימותים שנעשו בין המתלון ליקיר (ת/127, ת/128), הטיח המתלון ביקיר שמיד לאחר אירוע הירי הוא סיפר ליקיר שהיורה הוא הנאשם.

גרסת הנאשם אינה תואמת לגרסה שמסר יקיר, בעניין המפגש ביניהם והשיחה אודות המתלון. בקשר לכך אמר הנאשם שפגש את יקיר כ- 2-4 חודשים לאחר אירוע הירי, ויקיר סיפר לו שהיורה היה רעול פנים, ולדבריו הוא לא התעמת עם יקיר ולא שאל אותו, כי זה היה לו מוזר לדבר איתו על כך (פרוטוקול מיום 25.5.14, עמ' 186 ש' 1). לעומתו, יקיר אמר בחקירתו הראשית, כי הוא פגש במקרה את הנאשם. הנאשם שאל אותו לשלומו של המתלון, אך הוא אמר לו שהם לא בקשר. לדבריו, הנאשם אמר לו **"ידוע מישהו, משהו?"**, ויקיר השיב: **"לא, לא ידוע כלום, רק א.ו. חושד בכמה אנשים"** (פרוטוקול מיום 5.2.15, עמ' 444, ש' 5 - 7). בהמשך אמר שאינו זוכר האם אמר לנאשם שהמתלון חושד גם בו (פרוטוקול מיום 9.2.15, עמ' 473, ש' 16-21). ניכר שגרסאותיו של יקיר רצופות דברים שאינם אמת, וכי הוא ידע שהיורה הוא הנאשם, במיוחד כעולה מהגרסה שמסר מיד לאחר האירוע, בה השמיט את העובדה שהנאשם היה נוכח אותו יום בביתו של שחר, וכן ששיחקו יחד בקלוב של מגורי (נ/16, ת/32). כן הסתיר את עניין תכנון השוד ואת העובדה ששוחח עם שי כהן ז"ל במשך 28 שניות לגבי השוד, כעולה מפלט השיחות היוצאות שלו (נ/13). גם ההסבר שנתן לניתוק הקשר שלו מהמתלון, כי לדבריו המתלון רצה להתנצל בפני מי שירה בו, ולפיכך אינו "גבר" בעיניו,

והדבר מחק חברות של שנים (פרוטוקול מיום 5.2.15, עמ' 444-445) - אינו הסבר סביר ואינו אמין.

עדותו של יקיר רצופה סתירות ודברים שאינם אמת, אינה נראית לי סבירה ומהימנה ואני מעדיף בעניין זה את עדות המתלונן, שהוא סיפר ליקיר שמי שירה בו היה הנאשם על פני עדויותיהם של הנאשם ושל יקיר.

בקשר לכך נראה לי שגם לו היה מתברר שהמתלונן סיפר ליקיר שמי שירה בו היה רעול פנים, ניתן היה להסביר את הדבר שהוא נמנע מלספר לו על זהות היורה מאותם שיקולים שנמנע מלספר לאחרים מי היה היורה, אם משום שרצה לנקום ואם מפני שחשש שהעניין יכול לחשוף אותו ולסכן את חייו, ובמקרה כזה לא ניתן היה לשלול שגם האמון של המתלונן ביקיר, שהיה מקורב אליו, היה אמון בעירבון מוגבל, בשים לב למערכת היחסים המורכבת שהייתה בין המתלונן ובין חבריו לארגוני הפשיעה, שלא סמכו זה על זה.

בעניין זה מתעוררת השאלה מדוע לא היה המתלונן עקבי בהחלטתו שלא לחשוף את העובדה שהוא זיהה את הנאשם כמי שירה בו, והוא סיפר רק על מספר אנשים, ונמנע מלספר על כך למשטרה ולגורמים אחרים.

בעניין זה נראה לי כאמור לעיל שקשה כיום לעמוד באופן אפוסטריורי על שיקוליו של הנאשם לספר לגורמים מסוימים שאינו יודע מי היה היורה ולגורמים אחרים, שהיורה היה הנאשם. בקשר לכך הצביע המתלונן על קרבה מיוחדת שהייתה לו עם יקיר, סביר להניח שבעת שסיפר לו על כך בגלל היחסים קרובים ביניהם ולא חשש בעת שסיפר לו על כך, שיעביר את הדברים לאחרים, ובדיעבד הסתבר שיקיר חצה את הקווים בעקבות הפיכתו של המתלונן לעד מדינה והחליט לסייע בעדותו לנאשם.

בנוסף, נראה לי כאמור לעיל, שהלך המחשבה של המתלונן אם לספר על זהות היורה, מתי לספר, למי לספר ולמי לא לספר, עבר שינויים, בשל ההתלבטות והחששות של המתלונן בקשר לכך, ועל כן בסופו של דבר, משיקולים שונים ובמועדים שונים החליט לספר על כך כפי שסיפר.

הפרפרזות של יקיר שריקי שהמתלונן נשמע אומר שהיורה היה רעול פנים וכי הוא חושד בנאשם

גם באותן פרפרזות אין כדי להחליש את מהימנות המתלונן כאמור בניתוח הראיות בסעיף 5.ב דלעיל, שכן קשה לדעת מה היו משקלם ומהימנותם של אותם מידעים, היו יכולים להיות שיקולים שונים ליקיר למסור את הדברים שהוא נשמע אומר בעניין זה וסביר להניח שגם ליקיר, בעת שאמר שמי שירה במתלונן היה רעול פנים, היה שיקול שלא לחשוף את דברי המתלונן, שמי שירה בו היה הנאשם, הואיל ובכך היה כדי להפליל את הנאשם, דבר שלא רצה בו, בעוד שדבריו שהמתלונן חושד בנאשם, כאמור בידיעה הנוספת, היו דברים שרבים ידעו על כך, ולא חשב שיהיה בכך משום הלשנה שיהא בה כדי להפליל את הנאשם, בעוד שאת העובדה שהמתלונן אמר לו שהנאשם הוא שירה בו, הוא לא רצה לחשוף .

דברי הנאשם שהיורה היה רעול פנים בעת שחשב שהוא הולך למות

ביחס לטענת ב"כ הנאשם, שהמתלונן מסר לאנשי המשטרה מיד בסמוך לאירוע, כשחשב שהוא הולך למות, שמי שירה בו היה רעול פנים, נראה לי שיש לקבל את הסברו של המתלונן, שבאותה עת לא רצה לחשוף את העובדה שהוא זיהה את הנאשם כמי שירה בו מתוך קוד התנהגות של עברייני שאינו מלשין ואינו מוסר את זהותו של מי שירה בו והעדיף

לשמור את "שמו הטוב" כעבריון שאינו מלשין, גם כשידע שהוא הולך למות.

הסברים סותרים בדברי המתלון

ביחס לטענת ב"כ הנאשם שנמסור נימוקים סותרים ביחס לאי חשיפת זהותו של הנאשם על ידי המתלון בפני גורמים שונים, נראה לי כאמור לעיל שמדובר בהסברים סבירים בעלי מכנה משותף המשלימים זה את זה, ואין בכך כדי להחליש את מהימנותו, כאמור לעיל.

העובדה שהמתלון סיפר למספר אנשים שהנאשם ירה לעברו

גם ביחס לעובדה שהנאשם לא סיפר לחלק ממחבריו שהנאשם ירה לעברו, נראה לי כאמור לעיל שניתן הסבר סביר ומהימן מצד המתלון כמפורט לעיל.

הכובע והכפפות

באשר לכובע הגרב והכפפות שנמצאו לטענת ב"כ הנאשם "בשביל הבריחה", נראה לי שלא הוכח קשר ביניהם ובין האירוע, כאשר הפריטים הללו נתפסו כחודש לאחר האירוע, באדנית הנמצאת בבניין אחר, כך שאין בהם כדי להחליש את מהימנות המתלון.

בגדי היורה

באשר לבגדי היורה, טען ב"כ הנאשם שהמתלון מסר בעדותו בבית המשפט שהיורה לבש קפוצ'ון שחור-אפור, בעוד שבצילומי מצלמות האבטחה בקלוב של מג'ורי שם שהה בערב האירוע ומצלמות המאפיה, עולה שהוא לבש בגד בצבע בהיר. בקשר לכך נראה לי סביר שבשל פתאומיות הטראומה של הירי שנלוותה לאירוע טעה המתלון ביחס לצבע הבגד, ואין לשלול את האפשרות שהוא החליף את החולצה שלבש.

סיפור השוד

באשר לטענת ב"כ הנאשם, כי סיפור השוד של הנאשם היה בדיה של המתלון כדי להצביע על מניע ורקע לניסיון הרצח, נראה לי שאין יסוד לטענה זאת. בעניין זה, נראה לי שיש להעדיף את עדות המתלון על פני עדות הנאשם. כעולה מחומר הראיות, נראה שניסיון הרצח היה קשור לשוד שתוכנן כלפי הנאשם, ניתן לקבוע שהמתלון העלה השערה שיתכן שניסיון הרצח קשור לאותו שוד, אך אין בכך כדי להעלות ולהוריד. ניסיון הרצח התרחש, עדות המתלון נמצאה מהימנה ומחוזקת בראיות תומכות ומסייעות, ובמסגרת מערכות היחסים המורכבות בהן היו שני אירועים בהם ניסו לירות במתלון, היה בניסיונות אלו טריגר להחלטת המתלון לשמש כעד מדינה בעבירות להן היה שותף, אליהן נלוותה עדותו באישום זה.

סכסוכים נוספים

באשר לטענת ב"כ הנאשם שהיו למתלון סכסוכים נוספים עם גורמים שונים שהיו יכולים לבצע את ניסיון הרצח, נראה לי שאין בכך כדי להחליש את עדות המתלון, שנמצאה מהימנה עם חיזוקים וסיוע.

חשד בנאשם כמניע לעדות המתלון

באשר לטענה שהיו למתלון סיבות להפליל את הנאשם בשל חשדו בנאשם, נראה לי כאמור שלא היה בכך כדי להצדיק עלילת שקר נגד הנאשם בנסיבות העניין, וכאמור, לא היה בטענה זאת כדי להחליש את עדות המתלון.

עדות הנאשם

באשר לעדות הנאשם, היא נראית לי בלתי סבירה ובלתי מהימנה, הייתה זאת עדות כבושה לאחר ששמר על זכות השתיקה, התנהג בצורה מניפולטיבית במהלך החקירה במשטרה, והגביל את התייחסותו לעניין לאמירות כלליות, תוך הימנעות מלהתייחס לשאלות ולעניינים שהועלו על ידיו רק בשלב ראיות ההגנה.

אף ששמירה על זכות השתיקה בחקירה כשלעצמה יכול לשמש רק כראיה לחיזוק ולא כראיה לסיוע, התנהגות כזאת יכולה לשמש גם כסיוע לראיות התביעה, אף שהסיוע אינו דרוש כאמור לעיל (י. קדמי, על הראיות, 2009, עמ' 305-309).

עדי ההגנה גרינברג, אגבבה ואלבז

לטענת הנאשם, בעת שהגיע לכלא הדרים היו שם שמוליק גרינברג ועוד מספר חברים וגרינברג אמר לו שהמתלון אמר לו שאינו יודע מי ירה בו ויש הקלטות שהמתלון היה מקליט אותם ברכב ואיתם היה גם אגבבה וגיל אלבז היו איתם ברכב. נגד גרינברג מתנהל משפט בגין עבירות בארגון פשע, שגם בו העיד המתלון כעד מדינה. נטען שבאותה שיחה המתלון אמר לו שמי שירה בו היה רעול פנים. (25.5.14 עמ' 185-183). גרינברג העיד בעניין זה שהוא פנה לעורכי הדין של הנאשם והוא אמר להם שיחפרו עמוק בתיק ויוכלו לגלות את האמת (2.12.14, 14-19, 21-26). כמו כן, אישר גרינברג ששמע מהמתלון ברכב שמי שירה בו היה רעול פנים.

אגבבה העיד שהיה בכלא רימונים שם הוא שוחח עם אדם בשם תמיר, והוא (אגבבה) אמר לו שהמתלון אמר לו שמי שירה במתלון היה רעול פנים.

גרסתו של אגבבה אינה מתיישבת עם גרסתו של גרינברג, שאמר שאגבבה היה איתו ברכב כשהמתלון אמר שמי שירה בו היה רעול פנים (עמ' 426, 28-32, עמ' 427 סיכומי המאשימה עמ' 39). לטענת ב"כ המאשימה יש סתירה בעניין זה בין עדותו של גרינברג ועדותו של אגבבה.

גיל אלבז אמר שכשהשתחרר ב-2009 חזר לבאר שבע והמתלון סיפר לו שמי שירה בו היה רעול פנים, ואמר שהוא הכיר את הנאשם בבית הסוהר כשנה וחצי לפני עדותו בבית המשפט ואמר לו שהוא מוכן להעיד שהמתלון אמר לו שמי שירה היה רעול פנים.

בעדותו נמצאו סתירות כאמור בסיכומי המאשימה (עמ' 40-41), ואינה מתיישבת עם עדותו של גרינברג שאגבבה היה

איתם ברכב בעת שהמתלונן אמר להם שהיורה היה רעול פנים. גם עדותו אינה נראית לי סבירה ומהימנה.

נראה בעליל ששלושת העדים, שהם עבריינים בעלי אינטרס, ניסו לסייע לנאשם ולפגוע במתלונן בשל הפיכתו לעד מדינה, כך שיש להעדיף את עדות המתלונן שנראית לי סבירה ומהימנה על פני עדותם. יש לזכור עוד כי לגרינברג היה גם עניין מובהק להחליש את מהימנות המתלונן, הואיל והמתלונן העיד נגדו כעד מדינה בכתב האישום שהוגש נגדו, ועדיין תלוי ועומד בו הדיון.

בנוסף, כאמור, גם לו היה מתברר שהמתלונן אמר להם שמי שירה בו היה רעול פנים, דבר שאינו נראה לי, לא היה בכך כדי לערער את מהימנותו. גם אם הייתה אפשרות שאמר להם שמי שירה בו היה רעול פנים, אף שהדבר לא היה נכון, ניתן להסביר את הדבר שגם להם לא רצה לספר את זהות היורה, בעוד שהעובדה שהוא זיהה את הנאשם כמי שירה בו נחקקה בזיכרוננו. יכולה להיות גם אפשרות שהוא טעה מחוסר זיכרון בדברים שאמר לגרינברג, אלבז ואגבבה.

עד ההגנה שמוליק אוטמזגין

הנאשם טען לראשונה בעדותו בבית המשפט שמספר שעות לפני הירי הגיעו לביתו שני שחקנים ובת זוג של אחד מהם, ולפי חומר החקירה יצאו באותו ערב לטאבה שלושת האנשים הנ"ל, כאשר אחד מהם החזיר לו כסף שהיה חייב לו והשני אמר לו שאם ירוויח בטאבה יתן לו.

אוטמזגין העיד שלאחר שהסנגור הציג לו פלט יציאות לטאבה, אמר שבמועד שאינו זכור לו, הוא הגיע עם אדם נוסף ועם בת זוג והביא איתו כסף לנאשם.

עדותו נראית לי עמומה, ניכרת בה נטיה לסייע לנאשם (עמ' 43-41), יש בה סתירות ואינה נראית לי סבירה ומהימנה, כאמור בסיכומי המאשימה, העדות הייתה כבושה ואינה נראית לי סבירה ומהימנה.

הקשר של הנאשם עם מיכאל מור

באשר לקשר של הנאשם עם מיכאל מור, נראה לי שהיו בעדויות הנאשם סתירות, כאשר טען שלא היה לו כל עסק איתו, לאחר מכן אמר שהיה לו עסק עם חברה בבעלות משפחתו, ומתוך העדויות עולה שהיה לו קשר רציף, עסקי איתו, עובדה שיש בה כדי לפגוע במהימנותו.

טענות נוספות של ב"כ הנאשם

באשר לעובדה שהמתלונן לא מסר במידעים מודיעיניים לפני שהחל בהליכים לקבלתו כעד מדינה שהוא זיהה את היורה, נראה לי שהסבריו בעניין זה היו סבירים, ואין מצבו של מודיע משטרתי שאינו נוהג למסור מידע שיכול להזיק לו במצבו של עד מדינה שמחויב על פי ההסכם איתו למסור כל מידע רלוונטי.

באשר להתנהגות הנאשם בעימות עם המתלונן, נראה לי שלא היה בכך כדי להוסיף למהימנותו או כדי להחליש את מהימנות המתלונן. נהפוך הוא, בעימות זה הנאשם עסק בהטחת עלבונות במתלונן, ובניסיון לשבור את רוחו ולא התייחס לגוף העניין לעובדות הפרטניות שהוצגו בפניו.

באשר לטענה בדבר מחדלי חקירה, נראה לי שלא היה בטענות ב"כ הנאשם כדי להחליש את הראיות נגד הנאשם.

ה. המסגרת המשפטית

הנאשם הואשם בעבירה של קשירת קשר לפשע לפי סעיף 149(א) לחוק העונשין, נסיון לרצח, לפי סעיף 305(1) לחוק הנ"ל, נשיאת נשק לפי סעיף 144ב' לחוק הנ"ל, החזקת נשק לפי סעיף 144(א) לחוק הנ"ל, וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף 335(א)1 ו-2 לחוק הנ"ל.

הדרישה הראייתית

כאמור לעיל, בדיון זה לא היה המתלונן שותף לעבירה המיוחסת לנאשם, ואינו נחשב כעד מדינה שעדותו טעונה סיוע (ע"פ 230/84 חג'בי נ' מדינת ישראל, פ"ד ל"ט(1) 785, 789, ע"פ 11068/08 מדינת ישראל נ' אמיר סנקר, ע"פ 458/14, 718/14 מנחם אדרי נ' מדינת ישראל).

אף ששמירה על זכות השתיקה בחקירה כשלעצמה יכול לשמש רק כראיה לחיזוק ולא כראיה לסיוע, התנהגות מניפולטיבית בשימוש בזכות השתיקה בחקירה יכולה לשמש גם כסיוע לראיות המתלונן, אף שהסיוע אינו דרוש כאמור לעיל (י. קדמי, על הראיות, 2009, עמ' 305-309).

בשים לב לעברו הפלילי של המתלונן ולכך שהוא משמש כעד מדינה בעברות שנחקרו במקביל לעבירה נשוא אישום זה, נראה לי שיש לנהוג בזהירות ולשקול את הצורך בתוספת ראייתית מתאימה כמו חיזוק לעדות.

הימלטות או היעלמות נאשם לאחר התרחשות מעשה עבירה, יכולים לשמש ראיה תומכת ומסייעת, כאשר ביחד עם שתיקתו של הנאשם בחקירותיו במשטרה, למעט "נאום" שמסר בעדותו, שמהווה "עדות כבושה", יש חיזוק משמעותי לראיות התביעה נגדו (ע"פ 3452/11 איתמר שאלתיאל נ' מדינת ישראל, ע"פ 571/86 עמרם אדרי נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 329).

באשר ליסודות העבירה של ניסיון הרצח, יש צורך ביסוד עובדתי של תחילת ביצוע הרצח ויסוד נפשי להחלטה להמית. ברור שבנסיבות העניין, הדברים התקיימו, שכן מדובר ב- 5 או 6 יריות שבוצעו במרחק קצר ביותר לעבר פלג גופו העליון של המתלונן, עובדה המצביעה על כוונה להמית.

בנסיבות העניין, לאור החבלה החמורה שגרם הנאשם למתלונן בעקבות הירי, נראה שמן הראוי להרשיע גם בעבירה של חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין.

באשר לעבירת הקשר, יש צורך בהוכחה מעבר לספק סביר שאכן היה קשר לביצוע עבירת הרצח. אכן יש ראיה ששחר ביקש מיקר להתעכב כשהמתלונן יצא מהדירה, וכן כעולה מפלט השיחות מיום האירוע (נ/13), יקיר ניהל שיחות טלפון עם מספר גורמים, ביניהם עם שי כהן ז"ל בשעה 22:37, בעת שהיה יחד עם המתלונן בביתו של שחר. עובדות אלו עולות בקנה אחד עם גרסת המתלונן באשר לתכנון השוד שלהם את מוטי. עם זאת, נראה לי שאין בראיות אלה כדי להוכיח מעבר לספק סביר קשירת קשר לביצוע הרצח בו הואשם הנאשם.

6. הכרעה

בנסיבות העניין כאמור נראה לי שיש לקבל את עדות המתלונן כמהימנה, עדות אשר נלוות לה תוספות ראיות המגיעות לכדי חיזוק ואף לכדי סיוע לעדות המתלונן, כמפורט לעיל, ויש לאמצה כמוכחת מעבר לספק סביר.

הנאשם ירה במתלונן שש יריות או יותר לעבר פלג גופו העליון מטווח קצר, בזירת העבירה נמצאו 6 תרמילים, נפצע בבית החזה, נמצא קליע בריאה הימנית וממצאים נוספים שיש בהם כדי להעיד על כוונת הנאשם להמית את המתלונן ובכך מתקיימת העבירה של ניסיון לרצח לפי סעיף 305(1) לחוק הנ"ל.

כמו כן, הוכחה העבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק הנ"ל בעובדות האמורות.

באשר לעבירת הקשר נראה לי שעל אף הראיות הנסיבתיות שהיה בהן כדי לסבך את הנאשם בקשר עם אחרים לביצוע העבירות, לא ניתן לקבוע כי עבירת הקשר הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

גם עבירות נשיאת נשק והחזקת נשק הוכחו.

לאור זאת, אני ממליץ לחבריי להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, פרט לעבירת קשירת הקשר שלגביה אני ממליץ לזכותו מחמת הספק.

ברוך אזולאי, שופט

השופט נתן זלוצ'ובר

אני מסכים.

נתן זלוצ'ובר, שופט

השופטת יעל רז-לוי

אני מסכימה.

יעל רז-לוי, שופטת

אשר על כן, אנו מזכים את הנאשם מחמת הספק מעבירה של קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), ומרשיעים אותו בעבירות של ניסיון לרצח, לפי סעיף 305(1) לחוק, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף 335(א)(1)+(2), החזקת נשק לפי סעיף 144(א) לחוק ונשיאת נשק, לפי סעיף 144(ב) לחוק הנ"ל.

ניתנה היום, י"ח אלול תשע"ה, 02 ספטמבר 2015, במעמד הצדדים

יעל רז-לוי, שופטת

נתן זלוצ'ובר, שופט

ברוך אזולאי, שופט אב"ד